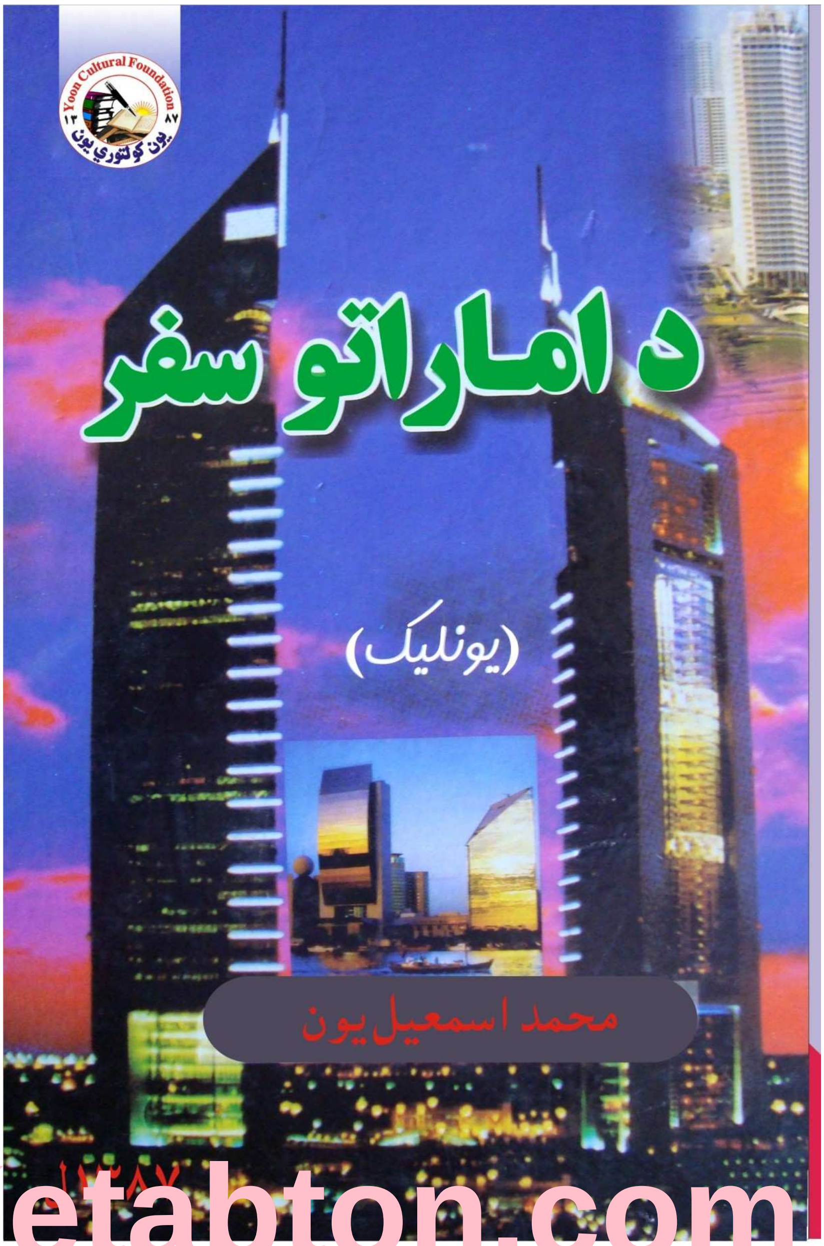

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمد اسمعیل یون

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمداسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د اماراتو سفر
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۴ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال	
پرله پسې نومره:	(۱۹)
د خپرندوی	
پرله پسې نومره:	(۱۹)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيوليک

ګڼه	سرليک	مخ
۱	ددې اثر پر دويم چاپ څو ټکي	۱
۲	د خپرندوى يادښت	۳
۳	د اماراتو سفر	۵
۴	انځوريزه برخه	۱۳۱
۴	د محمد اسمعيل يون لنډه پېژندنه	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر پر دويم چاپ څو ټکي

«داماراتو سفر» زما لومړنی يونليک دی. د ژوند په اوږدو کې مې ډېر سفرونه کړي، خو په دې نيت مې نه دي کړي، چې زه به يې خاطرې ليکم. دځينوسفرونو حوادث په ليکلو نه ارزي، خو ځينې سفرونه بيا داسې هم وي، چې خاطرې ليکل يې خورا ضرور وي. يونليکنه له کلونو راهيسې په پښتو ادب کې دود ده. البته د يونليکنې محتويات طبعاً توپير کوي، کېدی شي،

يونليک يوازې د ادبياتو په شان يوه واحده موضوع راونغاړي يابېلابېلې ټولنيزې، سياسي او نورې موضوعګانې. خو مهم ټکی په کې دا دی، چې ليکوال پېښې لکه څنګه چې دي، همغه شان ثبت کړي که بل ډول؟ کوم پيغام په کې پروت دی که نه؟ اوکه نه څه شی چې پرې تېر شوي يوازې د همغو خاطرو يو تصوير يې کاږلی دی؟

ددې يونليک له ليکلو څخه زما هدف دا و، چې دوه بېلابېلې او ان مختلفې ټولنې سره پرتله کړم، يوه داسې ټولنه، چې ډېره ځپل شوې او ډېره شاته پاتې ساتل شوې ده او بله هغه چې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختللي او لاهم پرمختلونکي ده. دا چې زه په دې ليکنه کې ځومره بريالى شوى اويا اوو ورځو کې د ځومره ليکنې ظرفيت او څه ممکن وو، دا قضاوت درنو لوستونکو ته پرېږدم. د دې کتاب تر چاپ وروسته هغو خلکو، ځوانانو په تېره بيا هغو کسانو، چې دا ډول سفرونه يې کړي وو او يا د سفر نيت يې درلود او دا کتاب يې لوستى و، ماته تليفونونه وکړل او د دې اثر ستاينه يې وکړه، ځينو وويل موږ ته يې ځکه خوند راکړ، چې موږ هم د سفر پر وخت له ځينو دا ډول ستونزو اوپېښو سره مخامخ شوي يو. په هر حال د ليکوال دنده د يوه اثر ليکل دي او پاتې کارونه په نورو خلکو پورې اړه لري، دا دى زه دا اثر يو ځل بيا، په داسې حال کې خپروم، چې زما يو بل يونليک هم چاپ ته تيار دى، تر دې يونليکه، زما په دې نوي يونليک کې تجربه يو څه زياته شوې ده، هيله لرم تر چاپ وروسته د لوستونکو خوښ شي، زه له رڼا خپروندى مرکز، په تېره بيا له ښاغلي حاجي صيب ظاهر قدير څخه منندوى يم، چې دا اثر يې د لومړي ځل لپاره چاپ کړ او تر دې دويم چاپ پورې يې موږ ته راورساوه. له درنو ليکوالو څخه مې هم هيله ده، چې دسفر پر وخت قلم او يادښت کتابچه له ځانه سره ولري، د خپل سفر مهمې خاطرې وليکي، کېدى شي داسې مسايل په کې وي، چې ګټه يې زموږ ولس او ټول بشر ته ورسېږي.

په همدې هيله

محمد اسمعيل يون

ارګ- دجمهوري رياست ودانۍ

کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د کب ۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپرندوی یادښت

رڼا علمي مرکز دټول هېواد په کچه يو علمـي او فرهنګـي مرکـز دی چې دخپل جوړښت په ډېره لنډه موده کې يـې ګـڼ شـمېر، علمي، فرهنګي او رغونيز کارونه تر سره کړي دي، ددې مرکز پـه هڅو تراوسه پورې دبيا رغونې تر لسو زياتې لويې پـروژې تکميـل شوي، دکرنې پـه برخـه کـې څـو نمونـه يـي فارمونـه او باغونـه جوړشوي، په لغمان او ننګرهار کې د اوبـو څـو سـربندونه رغـول شوي او د بدني روزنې په برخه کې سپورتي کلپونه جـوړ شـوي او مسابقې تر سره شوي دي، دې مرکز کلتوري چارو ته هم زياتـه توجه کړې، رڼا انستيتيوت په نامه يې دننګرهار دښوونې او روزنې په پوهنځي کې يو روزنيز انستيتيوت جـوړ کـړی چـې ژر بـه پـر فعاليت پيل وکړي، دا انستيتيوت په يوه کال کـې ديـونيم زر زده کوونکو دروزنـې ظرفيـت لـري، پـه دې انسـتيتيوت کـې بـه زده کوونکي دکمپيوټر، انګليسي ژبې او منجمنټ زده کړې کـوي، دا زده کړې به زده کوونکو ته وړيا وي.

رڼا مرکز څو علمي غونډې، مشاعرې او سيمينارونه هم جوړ کړي او ځينو علمي او روزنيزو مرکزونو سره يـې مرسـته هـم کـړې ده. دغه راز (د دستار سړی) دشهيد حاجي عبدالقـدير دشخصـيت پـه باب يو اثر، (علامه عبدالشکور رشاد په ننګرهار کې) د استاد رشـاد پـه اړه دمقـالو يـوه ټولګـه، (پرېـوتې څېـرې) دحفـيظ الله تـراب دتلويزيوني ډرامو يو اثر يې هم په مستقل ډول خپاره کـړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د دانش خپرندویې ټولنې په ګډو هڅو یې انګلیسي ـ پښتو قاموس په (۱۳۱۸) مخونو کې خپور کړی، چې دا د چاپ شویو پښتو کتابونو په تاریخ کې یوه ښه او غوره بېلګه ده.

رڼا مرکز ویاړي چې دخپلو خپرنیو هڅو په لړ کې دهېواد دنامتو لیکوال ښاغلي پوهنمل محمد اسمعیل یون (د اماراتو سفر) چې په زړه پورې یونلیک دی او دده د سفر خاطرې دي، خپروي. رڼا مرکز ښاغلي یون ته ددې کتاب دچاپ له امله مبارکي وايي او دنورو بریو هیله یې کوي، دغه راز له ټولو افغان لیکوالو سره ژمنه کوي، چې رڼا مرکز به تر خپله وسه هڅه او کوښښ وکړي، چې دنورو لیکوالو علمي، څېړنیز او هنري اثار هم خپاره کړي، هیله من یو، یوبل سره فرهنګي همکاري وکړو او ټول دهېواد فرهنګ ته دخدمت جوګه شو.

په فرهنګي او هېوادني مینه

حاجي عبدالظاهر قدیر

د رڼا مرکز عمومي مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

د ۲۰۰۲ م کال پر نومبر په جرمني کې د افغانستان په اړه یو علمي سیمینار جوړ شوی و، ددې سیمینار نوم و: " مدني ټولنه او د هغې په جوړښت کې د اساسي قانون رول" زه دیو شمېر نورو افغانانو په جمله کې دې سیمینار ته بلل شوی وم، دا تر افغانستانه بهر، زما لومړی سفر و، چې پر جرمني سربېره ډنمارک، هالنډ او بلجیم هېوادونه مې هم په کې وکتل، البته پاکستان ته ډېر تللی او راغلی یم، کوټه، لاهور، کراچۍ او اسلام اباد ته مې سفرونه کړي او پېښور کې، خو بیا میاشتې او کلونه پاتې شوی یم، خو پاکستان او ایران د اکثرو افغانانو په نظر د خارج په جمع کې نه حسابېږي.

کله چې له جرمني څخه بېرته راتلو، نو ویل کېدل، چې د الوتکې یو تمځای په (دوبۍ) کې دی او دوبۍ ډېر ښکلی او زړه راکښونکی ځای دی. دا هم ویل کېدل، چې الوتکه دلته درې څلور ساعته تمېږي او مسافر کولای شي په هوایي ډګر کې له مارکېټ څخه د خپلې خوښې وړ سودا ترلاسه کړي، ما ډېره هیله لرله، چې له دې سفر څخه ګټه پورته کړم او دوبۍ لکه څنګه چې خلک یې ستاینه کوي، وګورم، خو هغه وخت د الوتکې الوتنې تغیر وخوړ، موږ له فرانکفورت نه استانبول، بیا تهران او له تهرانه کابل ته لاړو.

له هغه وخته بیا دوه کاله تېر شول، په دې وخت کې مې هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله، چې يو ځل دوبۍ ته لاړ شم، خو ټولنيزې، سياسي او فرهنګي بوختياوې دومره زياتې وې، چې هغه د چا خبره سرګرولو ته يې هم نه پرېښودلو. په دې موده کې څو ځله ځينو انډيوالانو په تېره بيا حاجي صيب ظاهر قدير يادونه وکړه، چې ما سره دوبۍ ته لاړ شه او ښه چکر به درباندې ووهم، خو زه په خپلو کارونو کې دومره مصروف وم، چې يو ځل مې هم ددې چانس ترلاسه نه کړ، کله چې د اساسي قانون لويه جرګه پای ته ورسېده، د جمهوري رياست ټاکنې هم ترسره شوې او څو مياشتې لا پر دې تېرې شوې، نو يو څه نسبي فرصت پيدا شو، چې ځان سفر ته تيار کړم، يوه ورځ حاجي صيب ظاهر قدير بيا ووېل: يـون صيب پاسپورت تيار کړه، چې کله مې درباندې غږ وکړ، نو (نه) به په کې نه وي او ته به تيار يې، ما ويل حاجي صيب پاسپورت تيار دی، خو وېزه وخت غواړي، هغه ووېل: د ويزې مېزې کيسه کې مه اوسه د اماراتو وېزه درته زه په دوه ساعتو کې اخلم، څو ورځې لا تېرې نه وې چې بيا يې راته ووېل چې سبا دې پاسپورت عاجل د انجنير صيب اکرام په ادرس کابل ته ولېږه چې يوه ورځ کې حرکت دی.

ما خپل پاسپورت په همغه ورځ د ښاغلي رحمت الله خان په لاس، چې تازه کابل او بيا له کابله ګردېز ته روان و ور ولېږه، رحمت الله خان په ګردېز کې ديوناما ددفتر دسياسي چارو مرستيال و، رحمت الله خان پاسپورت په کابل کې زما اخښي ډاکټر مروان او هغه بيا اول الرحمن رودوال او رودوال صيب پر همغه ورځ انجنير صيب اکرام ته ور تسليم کړ، انجنيرصيب اکرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پر همغه سبا چې د۲۰۰۵ کال د فبرورۍ (۲۱) نېټه کېدله، وېزه اخیستې وه. ما ته یې په ټیلفون کې وویل چې زه دوبۍ ته روان یم تاسې خپل پاسپورت یا زما له دفتر او یا هم له سفارت څخه ترلاسه کولای شئ.

حاجي صیب ظاهر ته مې وویل چې وېزه، خو یې اخیستې اوس نو په تا پورې اړه لري چې څه وخت ځو. هغه وویل ته کابل ته ځان رسوه او زه درپسې درځم، زه کابل ته لاړم لومړی مې د انجنیر صیب اکرام دفتر ته مراجعه وکړه، ددفتر ملګرو یې وویل پاسپورت په سفارت کې دی، بیا انجنیرصیب عباس یو شخص موظف کړ او له سفارت نه یې زما پاسپورت راوړ، پاسپورت کې دیوې میاشتې لپاره یانې د فبرورۍ له ۲۱ د مارچ تر ۲۰ نېټې پورې د زیارة (سیاحت) وېزه لګېدلې وه. څو ورځې مې په کابل کې تېرې کړې، حاجي صیب ظاهر ته مې ټیلفون وکړ، چې وېزه مې واخیسته، هغه وویل ته منتظر اوسه زه درځم، څو ورځې نور هم پاتې شوم، خو چې د هغه پته ونه لګېده، نو زه هم بېرته ننګرهار ته لاړم، البته په دې وخت کې یې کابل کې یو ځل ماته ټېلفون وکړ چې کېدی شي زه یو څو ورځې نور هم وځنډېږم که تاسو یوازې ځئ، نو ما به هلته ټول سهولتونه برابر کړي وي.

کله چې په کابل کې وم، نو له کرزي صیب سره مې په یوه اوونۍ کې درې ځله ملاقات وشو او پر څو مهمو مسایلو مې ورسره خبرې وکړې، په دې مسایلو کې یو هم د ایران کلتوري یرغل و، چې په کابل کې یې د خپلو لاسپوڅو او د فرهنګي چارو ددولتي چارواکو په واسطه عملي کوي، همدې چارواکو نه یوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خپرونو لکه: کابل راډیو ټلویزیون او نورو کې پښتو برخه خواره کړې ان د بندیز تر بریده کوښښ کوي د پښتو ژبې حق ضایع کړي، دغه راز دوی غوارې له بېلابېلو وسیلو څخه کار واخلي چې نوی پښتو چینل AVT خیبر هم په کابل کې بند کړي، د اطلاعاتو او کلتور وزیر سیدمخدوم رهین ټولو کېبلي خپرونو ته خبر ورکړی و، چې (خیبر چینل) خپور نه کړي، دغه راز طلوع ټلویزیون هم د خیبر پرضد یو پروګرام جوړ او نشر کړی و. کرزي صیب ته ما دا ټول مسایل وویل، چې له خیبر ټلویزیون سره ددوی مخالفت په دې نه دی، چې دا ولې د پاکستان له خوا نشرېږي، بلکې د اختلاف ټکی یې دادی چې دا پښتو دی.

کرزي صیب خیبر ټلویزیون ښه چینل وګاڼه او د هغوی نوې خپرونې او سندرې یې وستایلې، فقط دومره یې وویل، چې افغاني موسیقي په ځانګړي ډول زړه افغاني موسیقي لکه د ګل زمان، قدیم، استاد اولمیر، قمرګلې او نورې سندرې هم باید نشر کړي، دې وخت کې یې جاوید لودین ته ټیلفون وکړ او ورته یې وویل، چې هېڅوک حق نه لري ددې ټلویزیوني چینل پرضد نشرات وکړي، هرڅوک که غواړي مطرح شي باید د خپلو پروګرامونو کیفیت ښه کړي، موږ نه غواړو د ټلویزیونونو ترمنځ جنګ پیل شي.

دې وخت کې ما کرزي صیب ته وویل، چې زه خیبر ټلویزیون دیوې مرکې لپاره دعوت کړی یم، که تاسو څه پیغام لرئ زه یې ور رسولای شم. کرزي صیب وویل فقط سلامونه مې ورته ورسوه او بل افغاني سندرې باید کېږدي چې هغه زموږ لویه پانګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله بېرته جلال اباد ته لاړم او حاجي صیب ظاهر مې لـه نږدې وکوت، کله چې یې زه ولیدم، نـو پـه خنـدا شـو تـر روغبـړ وروسته مې سملاسي زمونږ دیوه دولتي مشر یوه کیسه ورتـه وکـړه، "هغه داسې چې زمونږ یو دولتي مشر خپل یو اندېوال ته ویلـي وو که زه ددولت مشر شوم، نو ته چې هرڅه غواړي هغه بـه درکـړم، ننګرهار ولایت غواړې، کابل ولایـت، هـرات ولایـت کـه وزارت، هغه شخص ددولت له مشر سره له دعاګانو نیولې تر عملـي منـډو ترړو پورې هرڅه وکړل، په پای کې شخص ډېـر انتظـار وویسـت، چې څه نن او سبا به مې وغواړي خو کله چې شپې ډېـرې تېـرې شوې، دسړي حوصله تنګه شوه، په خپله یې پـه ډېـر تکلیـف لاره چاره پیدا کړه او ځان یې تر ولسمشر ور ورساوه، هغه سـره ځانتـه په یوه خونه کې کېناسـت، د روغ او رنځـور تـر حـال احـوال او پوښتنې وروسته دې شخص په ډېر احترام عرض وکړ، چې رئـیس صیب که یاد دې وي یو وخت تر ولسمشر کېدو وړاندې هغه یـوه ورځ چې ځانته په یوه موټر کې ناست وو، تاسو وویل چـې کـه زه جمهور رئیس شوم، نو که ته ننګرهار ولایـت او یـا کابـل ولایـت غواړې او که وزارت، نو درکوم یې، اوس خو نـه ولایـت شـو، نـه وزارت، عادي ملازمت هم نه شته دا څنګه چل شو؟ ولسمشر ورتـه په ډېره خوږه‌لهجه وویل قربان دې شم د زړګي سره تاته بـه زمـا یو خواص معلوم نه وي هغه دا چـې مـا سـره چـې څـوک وعـده وکړي هغه مې تر مرګه نه هېرېږي او زه چې چا سره وعده وکـړم هغه مې شبېه پس هېره وي، نو اوس پـوی شـوې، سـر دې پـرې خلاص شو، هه واخله دا یو چاکلیټ خوله دې پرې خـوږه کـړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې ځو چې ما ته ډېر خلک منتظر دي."

ما چې کله حاجي صيب ظاهر ته دا خبره وکړه هغه کړس کړس وخندل، ياره بېشکه چې لغماني يې سخت دنښې منځ دې وويشت، په يوه غشي دې دوه مرغۍ ښکار کړې، خو خبره چې له ټوکو وباسو والله که مې يوه شېبه هم هېر وې، خو تاته د ننګرهار حالت ښه معلوم دی. دلته هره لحظه يوه ستونزه راولاړېدی شي او زه چې دلته نه يم سخت مشکلات پيدا کېږي. همدا اوس به کابل ته ټيلفون وکړم، چې دوه ټکټه بوک کړي، ما ويل نه زه اوس يو ځل اسلام اباد ته ځم، خيبر ټي وي سره مرکه لرم، کله چې راستون شوم، بيا به ګورو. زه د خيبر ټي وي خبريال نورحمن شېرزاد سره اسلام اباد ته لاړم او له خيبر سره مې ژوندۍ مرکه وکړه، د مارچ پر ۱۳ مه نېټه بېرته راستون شوم، کله چې مې پاسپورت ته وکتل، نو ګورم چې ايله (۷) ورځې په کې پاتې دي. حاجي صيب ظاهر سره مې مشوره وکړه. ما ويل چې ددې ويزې وخت نور په ختمېدو دی، هغه وويل که ته ځې ځه لاړ شه، زه درپسې درځم.

له جلال اباده مې کابل کې د تجارت وزارت مرستيال ښاغلي پوهنمل محمدنبي فراهي ته ټيلفون وکړ، نبي فراهي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد او زما ډېر نږدې ملګری دی. هغه ويل څه وخت کابل ته راځې، چې سره وګورو، ما ويل همدا نن در روان يم، خو کېدی شي يو ځل لنډه سره وګورو، ځکه زه دوبۍ ته روان يم، فراهي صيب وويل خير چې دوبۍ ته ځې، نو ټکټ به زه درته بوک کړم او که هلته ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي، نو چې زه درته په هوټل کې د اتاق غم وخورم، زموږ تجارتي اتشه هم روان دی، هغه سره به یو ځای لاړ شې، ما به درته په کام ایر شرکت الوتکه کې ټکټ تیار بوک کړی وي. کله چې مازیګر کابل ته ورسېدم، نو فراهي صیب ته مې ټیلفون وکړ، هغه وویل سبا سهار (۸) بجې زما او ستا وعده ده، سهار به زه تجارتي اتشه هم راوغواړم او ټکټ به یې هم راوړی وي. د شپې زه او زما بل ملګری ډاکټر محمداکرم خپلواک د انجنیر صیب اکرام دفتر ته لاړو، هغه تازه له دوبۍ نه راستون شوی و، هغه ته مې وویل چې تاسو زما پاسپورت وګورئ، چې څومره وخت لري؟ هغه وویل چې ستاسو وېزه کې ډېر کم وخت پاتې، فکر نه کوم چې په دې وخت تاسو هلته داخلېدو ته پرېږدي، ما ویل ټکټ مې هم سبا نه بل سبا یانې د مارچ (۱۸) بوک کړی هغه وویل دا ډېر کم وخت دی، زه نه پوهېږم چې څنګه به شي، تاسو لږ صبر وکړئ زه دوبۍ ته ټیلفون وکړم، چې پوره احوال واخلم. کله چې یې دوبۍ کې کوم شخص ته ټیلفون وکړ هغه وویل چې دی راتللای شي، له همغه تاریخه دده وېزه محاسبه کېږي چې دخول نېټه په کې ووهل شي، خو دی باید د مارچ تر شلمې دمخه ضرور داخل شي، دې کار ما سره تشویش پیدا کړ، هسې نه چې لاړ شم او بېرته مې راستون کړي.

سهار چې (۸) بجې سوداګرۍ وزارت کې د فراهي صیب دفتر ته لاړم، نو تر لږو خبرو اترو وروسته تجارتي اتشه هم راغی، موږ یې یو بل ته معرفي کړو، دهغه نوم (بسمل علوي) و، یو بل ته مو د ټیلفون نومرې ورکړې، بیا مې پاسپورت ور وښوده او د وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمي ستونزه مې ورته بيان کړه، هغه وويل چې تاسو يو ځل پرې داخلېدی شئ خو د مارچ تر شلمې وروسته پرتاسو باندې د ورځې تر (۲) ډالرو زياته جريمه راځي، خير تاسو خو لاړ شئ، هلته به د قونسلګرۍ له لارې کوښښ وکړو، چې وخت تمديد شي. ډېر تشويش ورته مه کوه.

فراهي صيب دتجارتي اتشې د مسئول په باب ماته معلومات هم راکړل، چې دی د پخواني وزير مصطفی کاظمي د تره زوی دی، علوي له څېرې څخه رښتيا هم کاظمي ته پاتې کېده، تر دې دمخه هم ماته پته وه، چې په سوداګرۍ وزارت کې د ښاغلي کاظمي په وخت کې له يوې مخې هزاره ګان مقرر شوي، ماته دا پته هم وه چې د تجارت وزارت په (۲۴) رياستونو کې د (۱۳) رياستونو رئيسان هزاره ګان د (۷) تاجکان وو د (۲)دوو پښتانه او د يو ازبک او د بل هم ترکمن دی.

دغه راز له هېواده بهر د افغانستان په (۲۳) تجارتي اتشو کې يوازې د يوې تجارتي اتشې مسئول پښتون دی، ددې تجارتي اتشو د ټولو کارکوونکو شمېره (۷۳) تنه دی، چې له هغې جملې څخه (۵۳) تنه هزاره ګان، بيا تاجکان او پاتې نور بيا پښتانه او نور قومونه دي، نو فراهي صيب ماته ځکه له کاظمي سره د علوي د خپلوۍ اړيکي په ګوته کړل، هسې نه چې په لاره کې په تجارت وزارت کې د پخواني وزير له خوا د رامنځته شوې نا انډولۍ په باب څه ونه وايم. د مارچ (۱٦) مه د سهار (۹) بجې فراهي صيب خپل سکرتر ته وويل، چې د يون صيب ټکټ نه دی راغلی، هغه وويل" حالا تعقيب اش ميکنم" لږه شېبه وروسته راغی او ويې ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکټ يې د کام اير د ټکټ پلورنې په غرفه کې دی، څوک نه شته چې را يې وړي که دی خپله هلته ځي، نو ورتسليم به يې کړي.

ما ويل ټيک ده لاړ به شم، فراهي صيب وويل نه ممکنه نه ده، خپل سکرتر ته يې بيا وويل ورته ووايه چې همدلته يې راوړي، هغه بيا ټيلفون وکړ هغوی ورته ووېل، چې سل فيصده مطمين اوسئ ټکټ به در ورسېږي. ما دې وخت کې فراهي صيب ته وويل، زه به يو ځل پوهنتون ته لاړ شم حاضري به امضاء کړم او بېرته به راشم، تر هغه به ټکټ راغلی وي، هغه ويل ښځي سمه ده.

پوهنتون ته لاړم حاضري مې لاسليک کړه او بېرته پوره يوولس بجې د فراهي صيب دفتر ته راغلم، د ټکټ پوښتنه مې وکړه سکرتر وويل تر اوسه نه دی راغلی، ما ويل که تکليف نه وي ټيلفون وکړه، اخوا دېخوا يې ټيلفون وکړ خو ټيلفوني تماس يې ټينګ نه شو. فراهي صيب ته مې وويل چې ټکټ نه دی راغلی او تماس هم ټينګ نه شو، زه به ورپسې لاړ شم، هغه بيا ټينګار وکړ، وېل نه تاسو مه ځئ، بيا يې خپل سکرتر راوغوښت ويې ويل ژر يې راورسوه يو څوک ژر ورپسې ولېږه، هغه يو ډريور په ټکټ پسې ولېږه (۱۵) کم يوولس بجې وې، چې ډريور له اخوا ټيلفون وکړ، چې د کام اير شرکت پر ضد مظاهره ده او اخوا ټوله لاره بنده ده، د شرکت دفتر ترلې څنګه چل وکړم، د شرکت خلک وايي چې د مارچ په (۱۸) دپنجشنبې ورځې پرواز د شنبې ورځې ته معطل شو او مساپرين يې ټول رخصت کړي، زه ډېر زيات خپه شوم، فراهي صيب وويل، خير نو اوس څه وکړو، ما وويل ونه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به شو ترې، د شنبې تر ورځې زما د وېزې وخت ختمېږي بیا ټک نه کېږي، همدا بحث مو کاوه چې د جمهوري ریاست د تشریفاتو د څانګې مرستیال ښاغلي بلال احمدزی چې زما او دفراهي صیب دواړو ملګری و، له خپلو څو تنو ملګرو سره راننوت، ستړي مشي مو سره وکړل، فراهي صیب لږ خبرو کې مصروف شو، بلال احمدزی زما ترڅنګ کېناست، تر حال احوال وروسته مې ورته وویل، څنګه دي حالات؟ هغه وویل حالات خو به تاته معلوم وي چې پټ پټ ملاقاتونه کوې، ما ورته وویل چې د تشریفاتو مسئول ته یې او معلومات ما سره دي؟ عجیبه ده، همدې خبرو کې وو، چې ده وویل زه والله نن اسلام اباد ته روان یم، ما ویل زه هم اماراتو ته تلم، خو ټکټ پیدا نه شو، شنبې ته معطل شو او شنبه زما وېزه ختمېږي، کام ایر خپل سبانی پرواز کنسل کړ او شنبې ته پاتې شو، بلال وویل (اریانا) کې لاړ شه، نن شارجې ته پرواز لري، ما ویل اوس (۱۲) بجې دي کله ممکنه ده، هغه وویل ورور ته دې ووایه دا څه خبره ده، همدا اوس اریانا ته ټیلفون کوم، ژر یې ټیلفون وکړ، تر لږ مصروفیت وروسته ټیلفون رخ شو. د اریانا یوې ښځمنې چارواکې سره یې خبرې وکړې او ورته یې وویل، چې زما یو نږدې دوست دی غواړي اماراتو ته لاړ شي عاجل د شارجې یو ټکټ ورته ورکړئ، له اخوا اواز راته او ویې ویل چې ټکټونه خلاص دي، خو ستاسو په خاطر به دده یوه چاره وکړو را دې شي. دې وخت کې مې بلال احمدزي ته وویل اندېواله که غواړې ټکټ راته واخلې، نو راسره لاړ شه، دا ټکټونه په ټیلفونونو نه کېږي، هغه ویل ځم درسره، خو دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراهي صیب سره مې یو پټ کار دی دلته ډېر خلک دي او دی هم سخت مصروف دی، ما ویل دده کار دې پـر مـا، همـدا اوس یې درته وزګاروم او هلته به په بل اتاق کې ورسـره پـټ کېـنې او خپله خبره به خلاصه کړې، ده وویل فقط لس دقیقې.

ما فراهي صیب ته وویل، دبلال درسره فقط لس دقـیقې مخفـي کار دی چې ده سره ځان ته وګورې او ستا تر کتنې وروسته یې زه ځان سره بیایم، چې د اریانا ټکټ راته واخلي، هغه وویـل اریانـا نن پرواز لري؟ بلال وویل هو! زه ورته ټکټ اخلم، دې وخت کې فراهي صیب وویل دا دی مفت ټکټ کې دې نصیب نـه و، اوس به دا پیسې دربانديې راځي، دې سره یې ټوکې وکـړې ویـل یـې ځه ددې ټکټ قصور به بیا زه په وچه درکړم.

بلال او د هغه ملګرو فراهي صیب سره څو دقیقې وکتل او نـور زه، بلال او د هغه نور ملګري د هغه په موټر کې له تجارت وزارت څخه د وزیراکبرخان مېنې په نیت په موټر کې سواره شو.

کله چې د طلایي زنبق څلورلارې ته راورسېدو، نـو لاره سـخته بنده وه، بلال وویل نـن د امریکـا د بهرنیـو چـارو وزیـره مېـرمن کاندولیزارایس راځي او دا لاره یې د هغې په خـاطر بنـده کـړې ده. له همدې څلور لارې دنوي ښار پر لوري لاړو او بیا د شـېرپور په نویو جوړو شویو کورونو کې مو په سختۍ سره ځـان د ماشـوم روغتیا روغتون ترڅنګ ورسوه، هلته نو لاره سخته بنده وه او بلال له خپلو ملګرو سره خدای پاماني وکړه او د شاندیز هوټل مخامخ راډیو ټلویزیون شمالي دروازې ته یې چې په همدې کونج کې د اریانا افغان هوایي شرکت دفتر دی، ځان ور ورسـاوه، پـوره یـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بجه وه، د د فتر ور تړلی و، بلال دروازه ټک ټک کړه، یو چا ور
بېرته کړ، دې وخت کې یو شخص چې د اریانا د ټکټ مدیر و، د
بلال مخې ته راپورته شو او هغه سره یې ښه ګرم روغبړ وکړ، هغه
ورته زه معرفي کړم او ویې ویل چې عاجل ټکټ په کار دی، هغه
وویل: لست پوره دی، خو ده ته به یو هوایي ټکټ ورکړم توکل
پر خدای. ډېر ژر یې راته ټکټ ولیکه ویې ویل دوه طرفه که یو
طرفه ما ویل یو طرفه؟ سملاسي یې تعرفه راکړه، چې پیسې
تحویل کړم، دخزانې شعبې ته چې ورغلم د هغې شعبې مدیر ته
یې زه ور معرفي کړم هغه تر ما هم زړه خوړینی و او دترانسپورت
وزارت له وزیرښاغلي قاسمي څخه یې ډېر سر ټکاوه، ویل یې په
زره بین سره پښتون نه پرېږدي او تقاعد شوي هزاره ګان یې بیا
مقرر کړل، دا زما عرض به کرزي صیب ته ورسوې، د خدای لپاره
چور روان دی چور. ما ویل ښه به وي چې تاسو خپله کرزي
صیب سره وګورئ، هغه وویل، کاشکې ما ورته څوک بوځي چې
زه یې سر خلاص کړم. دې وخت کې بلال څخه ما د ټکټ د
پیسو پوښتنه وکړه مسئول مدیر ماته وویل، ډالر یا افغانی؟ ما ویل
ما خو افغانی او ډالر کور کې کېښودل، ځکه چې ما ویل نن به
ټکټ ونه شي خو اوس راسره جیب کې کلدارې دي، هغه ویل
کلدارې خو نه اخلو، خو ستاسو په خاطر به اوس چاره وکړو،
حساب یې وکړ ټولې لس زره کلدارې شوې. ټکټ یې راکړ، دې
وخت کې زه او بلال د هغې مېرمن شعبې ته لاړو چې ده ورته ۱۲
بجې ټلیفون کړی و، ښه لوکسه ښایسته ښځه وه، هغې ته یې
وویل: چې دادی ټکټ مو واخیسته، هغې ویل ښه شو، دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ما وویل پرواز څو بجې دی، هغې وویل څه همدا اوس ځان رسوه، بلال وویل پنځه بجې پرواز دی، نو اوس څه کوې؟ هغې ښځې وویل (۲) بجې ځان ورسوه چکن کېږي، بلال نه مې خدای پاماني واخیسته، له همدې ځایه د شش درک پر یوې پلې لار روان شوم، پر لاره مې پیربخش او حاجي صیب ظاهر ته ټلفون وکړ، چې په دوبۍ کې ضروري نمبرونه راکړي، حاجي صیب ظاهر راته وویل چې خپل فلایټ نمبر او وخت راته راکړه، کله چې ځې هلته به میدان کې سړی درته ولاړ وي. پیربخش د خپل ورور حبیب نمبر راکړ او ویې ویل چې تر ټک دمخه یې یو ځل چک کړه.

یوه نیمه بجه مې حبیب ته ټلیفون وکړ، هغه وویل چې ماته حاجي صیب ظاهر ټلیفون کړی و، په خیر راشې موږ درته منتظر یو. نیم ساعت کې مو دریشي، بیک او نور شیان منظم کړل او د سفر خرچه مې بېله کړه، نږدې (۱۵۰۰) ډالر. خپل اخښي مروان ته مې وویل تر هوایي ډګر راسره لاړ شه، کله چې له کوره بهر شو، نو د شش درک څلورلارې کې بیا موټر ولاړ دي او لاره بنده ده، ګومان کېده چې د امریکا د بهرنیو چارو وزیره له دې لارې تېرېده، تر څو دقیقو انتظار وروسته لاره بېرته شوه، یوه ټکسي راغله، چلوونکي ته مې وویل، چې تر هوایي ډګره به په څو لاړ شي؟ هغه وویل پنځوس افغانۍ، موټر ته وختلو تر څو دقیقو څنده وروسته هوایي ډګر ته ورسېدو، تر لومړۍ چک پوستې تېر شو، خو هوایي ډګر ته لا نه وو رسېدلي، چې بیا پولیسو ودرولو ویل یې اجازه نه شته، ټکسیوان ته مو پیسې ورکړې او هغه مو رخصت کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې مو غوښتل ترمینل ته داخل شو عسکرو وویل پرواز نه شته اجازه نه شته، دې وخت کې دوو کسانو نورو چې غالباً د پکتیا له سیمې به وو، هم ډېر فریاد کاوه او ویل یې، چې وروره موږ ته یې ویل چې دوه بجې راشئ او اوس دوه نیمې بجې دي، ته وایې چې پرواز نه شته، که موږ له پروازه پاتې شو زموږ تاوان څوک راکوي؟

دې وخت کې دې پولیس ته ما وویل صاحبه ته پټکه مه کوه ته اول خبرې ته غوږ کېږده، نن پنځه بجې پرواز دی، دا ټکټ ته وګوره، اوس دوه نیمې بجې دي، څو چې دا خلک ترمینل ته داخلېږي ددوی شیان او اسناد چکېږي پنځه بجې کېږي داسې خو نه دی چې پنځه بجې پرواز دی او دا خلک فکس پنځه بجې حاضر شي، موږ ته یې ۲ بجې وویل اوس لا ان دوه نیمې بجې دي.

دې وخت کې دهوایي ډګر یو بل پولیس راغی او دې نورو پولیسو ته یې وویل: دا پرېږدئ چې ځي هلته خپل مالونه او اسناد چک کوي او کله چې پنځه بجې پرواز وي دوی تیار وي، داسې خو نه کېږي چې د پرواز په وخت کې دوی تاسو پرېږدئ، همدې سره یې اول ماته بیا دې نورو ته اجازه ورکړه، ما له مروان سره خدای پاماني وکړه او خپل موبایل ټلفون مې هم هغه ته ورتسلیم کړ، ۲۵ کم درې بجې ترمینل ته ور داخل شوم، د (جدې) او (شارجې) پرواز مشترک و او بل پرواز اسلام اباد ته و، چې اکثره بهرنیان په دې پرواز کې وو، د جدې او شارجې په لین کې اکثره کاروباري خلک یا هغه کاریګر وو، چې په اماراتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي عربستان کې یې کار کاوه، جامې یې پاکې نه وې، عیناً داسې لکه په افغانستان کې، چې تازه له کوم کارځي څخه راستانه شوي وي، خو د یو نیم په کې پاکې او سپینې جامې په تن وې، یو څو تنو لا په کې احرامونه هم تړلي وو. زه د(جدې) په لین کې ولاړ وم، خو په دې لیکه کې یو چا راڅخه پوښتنه وکړه چې شارجې ته ځې که جدې ته؟ ما ویل شارجې ته، نو ویې ویل هغې بلې غرفې ته لاړ شه، چې فرصت په کې دی، هغه د شارجې غرفه ده، رښتیا هلته چې لاړم څوک نه وو، ژر یې زما پاسپورت او ټکټ وکتل او د الوتکې دسیټ یو ټکټ یې هم راکړ. ښي لاس ته یوه بله غرفه هم وه، په هغې کې یوه پاڼه وه، چې تر وتو دمخه باید هغه ډکه شوې وای، په هغې کې نوم، د مېرمن نوم، کورنۍ نوم، د پاسپورت نومره، د وېزې نومره له کومه ځایه ویزه اخیستل شوې او کوم ځای ته ځې؟ دا فورمه مې ډکه کړه، دې وخت کې یو رېرور دریشي کړې سړی د همدې غرفې دمېز تر شا ولاړ و، پاڼې یې ډکولې، ما فکر وکړ چې دی رسمي مامور دی، ما ویل مدیر صیب دا زما پاڼه واخله، هغه فکر وکړ، چې زه غواړم په ده پاڼه ډکه کړم په ډېر غرور یې وویل زه وروره مامور نه یم په بل چا یې ډکه کړه، ما ویل پاڼه مې ډکه کړې دا وایه چې چاته یې وسپارم؟ هغه یوې بلې غرفې ته اشاره وکړه دوه تنه په کې ناست وو، د دواړو مخې ته کمپیوټر ایښې و او پولیسي درېشۍ یې اغوستې وې، زما پاسپورت، ټکټ او پاڼه درې واړه یې وغوښتل، پاڼه یې وکتله یوازې دپاسپورت د اخیستو ځای ننګرهار ولایت یې په کې زیات کړ، پاڼه یې راستنه کړه، پاسپورت کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خروجي ټاپه ولګوله، همدې سره دترمنيل بهرني هال ته لاړم، چې ګورم دوه دوه نيم سوه کسان په کې ناست او څه ولاړ دي، همدلته يو کوچنی کانتين هم شته او په يوه وړوکي پارټيشن يې د لرګي په کړکيو جلا کړی، په دري ژبه پرې ليکل شوي چې د انټرنيټ اسانتيا شته، خو دا وخت په واقعيت کې دا اسانتيا نه وه، په دې کانتين کې د شيانو بيه د بازار تر نرخه يو نيم چند زياته وه، يوه پياله چای او غير الکولي مشروبات، وچ چپس، نخود او د خارج لپاره پسته او بادام په کې پيدا کېدل، پر چای د خلکو رش زيات و، نيم ساعت انتظار چې مې وويست، نو لږ تږی شوم، کانتين والا ته مې وويل، چې يو ګيلاس چای به وي، هغه وويل چای خلاص شو، مجبور شوم پيپسي مې واخيسته، دا وخت په کابل کې هوا داسې وه، چې پيپسي چندانې ښه نه لګېده. په زور مې وڅښله، ددې هال سور او اوږدوالی تقريباً مساوي و (۱۵×۱۵) متره به و، تر اوسه چې ما د نورې نړۍ کوم هوايي ډګرونه ليدلي ان د (کويټې) او (ترمز) له هوايي ډګر سره هم د پرتلې وړ نه و، پېښور، اسلام اباد، کراچۍ، تهران، کوپنهاګن، فرانکفورت او نور هوايي ډګرونه خو لا څه کوې.

په دې ترمينل کې ټول (۳۰۰) تنو په شاوخوا کې په ولاړه او ناسته ځايېدی شي. څلور بجې شاخوا به وې چې اسلام اباد ته دملګرو ملتو (UN) د ځانګړي الوتکې د الوتنې وخت راورسېد، اکثره بهرنيان همدې پرواز ته منتظر وو، هغوی په نوبت سره له ترمينله ووتل او په يوه مخصوص ۳۰۲ ته ورته سرويس کې د الوتنې تر ځايه ورسېدل، نيم ساعت به لا تېر نه و، چې په ترمينل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې یو پولیس او یـو هـم بـل البتـه مسـئول شـخص اواز وکـړ: د شارجې او جدې مساپرین دې تیار شي، اعلان له لوډسپیکر پرتـه و، اشخاص همداسې ګرځېدل، دې وخت کې زيات خلک په لين کې ودرېدل، خو یو نیم په کې بې نوبتي او وارخطايي هم کوله، یو څو تنه لا پر خپلو څوکیو غلي ناست وو، دې وخت کې مـا لـه یو تن څخه پوښتنه وکړه، چې د الوتکې څوکۍ نومرې نه لري که څنګه چې دا ځینې خلک داسې وارخطا دي؟ پر څوکۍ یو ناست سړي وویل، دا کارونه خو زموږ د افغانانو عادت دی، والله که خو یې اصلاح کړې.

زه هم په لين کې ودرېدم، کله چې له ترمینل نه وتلو، نـو زمـوږ ټکټونه یې چکول، د الوتکې د څوکۍ ټکټ یې په نیمه نیماوه او د نومرې برخه یې مساپر تـه ورکولـه، سم لاسـي یـو اوږد ګـاډی راغی، څوکۍ په کې کمې وې، خو د ودرېدو لپاره یې ځایونه ښه وو، پاس د لاس د نیولو ځایونه او تسمې په کې وې، تر یوې نیمې دقیقې مزله وروسته د اريانا افغـان الـوتکې وروسـتۍ بـرخې تـه ورسېدو، ټول مساپر یې په لين کې ودرول او دوو پولیسو په مـنظم ډول د اسنادو پر چکولو پيل وکړ، د هر چا ټکټ وېزه او پاسپورت یې چکول او بیا یې الوتکې ته د ختلو اجازه ورکوله، الوتکې ته د ختو همدا یوه لاره وه، نورې لارې بندې وې، پر الوتکه لیکـل شوي وو، ۷۲۷ بوینګ، د الوتکې تخنیکران څـو ځلـه تـر الـوتکې ګردچاپېره وګرځېدل، د الوتکې وزرونه، ټایرونـه او شـا یـې ټـول چک کړل، هر ځای به یې په لاس ډباوه او بیـا بـه یـې کاتـه، لـه لاندې یې پاس خوا ته ښه ډېر وکتل، ټول په نوبـت کـې ولاړ وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما نوبت راورسېده، نو تر ما دمخه شخص په وېزه کې لکه چې وخت کم پاتې و، يو تن پوليس ووېل چې ستاسو وېزه ختمه ده، مساپر ووېل درې ورځې پاتې دي، هغه پاسپورت پوليس ته ورکړ، ورته يې ووېل چې زه خو وايم چې وېزه ختمه ده او دی وايي چې پاتې، ته وګوره چې څنګه ده؟ هغه پوليس چې پاسپورت ته وکتل ويې ويل رښتيا ددې وېزه کې وخت شته دا دی ويې ګوره، دې وخت کې دې پوليس هغه بل ته ټوکه وکړه ويې ويل ترڅو به زه درته ژوندی يم او د وېزې چلونه به درښيم، دواړه پوليس ښتانه وو او مساپرين هم تقريباً په سلو کې (۸۰) ښتانه وو، الوتکې ته وختو، په لين کې ودرېدلو به ټول ۱۰ دقيقې وخت نه وي نيولی، کله چې الوتکې ته پورته شو، خپل ټکټ مې ښکاره کړ يو مساپر راته ووېل، مخکې لاړ شه ۱۴ ډېر مخکې دی، زما د ټکټ نومره ۱۴ وه، ښه وړاندې تقريباً د الوتکې له لومړۍ برخې سره نږدې مې د الوتکې دسيټونو له مسئول شخص نه پوښتنه وکړه هغه ووېل دغه دی کښه. هر لين کې درې څوکۍ وې، يوه د الوتکې د کړکيو بله په منځ کې بله ددهلېز خوا ته، ما ته يې ووېل چې په منځ کې کښه، هلته بل مساپر و ما ويل چې دلته خو بل څوک دی، هغه چې خپل ټکټ ښکاره کړ هغه هم ۱۴ و، مسئول شخص ووېل هو والله ډېل راغلی، دا خو اوس ټولې څوکۍ غلطېږي، دې وخت کې ما ورته ووېل ورور زه جنجالي سړی نه يم، ددې په خاطر چې ټولو مساپرو ته جنجال پيدا نه شي، همدا اوس ماته بل سيټ پيدا کړه، دا غلطي هم همدا اوس حل کړه چې ټول بېغمه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو بل کارکوونکی راغی، هغه ماته ووېل خير دی پروا نه کوي، نور به نه غلطېږي همدا يو ټکټ ډېل شوی، هغه بل مساپر ته يې ووېل ورورہ ته ددې شيشې خوا ته سيټ کې کېنه دی به خپل سيټ کې کېني مشکل حلېږي، مور کېناستو زما د ښي لاس سيټ خالي و، تر لږ ځنډ وروسته يو بل ځوان چې يو بيک او په دسمال کې غوټه شوي کالي ورسره وو، همدې مسئول ته راغی او ويې ويل: زما څوکۍ چېرته ده؟ هغه زما ترڅنګ کېناوه، خيرنې او خولو وهلې جامې يې پر تن وې، له روزګاره ډېر سترې ښکارېده، سترې مشي يې راکړل، ما ورته ووېل بيک او جامې دې پاس کېده او خپله ارام کېنه، کالي يې ځای پر ځای کړل، زما ترڅنګ کېناست، ما ته يې ووېل پښتون يې؟ ما ويل هو، د کوم ځای يې؟ د لغمان، چېرته ځې؟ شارجې ته، څه کوې؟ خپل دوستان او انډيوالان ګورم، دولتي يې که شخصي؟ شخصي، ښه ده ډېره ښه ده، ما ويل چې مور غوندې مزدوری پسې سرګردان يې که څنګه، دا څنګ ته دې لکه چې پارسيبان دی؟ ما ويل هو دی فارسي وايي.

ما ويل ښه ځوانه اوس ته ځان معرفي کړه، د کوم ځای يې چېرته ځې او څه کار کوې؟ اصل نوم مې سمعيل (اسمعيل) دی، خو په پاسپورت کې مې نوم (نيازمحمد) دی، ان پلار مې هم په نيازمحمد نه پېژني.

دا ځکه چې زه څو کاله مخکې دطالبانو په وخت کې سعودي ته تلم، نو د پاکستان په پاسپورت لاړم، هلته مې نوم بدل وليکه، اوس چې مې پلار نه پوښتنه وکړې چې نيازمحمد پېژنې هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران که وپېژني، جدې ته ځم هلته کار کوم، کوهیان وباسم. کوهیانو کې ګټه شته؟ پخوا ښه وه دا سخت کار دی یو کوهی به مو په زر یو نیم زر ریاله وېسته، خو اوس برمې راوتي دا دله ګان ټول اوس برمې وهي، خو بیا هم خپل قسمت را رسېږي، ما او نیازمحمد خپلې کیسې کولې، چې دې کې د الوتکې د پیلوټ له خوا انانس ورکړ شو چې الوتکه پرواز ته تیاره ده، پوره ۵ کم پنځه بجې پرواز پیل شو، پیلوټ وویل زه هاشمي ستاسو پیلوټ یم زموږ پرواز پیلېږي تر شارجې پورې به دوه ساعته او پنځوس دقیقې مزل وي، په شارجه کې به لنډ توقف او بیا به له هغه ځایه جدې ته په خیر سره پرواز وي، پیلوټ خپل انانس په درېیو ژبو پښتو، دري او انګلیسي ورکاوه.

پیلوټ وویل په الوتکه کې دحرارت درجه په نورمال حالت ساتل کېږي، زموږ پرواز به د بحر تر سطحې څخه (۲۸۰۰) فټه لوړ وي. کله چې الوتکه دکابل له هوایي ډګره والوته، نو پر کابل ښار یې څو دورې وخوړې، نیازمحمد چې کله لاندې کابل ښار ته وکتل ویې ویل های، های کابله بیا به مړیم که ژوندی چې ودې ګورم؟ دې وخت کې یې بیا وویل کابل ښه ښار دی، ښې ډېرې اوبه لري خو ډېر ناپاکه او له ختو ډک دی. دسعودي ښارونه څومره پاک دي، جده، ریاض څومره پاک دي.

ما ویل هغوی خو کار کړی، هغوی خو پیسې لري دلته څه دي جنګونه دي او مرګونه، ده ویل رښتیا وایې والله چې نیازمحمد یو ځل بیا یو سوړ اوسېلی وکښ، خدای خبر چې بیا به خپل وطن ته راشم، اوس مې هم له موره پټ راغلم، ښځه مې هم خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، یو وړوکی زوی لرم ډېر راباندې ګران دی، زه چې به چېرته دباندې تلم هغه به هم راسره ته، یوه شېبه یې یوازې نه پرېښودم، دا جامې ګوره دا ولې داسې خېرنې دي؟ له کوره پټ راوتی یم، که مې مور خبره شوې وای، چې په دې نېټه زما د تګ وخت دی نو ډېر به یې ژړلي وای، ما دهغې ژړا نه شوه زغملای نو ځکه پټ راغلم، نور خو په هر ترتیب، پلار او کوچني وروڼه، خو مور او کوچنی زوی مې ډېر یادېږي. دې وخت کې یې دخپل کوچني زوی تصویر راوویست نږدې و، چې دنیازمحمد سترګو کې اوښکې راشي، خو ما یې لاس ټینګ کړ او غوښتل مې خبره په بله واړوم، ځه ځوانه په ژوند کې دا سختې په هر چا راځي په زوی دې تعلیم وکړه ته اوس پیسې وګټه همدا دې دګټې وخت دی، دځوانۍ قوت هر وخت نه وي. نیازمحمد بیا خبره واخیسته ګټه مټه نه شته، پس له دریو کلونو کورته راغلی وم، هغه داسې نه چې په خپله خوښه راغلم، په کوهي کې مې کار کاوه له پاسه راباندې ډبره راګوزاره شوه، په ورانه کې مې پښه ماته شوه، همالته سعودي کې یې پښه راته وتړله_ په تیاره کې یې واچولم، په څوکۍ کې نه، هلته د تیارې په شا کې په یو ځای کې پروت وم، خوست ته لاړم دا یو کال کور کې وم همدا اوس چې مې پښه ښه شوه دادی بېرته روان یم، ګټه مټه نشته، څه پیسې هغه چاته ورکوم، چې زه یې بیولی یم، څه پیسې هلته عرب ته ورکوم چې هغه ما تصدیقوي، چې ماسره کار کوي، څه پیسې د اتاق او ډوډۍ شي، کله اوزګار پاتې شم دتیارې ټکټ (۲۸۰۰۰) روپۍ دی دچا پلار به یې پوره کړي، زړه مې دی، چې دا ځل درې کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړم او خپل قرضونه ټول خلاص کړم، نور بېرته خپل وطن تـه لاړشم، مېرمن دمسافرۍ... مسافري ډېر سـخت شـی دی، خـدای دې جمله مسلمانان ترې وساتي.

دنیازمحمد د نیاز او رازکیسې خورا اوږدې وې، خو پـه همـدې مې ورته تسکین ورکړ، چې خیر دی کـار کـوه، خـو پـه زوی دې ضرور تعلیم وکړې او ده هم راسره ومنله. نیازمحـمـد وویـل، یـاره چې دا یو زوی یې راسره پرېښی وای بیا به مې هم دومره زړه نـه تنګېده، خو دکافر زامن دي والله که ماشي تېـرولای شـې. مـا او نیازمحمد به دخپلو خبرو په بهیر کې کله کله لانـدې ځمکـې تـه هم کتل، الوتکه یو وخت دلـوړو غـرو پـر سـرو روانـه وه لانـدې، سپینې واورې وې، ما دخپل څنګ ملګري نه پوښتنه وکـړه، چـې دا کوم ځای دی؟ هغه وویل سـالنګ اسـت کوهـای هنـدوکش، ټول غرونه په واورو پوښلي وو او د ښـیرازه راتلـونکي زېـرى یـې ورکاوه، نور، نو الوتکه دومره لوړه وه، چې ترې لانـدې د ورېځـو او ګرد له امله هېڅ نه معلومېدل. یو وخت زما د څنګ بل ملګري وویل به خاک ایران داخل شدیم، تر څو دقیقو مزله وروسته دبحر څنډه معلومه شوه او یو ځای کې درڼـا څـرک، کلـه چـې الوتکـه ټیټېده، نو رڼا ګانې نورې هم زیاتېدلې، څو شېبې وروسـته پیلـوټ غږ کړ: اوس موږ د ایران بندر عبـاس تـه نـږدې کېـږو او (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به په خیر سره د شارجې هوایي ډګـر تـه ورسـېږو. ربښتیا هم شل دقیقې به نه وې تېرې شوې، چې دبحر تر غـاړې د رڼاګانو څرکونه ولګېدل، هرې خواته رڼاګانې، دبحر تر غـاړې پـه منظم ډول درڼاګانو دومره څراغونه بـل وو، چـې اټکـل یـې نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده. دا څراغونه داسې د بحر تر غاړې راتاو لکه د ناوې په غاړه کې چې امېل وي. دبحر ټولې خواوې ځل وبل وې څـو شـېبې وروسته دشارجې هوايي ډګر ته ورسېدو، پیلـوټ غـږ کـړ، الوتکـه دکوزېدو په حال کې ده، لطفاً خپل کمربندونه وتـړئ الوتکـه پـه هوايي ډګر کې تر یو خرګند ټکان وروسته کښته شوه، سملاسي يو موټر د الوتکې تر کښته کېـدو وروسـته راورسـېد، پیلـوټ غـږ کـړ، دشارجې مسافرينو ته ښه راغلاست وايم او د جـدې لـه مسـافرينو څخه هیله کوم، چې پر خپلو څوکيو کښې، الوتکـه ديـوه سـاعت لپاره توقف کوي او بیا لـه خـیره جـدې تـه پـرواز کـوي، وخـت دماښام ۷ بجې او ۴ دقيقې وې، ماله نیازمحمـد او دخپـل څـنګ ملګري څخه خدای پاماني واخیسته، دې وخت کې بسمل علوي صيب (د افغانستان تجارتي اتشه) راباندې غږ کړ، چې یون صـیب یکجا میرویم، کله چې په کابل کې زه الوتکې ته پورته شـوم، نـو علوي صېب هم ناست و روغبړ يې راسره وکـړ او ويـې ويـل چـې کام اير پرواز کنسل شو، نو ځکه زه هم دلته راغلم او ښه شو، چې سره يو ځای شو، بيا به دکښته کېدو پـه حالـت کـې سـره وګـورو ماویل سمه ده.

زه، علوي او په الوتکې کې دشارجې نـور مسـافرين ترمینـل تـه ورداخل شو. دپاسپورت او وېزې چک ځانګې مخې ته په لین کې ودرېدو، دهر چا نوبت چې ورته، نو لومړی يې په يـوه مخصوصـه کامره کې چې دېوال کې يې نصب کړې وه دښي سترګې عکـس اخیستل کېده، په چپه سترګه به دې لاس ایښوده او ښـي سـترګه به دې دکمرې دايرې ته برابروله، خارجيان او نور مسـافرين څـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله سهوه شول، خوزه یو ځل سهوه شوم او بیا زما تصویر واخیستل شو.

پاسپورت مې غرفه کې مسئول شخص ته ورکړ. یو ځوان عرب په سپینو جامو کې ناست و، مخې ته یې کمپیوټر ایښی وی، زما پاسپورت یې واخیست، کمپیوټر کې یې څه ولیکل، تر لږ ځنډ وروسته یې ټاپه کړ، یانې دخولي یې ووهله او بیا یې راکړ، له ترمینل نه زه او علوي بهر شو، علوي ماته وویل څوک نه دي راغلي، ما وویل کېدی شي راغلي وي، خو هغه زه په څېره نه پېژنم، کېدی، شي تلیفون ورته وکړو، علوي خپل تلیفون راواخیست ما دحبیب نومره ورکړه هغه لاتر څو نومره دایروله چې زما مخې ته په سپینو جامو کې یو تن صوفي زما نوم (اسمعیل یون) په سپین کاغذ لیکلی او ولاړ دی، ما علوي صیب ته وویل دغه دی ولاړ دی، ما وویل زه اسمعیل یون یم. هغه روغبړ راسره وکړ له علوي صیب نه مې خدای پاماني واخیسته، هغه وویل که څه مشکل وي بیا ته ماته تلیفون وکړه، ما ویل نه مننه اوس مې خلک پیدا کړل.

په تلیفون کې ماته حبیب وویل، چې یا به دلاجان درته میدان ته درشي او یا هم تاج ولي، کله چې ټکسي کې کېناستو، نو دلا جان ته مې وویل تاسو خو تاج ولي نه یې؟ هغه وویل نه زه دلاجان یم، تاج ولي او حبیب سخت مصروف وو، نو ځکه زه راغلم. دلاجان سره په خپل راوړي موټر کې کېناستم، کله چې له هوایي ډګره وتلو د ټکس غرفې ته لاړو، کمپیوټر پاڼه ورکړه او ده خپل ټکس تحویل کړ، پاټک جګ شو او روان شو، دلاجان وویل: چې دلته ټکس د وخت له مخې دی څومره چې دلته درېږې همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکس به ورکوې، نو له دې لارې دوی ته ډېر عایدات راځــي. دلا جان ته مې وویل چې دې ته کوم ځای وايي؟ هغـه وویـل: چــې دې ته عرب (شارقه) او نور بهرنیان ورته (شارجه) وايي، د متحـده عرب اماراتو یو امارت دی، چې د ابادۍ او اقتصاد لـه مخــې پـه اماراتو کې (څلورمه) درجه کــې راځــي، د اقتصـاد لـه پلـوه اول دوبۍ چې تجارتي مرکز دی بیا ابوظبۍ چې مرکز دی بیـا الایـن بیا شارجه او نور دي ټول اوه امارته دي.

دلاجان چې ښه صوفي او دینـداره مسـلمان شـخص معلومېـده، وویل چې دشارجه د امیر یو ښه کار دادی چې دلتـه یـې فحـش ښځي منعه کړي، دلته شریعت چلېږي، شراب خوري، بـداخلاقي او نورو ناوړه کارونو ته اجازه نه شته. ماچې دشارجې ښار ته کتل، نو په رښتیا ډېر ښکلی راته معلـوم شــو، واړه، لـوړ، او منځنــي هـر ډول تعمیرونه، دښار څلورلارې، مسجدونه، د اوبو فوارې او نورې ودانۍ رښتیا ډېرې ښکلې وې، سړي چې د اماراتو نور ښارونه نـه وي لیدلي، نو رښتیا هم داسې تصور کـوي، چــې تـردې نـو بـالا زیاتې ابادۍ ته ضرورت نه شته او نه امکان لـري، تـر څـو دقیقـو مزله وروسته هغه ځای ته راورسېدو، چې ماتـه ځـانګړی شـوی و. دلاجان وویل یو ځل به ځای وګورې، بیا دې خوښه چې ماسـره ځې ګرځې او که استراحت کوې، وروسته تاج ولي او نور ملګري هم راځي. زه یې الیاسین پلازا ته چې تر (۱۰۰۰) زیات پلاټونه یـا اپارټمانونه په کې دي، بـوتلم، لفـت کــې وختلـو، څلـورم منـزل (۶۰۸) نمبر پلاټ، ژر مې د پلازا نوم او د پلاټ نمبر یاداشت کړل، په دې پلاټ کې دوه خوب خونې، یو صـالون، دوه تشـنابه او یـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلنځی شته، چپرکټ او بستره او نور لـوازم یـې ټـول پـوره وو، تلویزیون هم په صالون کې پر مېز ایښی او دکېبل لین ورتـه راتېـر و،دلاجان زما بیک په اتاق کې کېښود، ماته یې وویل: دغه ځـای دی خوښه دې استراحت کوې او که ماسره ځې؟ ما وویـل: چـې استراحت وکړم ښه به وي بیا به سبا سره ګورو، فقط ماتـه تشـناب راوښیه او دا تلویزیون کـه راتـه چـلان کـړې خبرونـه مېرونـه بـه واورم، هغه تشناب راوښود، تلویزیون کې یې ګـوتې مـتې ووهلـې اخر یې وویـل: دده پـه چلانولـو والله نـه پوهېـږم مـا مـخ ولاس ومینځه او همداسې په چپـرکټ کـې پرېـوتم، خـوب وړی وم یـو وخت مې د دروازې زنګ ترغوږو شو، ور مې بېرته کړ، چې ګـورم دوه تنه ځوانان راغلل، او روغبړ یې راسره وکړ. یو تن تـاج ولي و او بل هم د هغه ملګری، تاج ولي وویل موږ تـه حـاجي صـاحب ظاهر هم تلیفون کړی و، چې تاسو ته هوټـل کـې ځـای ونیسـم، ماځکه دا ځای مناسب وګاڼه، چې زموږ خپل ځای دی مـوږ هـم وخت پر وخت راتلای شو او پوښتنه دې کولای شو هوټل داسې ځای وي چې بل بلدي شخص در سره نـه وي، بانـدې بـه هـم وتلی نه شې او زړه به دې په کې تنګ شي، ما ویل نه دا تر ټولـو ښه ځای دی، دې وخت کې هغه په یو دیګي کـې چـرګ غوښـه پخه کړې راوړې وه او هم ډوډۍ او هم یو بوتـل پیپسـي او اوبـه ورسره وې. ډوډۍ یې تیاره کړه، ډوډۍ مو وخوړه، تاج ولي سـره مې یوه شېبه ګپ ولګاوه، هغه ویل، زه خپله میدان ته درتلم، خو نن دلته ددې بلاک شاته د کـرکټ میـدان دی، دلتـه زمـوږ او د نورو ترمنځ دکرکټ مسابقه وه زه هغې ته تللـی وم او همـدا څـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـېبې مخکـې تـرې راخـلاص شـوم، اوس مـې دا ټـول وجـود همداسې درد کوي ما ويل دا ووايه چې لوبه چا وګټله؟ ده وويل لوبه والله هغوی وګټله ما ويل اوس، خو به دې وجود ضـرور درد کوي، که تاسو ګټلې وای بيا کېدی شـو درد يـې نـه وای معلـوم شوی، هغه په خندا شو هو همداسې ده.

څو دقيقې تاج ولي او ملګري سره يـې ناسـت وو، هغـه وويـل: دلته دخلکو دکار وختونه فرق کوي دسيل او اسـتراحت وختونـه هم بېل بېل دي، ددې ځای شيخان يوازې يـوولس بجـې خپـل کارځي ته ځي، هلته هم دخپلو نورو کاروباريانو دليدو پـه خـاطر يوه شبېه چاسره په موبايل خبرې وکـړي او يـا دخـپلې معشـوقې تپوس وکړي، نور بېرته لاړ شي، دماسپښين تر لمانځه وروسته بيا د خوب وخت وي، تر مازيګر وروسته بيـا د چکـر وخـت وي، البتـه هغه عرب چې په رسمي دفتر کې کار کوي هغـوی سهار تـر اتـو بجو دمخه خپلو دفترو ته ځي تر (۲) کـار کـوي، د افغانـانو دکـار ټايمونه هم مختلف دي.

تاج ولي تلويزيون راته چلان کړ او چل يـې هـم راوښـود، ويـې ويل چې دلته تلويزيوني چينلونه هم کنترولېـږي او دولـت نـاوړه چينلونو خپراوي ته اجازه نه ورکـوي، دا کېبـل هغـه تلويزيـوني چينلونه را اخلي چې اخلاقي فساد نه خپروي، تاج ولي وويل: زه درڅخه اوس ځم سبا به انشاء الله چېرته لرې لاړ شـو او چکـر بـه ووهو. ماوويل ټيک ده.

يو څو شېبې تلويزيـون تـه کېناسـتم، اکثـره عربـي چينلونـه وو، دپاکستان تلويزيوني چينلو په مقدار ازادي يې لرلـه، ځيـنې لا تـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هم تېز وو، څو شپې مې دهسپانيي او ايټاليي ترمنځ دفوټبال يوه جالبه مسابقه وکتله او بيا ويده شوم، سهار چې لـه خوبـه پاڅېدم، نو تشناب کې مې سر او ځان ووينځه، دريشي مې وکـړه، تر يو څه ځنډ وروسته، چې مې ساعت ته وکـتلې د افغانسـتان پـر وخت (۸) بجې وې، مـافکر کـاوه چـې اوس بـه تـاج ولي دوی راشي، يو څو شېبې انتظار مې وويست څوک رامعلوم نه شول، لـه کړکۍ نه مې بهر وکتل، پر سړکونو ګڼه ګونـه ډېـره کمـه وه، تېـر ماښام چې ما پر دې سړکونو کومه ګڼه ګونه ليدلې وه دهغې نيمه برخه هم نه وه، وروسته راپه يادشوه، چې نـن دجمعـې ورځ ده، همدې وخت کې د دروازې زنګ راغـی، ور مـې ببرتـه کـړ، يـو څوک راننوت السلام عليکم، ما ويل، وعليکم السلام، نورې خبـرې يې ونه کړې، دوه ترموزه چای او يوه غوړه ډوډۍ يې لـه کاغـذه راخلاصه کړه او پر مېز يې کېښودل، ماته يې ويل "يی هـی تمـارا چای" زه پوه شوم چې دا کوم اردو ژبی دی او تاج ولي ورتـه د سهار د چای سپارښتنه کړې ده، ده ماته چای کېښود په پخلنځـي کې يې ټک ټوک وکړ او نور لاړ، ما چای وڅښه، څو شېبې وروسـته راباندې خوب راغی، همداسې دريشـۍ کـې پـر چپـرکټ ويده شوی وم، چې د دروازې زنګ راغی، ګورم چې تاج ولي او درې تنه ورسره نور ملګري دي، ماته يې وويل يون صېب تيار يې چـې ځو چکرته، ما ويل: هو، دوی وويل: نن جمعه ده اول به لاړ شـو د جمعې مونځ به وکړو بيا به لاړ شو چکرته، ما ويل خـير يـو څـو دقيقې وخت راکړئ چې زه اودس وکړم، اودس مې وکړ، ما ويـل ځئ چې ځو، کله چې دهلېز کې له څلورم پوړ څخه په لفت کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښته کېدلو یو تن په دوی کې ماته وویل یـون صیب عمرزیـوال پېژنئ؟ ما ویل عمرزیوال خو ډېر دي کوم یو ښيې؟ یـو خـو هغـه شاعر عمرزیوال دی، دوی ویل: نه هغه نه ښه یم، ما ویـل: هسـې خو زه ډېر پېژنم دلغمان ولایـت پخـوانی مسـتوفي صـېب پېـژنم دهغه ټوله کورنی، دې وخت کې ده وویل هغه زما خپلـوان دی، ما ویل خیر بیا به ساپي صیب هم پېژنې هغه وویل هغـه مـې مامـا دی ما ویل بیا به دزرینـي استاد زوی یـې کـه څنګـه؟ ده وویـل بېشکه دهغه زوی یم ما ویل څېره کې هم استاد زرینـي تـه ورتـه یې، ده وویل زما نوم عبدالحفیظ دی، زه ستا نوم سـره ډېـر اشـنا وم، تا زه نه پېژندلم ، خو ما ته پېژندلې، پرون چې تاج ولي وویـل یون صیب راځي نو زه ډېر خوشاله شـوم، ځکـه زه هـم ورسـره راغلم، عبدالحفیظ نه مې دکور په اړه پوښتنه وکـړه، چـې اسـتاد اوس هم په هالنډ کې دی که بل چېرته تللی؟ هغه وویل: پلار مې په هالنډ کې دی، خو مور او دوه ورونه مـې پـه پېښـور کـې دي، ساپي صېب او کورنی یې په استرالیا کې دي او زه دلته په اماراتو کې دسپېرپاټو کاروبار کوم زما او د عبدالحفیظ خبرې په موټر کې تر ناستې پورې تمامې نه شوې، په موټر کې زه مخکې سیټ کـې عبدالحفیظ او دوه نور ملګري شاته کېناستو، تاج ولي د موټر جلـو ته کېناست، په موټر کې مـې عبـدالحفیظ تـه وویـل: چـې اسـتاد ماشومان څه وخت بیایې؟ هغه وویل: وخت کـم پـاتې انشـاء الله چې لاړ به شي، خو اوس دهالنډ حکومت مهاجرو ته دتګ شرایط ډېر سخت کړي دي، نو ځکه خو دومره ټال شول، که نه وخته به تللي وو، عبدالحفیظ ته مې وویـل، چـې څنګـه سـتا پښـه خـوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته بنده کړې نه ده هغه وویل: ولې نـه دسـاپي صـیب (لطـف الرحمن ساپي) له لور سره مې کوږدن شوې، دې وخـت کـې مـا وویل: خېر نو بیا تاسو خو نور هم خپلوان شوې، دې وخـت کـې ټولو وخندل له شـارجې نـه د اجمـان پـر لـورې بـه مـو (۲۵-۳۰) کیلومتره مزل کړی و، چې تاج ولي موټر یوه مسـجد تـه تـاو کـړ، ساعت ته یې وکتل (یوه بجه) او خدای دې وکـړي چـې جمعـه راځخه تېره شوې نه وي، ټولـو ویـل: خـدای دې وکـړي، چـې جمعه نه وي تېره شوې، چې یې موټر ودراوه، نو له مسجده خلک راووتل، زموږ یو تن ملګري وویل اوه جمعه خلاصه شوه، ډېر بـد کار وشو، خیر ټولو ویل: چې راځئ خپل لمونځ به وکـړو، مسـجد ته وختو، ځینو خلکو لا سنت نه و خلاص کـړي، پـه مسـجد کـې ځلور پنځـه ایرکندېشـن لګېـدلي وو، ډېـر ښکلـی فـرش پـه کـې غوړېدلی و او دلمانځه لپاره ټول سهولتونه په کې برابر وو.

ما مسافرانه او دوی خپل مقیم لمونځونه وکړل، پـه لمانځـه کـې ګڼ شمېر افغانان، پاکستانیان او هندیان لیدل کېدل، خـال خـال عرب هم په کې وو، دمسجد په برنده کې کـوم شـیخ څـو کارتنـه اوبه راوړې، په پلاستیکي ګیلاسونو کې داسې ایښـودل شـوې او پوښل شوې وې، لکه بازار کې چې څوک دګیلاسونو مکمل سیټ اخلي، همداسې هـر چـا دخپلې خـوښې مطـابق یـو ګـیلاس را اخیسته او اوبه یې څښلې، تاج ولي هم دوه ګیلاسـه راواخیسـتل یو یې ماته راکړ او یو یې هم خپله وڅښه.

بېرته موټر کې سواره شو او د اجمان پر لـورې وخوځېـدو، تـاج ولي وویل اجمان د اماراتو یو بل امارت دی، خو دا دومره پیسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او پرمختللی نه دی، پرمختللي يو دوبی، ابوظبی، العين دي، دې نه وروسته بيا ام القوين راځي، هغه هم دومره مالدار نه دی، تر هغه وروسته راس الخيمه ده او تر هغه وروسته بيا الفجيره ده.

که نن خدای کول موږ به دا ټول ګورو، ربښتيا اجمان نه خو په دې لاره لاره ووتو، دسړک دواړه غاړې ښې ابادې وې، خو بيا هم ډېرې دښتې او ناابادة ځمکې پـه کـې وې، چې تراوسه لا چاورته لاس نه و وروړی، دسړک له دواړو غاړو څخه د شل شل مترو په اندازه دسيمونو محافظوي ديوال راتاو و، چې کوم حيوان سړک ته داخل نه شي او د کومې ناوړه ترافيکي پېښې سبب نه شي. کله چې له ام القوين څخه د راس الخيمې پر لورې روان وو، نو دلارې په دښتو کې مو يو زيات شمېر اوښان او د اوزو رمې تر سترګو شوې، اوښان خو دومره زيات وو، چې د چاخبره رمې يې ګرځېدلې، په دښتو کې يوه نيمه ونه او ځينې بوټي هم تر سترګو کېدل، دسړک ځينې غاړو کې واښه هم راټوکېدلي وو او په ځينو ځايونو کې ګلان غوړېدلي وو ما ويل والله عجيب ګلان دي، دې وخت کې تاج ولي ويل: دا د قيامت علامې دي، پېغمبر صېب ويلي وو، د قيامت يوه علامه دا ده، چې د عربو په صحرا کې به ګلان وغوړېږي، ما ويل دعربو صحرا کوم ځای دی؟ هغه وويل همدا ده که نه ؟ ما ويل بيا خو نو کډې بارکړئ، دا خو نو ګلان غوړيدلي دي، دې وخت کې يو بل ملګري وويل قيامت نور څه ته وايي، دلته په عمر کې باران نه دی شوی او سږکال په کې واوره وربدله امارات وګوره او واوره، همدا دقيامت علامې دي که نه؟ دا ګلان او بوټي چې غوړيدلي دا دهمدې باران له

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دي، که نه پخوا دا ځایونه دومره سپېره وو چې حد نه لري.

په همدې بحث کې راس الخیمې ته ورسېدو، راس الخیمه ښه ښایسته ځای و، البته مونږ ته چې دوبۍ، ابوظبۍ او العین مې نه وولیدلي، ډېر ښایسته ښکارېده، خو زمونږ نورو ملګرو ویل: چې راس الخیمه هم ډېر رسېدلی نه دی، ځکه چې دومره تجارتي ارزښت نه لري او ددې ځای شیخان هم دومره تکړه نه دي.

مخکې مې دراتګ پر مهال له دلاجان څخه د اماراتو د داخلي روابطو په هکله پوښتلي وو، چې ددوی ټولې پیسې یوه بانک ته راټولېږي او که نه؟ دوی ګټه او لګښت خپل خپل دي که بېلابېل، هغه ویلي و، چې د هر امارت ګټه خپله ده، یوازې په پوځ، پولیسو، خارجي سفارتونو کې ددوی لګښت مشترک دی، هسې په نامه عربي متحده امارت دي که نه هر یو بېل بېل دي، البته ځینې هغه امارتونه، چې کمه ګټه لري دهغو نورو لکه دوبۍ او ابوظبۍ له خوا چې ډېره ګټه لري، یو څه ناڅه کمک ورسره کېږي.

نوځکه خو دیو امارت نه بل ته د تګ پر وخت تفاوت اوچت معلومېږي، له شارجې نه تر راس الخیمه پورې دسړک دواړه غاړې شنې نه وې او بوټې په کې نه و کرل شوي، ځای ځای دسرې بخنې شګلنې خاورې غونډۍ معلومېدلې، چې باد به ترې ځای نیم ګرد هم پورته کاوه، داسې لکه دلغمان دسرخکانو دسیند هغه غاړه، چې شګې بادېږي او کله کله سړک هم بندوي، البته دوی سړکونه ډېر جګ او اساسي جوړ کړي دي، ټول سړکونه دوه طرفه وو، درې موټر و، یوې خوا او درې بله خوا تګ کولای شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ کې دبرېښنا ستنې او دڅلور پنځو مترو په اندازه حایله سیمه وه، چې تراوسه په کې څه نه و کرل شوي، دموټر ټګ په نورمال ډول (۱۲۰) کیلو متره په ساعت کې وو، تقریباً تر یو ساعت مزله وروسته راس الخیمې ته ورسېدو، ځای نیم کینې لاس دبحر تر څنډو هم تېر شو او یو ځای په کې داسې هم راغی، چې یو نوی هوايي ډګر په کې جوړ شوی و او څو لویې ترانسپورتي الوتکې په کې ولاړې وې، د راس الخیمې مرکز ته لاړو، دسټي سنټر یا دښار دمرکز په نامه په کې یوې لویې مغازې ته لاړو، چې یو لوکس هوټل هم په کې وو، لومړی مو موټر پارک کړ، دسټي سنټر مخې ته لوکس پارکنګ و، چې په سوونو موټر په کې ودرېدلای شول، بیا ډوډۍ ته لاړو د افغانستان پر وخت څلور څلورنیمې بجې به وې، دغرمې ډوډۍ ته کېناستو، په اماراتو کې خلک خصوصاً عرب دورځې یوولس بجې له خوبه پاڅېږي دماسپښین ترلمانځه وروسته ډوډۍ خوري یا ویده کېږي اوبیا ترماښام دمخه کارځي ته ځي او دشپې تر ناوخته ۱۱-۱۲ بجو کار کوي. دعبدالحفیظ خبره عرب د ورځې خوب کوي او د شپې خپلې عیاشۍ، هسې خدای ورکړې ده، نو...

تاج ولي وویل څه خورئ، فرمایش ورکړئ، تاج ولي نو نام خدای په اماراتو کې ښه بلد و عربي، اردو او انګلیسي یې ښې زده وې او کاروبار یې هم ښه دی، ما ویل وروره موږ ددې ځای په غذا نه پوهېږو، څه چې دې زړه غواړي او کله دې خوړلي وي همغه به راوړې، هغه ویل دلته عربان کارکوي، ډېره ښه عربي غذا تیاروي، همدا عربي غذا به ورته وو ایو، موږ وویل ښخي ټیک ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غذا تياره شوه، هوټل ګارسون نه درلود هر چا په خپله ډوډۍ راوړله، عبدالحفيظ او تاج ولي لاړل ډوډۍ يې راوړه، غوښه، چپس او نور ډول ډول شيان په کې وو، چې پښتو کې يې لا تر اوسه نوم نشته او زه پرې نه پوهېږم، له يو يو ګيلاس پيپسي سره، ډوډۍ يې ډېره خوندوره وه په بهر کې د افغاني غذا پوره مينه او تونده پرې ماتېده، تر ډوډۍ خوړو وروسته ماته تاج ولي وويل که سودا مودا کوې، چې همدلته يې واخلو، دلته هر څه پيداکېږي دا سوپر مارکيټ دی، ماويل نه اوس ضرورت نه شته سودا بيا اخره کې کوم. په هوټل کې دننه د اوبو فواره لګېدلې وه او په ښکلي ډول يې اوبه پاشلې، دفوارې ترڅنګ يو نر او يو ښځه پوليس ولاړ وو، ډېر څنډ يې خپلمنځي خبرې کولې، نارينه پوليس جګ قدی او ښځه پوليس ټيټ قدې، خو ټنډه منډه او نمکي معلومېدله، داچې څه به يې ويل، خو پته نه لګېده، خو دومره، معلومېده، چې خبرو يې يو بل ته خوند ورکاوه، په هوټل کې ځای ځای شوکۍ ايښې وې او خلک به پرې کېناستل، دهوټل کارکوونکي اکثره عربان وو، خو چا چې دلته ډوډۍ خوړله هغه د بېلابېلو هېوادونو او د بېلابېلو نسلونو خلک وو، خو يو نيم به په کې د سپينو جامو ځوان عربان هم ښکاره کېدل، کله چې له هوټل څخه راوتلو، نو عبدالحفيظ يو توري شوکۍ ته اشاره وکړه ماته يې وويل استاده دا ګورې! ما ويل هو! ترڅنګه يې دسکه انداز په شان يوه ستنه هم ولاړه وه، دوه تنه پرې تاوېدل، ماته يې ويل دې ستنه کې ماتې پيسې (سکې) اچويي، داشوکۍ سره راټولېږي او سړی چاپي کوي، ښه ما ويل پکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې لا بله سپکه، اوس نو دچاپې کولو کار هم څوکیو ته ورسېد، دا ښځې به څه کوي... عبدالحفیظ په خندا شو هغه به نور کارونه کوي....

له دې ځایه ووتلو، تاج ولي وویل راځه چې اوس دربانده د اماراتو غرونه هم وګورم، مخکې تر دې چې موږ د راس الخیمې مرکز ته راشو له لرې څخه مو په لرې پرتو سپېرو غرونو سترګې ولګېدې، تاج ولي ویل دا د اماراتو غرونه دي، همدلته به که خدای کول ځو، دا غرونه داسې ښکاره کېدل لکه دتورخم له لویې لارې څخه چې چپ لاس سین نه اغاړه دلالپورې او کامې ترمنځ غرونه ګورې. د اماراتو پلازمېنه ابوظبی ده، خو مرکزي سیمې یې شارجه او دوبی دي، راس الخیمه او ام القوین د اماراتو شمال ته واقع دي، ابوظبی جنوب او الفجره شمال شرق ته!

د راس الخیمې له ستې سنتر څخه شمال خواته دغرونو پر لوري وخوځېدو، دسړک دواړو غاړو ته پرېمانه ابادی شوې وې، ځای ځای واړه واړه کلي هم راتلل، چې لوکس او نوي جوړ شوي وو او ځای نیم په کې شنه باغونه هم وو، چې اکثره په کې همدا د خرما ونې وې، هر ځای مو اوزې او مېږې لیدلې چې شاوخوا به ګرځېدلې، ددې ځای سړکونه هم ښه وو، خو هغومره پلن نه چې مخکې مو یادونه وکړه ددې ځای عمومي لارې دوه سړکه وې یوه خوا او بله خوا منځ کې یې حایله سیمه چې دګروپونو لپاره ستنې په کې ودرول شوې وې څومره چې غرو ته نږدې کېدو، سړکونو خپله ښه اړوله یو ځای کې بیا سړک دوه طرفه و، خو د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو موټر په اندازه او ځای بیا داسې هم راغی چې یوازې یوسړک و او حایل یې نه درلود. دغرونـو منځ کـې مـو کـړې وړې لارې ووهلې، دسړک دواړو غاړو ته ډېر کورونه ودان وو، چې اکثره یـې نوي ښکارېدل، د هر کور مخې ته دوه درې مـوټر ولاړ وو. ارامـه ارامې او چوپتیا خوره وه تابه ویل، چـې دې کورونـو کـې بنـده کس نه اوسېږي، ما تـاج ولي ځخـه پوښتنـه وکـړه، چـې دا ولـې داسې خاموشي ده؟ هغه وویل، یو خو نن دجمعې ورځ ده، بـل دا ددې شیخانو کلیوالي تفریحي کورونه دي، کله کله یـې چـې زړه وغواړي دسیل لپاره له خپلې کومې ملګرې سره ورتـه راشـي او که نه نور نو کوم مزدور په کې اوسي او بس، دهـر کـور مخـې سیوري ته به اوزې کتار پنډې وې او شخوند به یې واهـه، تـا بـه ویل دکور پهرداران اصلاً دوی دي.

غرونه یې داسې وو چې نه یې کاڼي درلودل، نه خاوره وه هېـځ داسې بل قسم بې ثمره خاوره وه، چـې دهېـڅ بـوټي دښېـرازۍ امکان په کې نه وو، ما تاج ولي ته وویل چې دا څـه قسـم غرونـه دي، لـه دې غـرو څخـه، خـو هېـڅ ګټـه نـه اخیسـتل کېـږي، د افغانستان غرونه خو ډېر ګټور دي هم ونې په کې زرغونېږي اوهم بوټي، هغه وویل ته رښتیا وایې دې ته عربان (رمل) وایي. رمل په عربي کې هغې خاورې ته وایي، چې ګټه ترې نه اخیستل کېـږي، خدای پاک ته حیران یم، چې دې خاورې سره یې دې خلکو تـه هر څه برابر کړي، اصلاً خبره داده، چې پیغمبر صیب دې عربو ته دعا کړې چې خدای به یې نـه خـواروي، نـو دا دهغـه د دعـاوو برکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل کاشکې لږ دعا خو یې موږ ته هم کړې وای، چې لږ خو مو له ژوند نه خوند اخیستی وای، هو دځینو ملایانو په وینا پیغمبر صیب ویلي دي، چې زما دین به په ټولو ځایونو کې ختم شي، خو افغانستان کې به نه ختمیږي، هغه خلک به زما دین راټینګوي او بیا به یې ټولې دنیا ته خوروي، دې وخت کې تاج ولي وویل: ریښتیا، چې افغانان په دین کې ډېر ټینګ دي. مزل مو کاوه د وړو وړو غرونو تر منځ ځینې خوړونه هم وو، ما پوښتنه وکړه، چې دلته سیلاب راځي؟ تاج ولي وویل دلته باران ډېر کم کېږي، خو ددې غرونو په خوړونو کې کله چې باران وشي، لږ سیلاب راځي، خو هسې نوم یې دسیلاب وي. همدې خبرو کې وو، چې داسې یو ځای ته ورسېدو، چې نور نو پوخ سړک ختم شو، پنځه سوه متره وړاندې کورونه ښکاره کېدل، خو چې نور په اخوا کلي او کورونه و که نه پته نه لګېده، له همدې ځایه بېرته راستانه شو، بېرته په خپله لاره راغلو په لاره کې مو یوه داسې کلا ولیدله لکه خیبر دره کې لویې کلاګانې له دې خوا مو هم ولیدله، خو بحث مو پرې ونه کړ، دې وخت کې تاج ولي وویل هغه ده دختو کلا ښکاري، چې ورنږدې شو دختو کلا نه وه، ښه پخه کلا وه، خو هسې دختو کاګل یې ورکړی و یوه پوځي چوني په کې وه، له هغه ځایه همداسې په شمال شرق د الفجیرې خواته وخوځېدو، عمومي هایوی (لویې لارې) ته ووتلو موټر په (۱۲۰) کې روان و، دا لاره هم نوې جوړه شوې وه او شاوخوا اوس هم ماشینونه لګیا وو کار یې کاوه، دا لاره همداسې ځینې ځایو کې سمندر ته نږدې له ځینو برخو تېرېږي او زموږ دملګرو په وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي او د فارس خلیج ته رسېږي، له همدې عمـومي لارې بیـا یوه بله لاره د الفجیرې خواته ځي چې هغه هـم لویـه او ښکلـې لاره ده.

دغرونو منځ کې ځای ځای شنه او اباد کلـي چـې اکثـره پکـې دځو وروستیو کلونو ښکاره کېدل، ودان وو، مازیګر شـو پـه لاره کې تاج ولي د یو مسجد ترڅنګ موټر ودراوه، دمسجد دروازې ته چې نږدې شو تـاج ولي وویـل دا دښځـو مسـجد دی، دې بلـې دروازې باندې ځو، هغې بلې بانـدې لاړو، دوی اودسـونه تـازه کړل، دا وړوکی دلارې سر مسجد و خـو ډېـر ښکلـی و د اوداسـه لپاره یې ښه پوره ځـای او اوبـه درلـودل مـا او زمـوږ دسفر بـل ملګري خان محمد اودس درلـود، مـوږ مسـجد تـه وردننـه شـو، ترمسجد دباندې برنډه کې فکر کوم شین ایرانی فـرش غوړېـدلی و، لږ څه تـور شـوی و، زه ځکـه وایم چـې ایرانـی فـرش و چـې څوکاله مخکې ما همداسـې ایرانـی فـرش اخیسـتی و، یـو کـال وروسته تور شـو او بیـا لـه منځـه لاړ او هـم مـې د تکـړه لیکـوال عبدالغني هاشمي صیب درخت په دوکان کې همـدا ډول فـرش لیدلی و، چې خپل رنګ یې له لاسه ورکـړی و تـور شـوی و، خـو دننه په مسجد کې بل ډول لوکس فرش چې دهر لمونځ غـاړې د ودرېدو، حد په کې معلوم و او د محراب شکل یې درلود، هوار و، دا ډېر پاک و، سره له دې چې اوس هوا دومره ګرمـه نـه وه، خـو بیا هم په هرې کړکۍ کې چې عرض او طول به یې ۸×۱۲ کـې و درې نیشنل ایرکنډیشنونه لګېـدلي وو او سـړي دراحـت احسـاس کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما لمونځ خلاص کړ، نو باندې په برنډه کې کېناستم، دې کې یو عرب راغی، زه یې چوپ ولیدم، ویې ویل السلام علیکم، ما وویل: وعلیکم السلام ډېر خوند یې وکړ، ما فکر وکړ، چې عرب راسره پښتو خبرې وکړې که څنګه؟

دې وخت کې هغه دپښتون حاجي کیسه راباندې وشوه، چې حج ته تللی و او بېرته چې کله راستون شو، نو خلک به ستړي مشي ته راتلل او ځینو به دبیت الله شریف په هکله پوښتنې کولې او ده به په ځواب کې وویل، چې هلته ټولو خلکو په قران شریف خبرې کولې، یوازې اذان پښتو و او یوازې سپیانو پښتو غپلې او بس.

یوه شېبه مې ځان سره غلی وخندل، دې کې تاج ولي، عبدالحفیظ او عصمت الله هم لمونځ خلاص کړ او وویل ځئ چې ځو په خېر.

په موټر کې چې کېناستو ما تاج ولي ته وویل، دلته دښځو لپاره ځانته مسجدونه دي که څنګه؟ په افغانستان کې خو نه شته یوازې دننګرهار په اډه کې دنجیب زراب په مرسته یو ډېر لوکس مسجد جوړ شو، هغه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، هغه هم یوازې دتراویح لمانځه کې راځي او بس. تاج ولي وویل: دلته اکثره مسجدونه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، خو دلارې دسر مسجدونه، ځکه ښځې او نارینه چې په سفر کې وي، نو دلته موټر ودرېږي نارینه خپلې برخې ته او ښځې خپلې برخې ته ځي، لمونځونه کوي او بیا سفر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر ته مو دوام ورکړ. په لاره کې یو ځای داسې راغی چې ما فکر کاوه تر کمکي خیبر نه پورته د تورخم دلویې لارې چړاهي ده. تاج ولي وویل دا کوم ځای ته ورته دی؟ ما ویل، خیبر نه پورته چړاهي، ده ویل بېشکه ما همدا اوس درته ویل، ما ویل که لږ نور لاړشې کېدی شي (ګردی) هم ترسترګو شي، دې کې تولو وخندل. سفر ته مو دوام ورکړ، دې وخت کې تاج ولي، عصمت او خان محمد ته وویل: هلکانو اسناد مو راخیستي که نه؟ هغوی وویل نه پولیس ملیس نه شته، موږ نه دا څوکاله چا پوښتنه نه ده کړې، تاج ولي وویل هسې نه چې چکر راباندې خراب کړئ، څو کیلو متره مزل به نور وهلی وي چې دې کې یو ځای دپولیسو چک پوست را ورسېد، موږ چې پولیس ولیدل نو تاج ولي ماته وویل یون صیب کمربند وتړه جریمه نه شو ژر دې کمربند وتړه په اماراتو کې دا قانون دی، چې په موټر کې کېنې، نو کمربند به تړې او که نه پولیسو ګیر کړې جریمه کېږې.

پولیسو زموږ موټر ته لاس ورکړ اول یې عصمت الله خان محمد نه اسناد وغوښتل، چې هغوی دواړو نه درلودل، بیا تاج ولي او عبدالحفیظ خپل اسناد ورښکاره کړل، مانه یې اسناد نه غوښتل، خو ما خپله جیب ته لاس کړ او پاسپورت مې ورکړ، زما پاسپورت یې وکوت، ماته یې ویل زیارة زیارة (سیاحت) ما ویل هو کې زیارة ماته یې پاسپورت بېرته راکړ، تاج ولي ورکښته شو او پولیسو ته یې خپل کارت وښود، چې زه دلته شرکت لرم او دا کسان ماسره کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نن دجمعې ورځ ده، نو ځکه دا خلک په چکر راوتي او اسناد يې دفتر کې دي. عبدالحفيظ دپوليسو په غوښتنه موټر له سرکه لرې په يو ځای کې ودراوه او خپله له موټر کښته شو دپوليسو څنګ ته ورغی، پوليسو خپله دفکس نمبر ورکړ او تاج ولي ته يې وويل، چې په دې نومره دې ستاسو شرکت مور ته فکس وکړي چې، داخلک خوشې کړو، که نه يې خوشې کوو، تاج ولي او عبدالحفيظ ټليفونونه سر کړل او پوليسو ته يې وويل: چې اوس به فکس وکړي، څنګه چې دفتر رخصت او اسناد په الماری کې دي، نو يو بل سړی مو له کوره راوغوښت، چې تاسو ته له دفتره فکس وکړي، دا سړی، چې څو دفتر ته ځي، دې کې وخت لګي، دوی يو څو شيبې انتظار ويست، کله چې پوليس په دې پوه شول، چې دا خلک دروغ نه وايي عبدالحفيظ ته يې لاس وخوځوه او ورته يې وويل ځئ! بېرته ټول موټر کې سواره شو او دالفجيرې پر لورې مو حرکت وکړ، خان محمد دې وخت کې ويل دا پنځه کاله کېږي، زه دلته په اماراتو کې اوسم دجمعې لمونځ هم ما څخه نه دی قضا شوی، نن راڅخه جمعه هم لاړه دا ټول دلمانځه قصور دی.

تاج ولي وويل: څو ځله مو درته ويل، چې اسناد ګرځوئ، دا دغسې کله کله راوځي بيا به يې افغانستان ته استولي ياست بيا نو ګرځئ، خان محمد وويل، په دې لاره له ايران څخه ځينې قاچاقي کسان تېرېږي، ځکه دوی دلته سخته تالاشي کوي که نه نورو ځايونو کې دومره تنګول نه کوي. تر لږ مزله وروسته تاج ولي وويل، دلته به لږ موټر ودروو څه شي به وخورو، پښې به مو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړېږي، دلارې پر سر دهندوانو دچاپو ځـاي و، یـو یـو ګـیلاس چاى مو وڅښه، ښه دمه یې راوسته او بېرته موټر کې سـواره شـو، بیا مو چې یو څه مزل وکـړ لاره کـې دتـازه مېـوو دخرڅولـو یـو پلورنځی راغی، تاج ولي وویل، دلته به تـازه مېـوه وخـورو، ټولـو وویل اشتیاه نه شته ، تاج ولي وویل یون صیب زه او ته بـه جـوار وخورو، دکټوې وخورو که په اور سور کـړي؟ مـا ویـل ځـه دکټـو سهي دي، دوه دکټـوي جـوار دانـه درې درهمـه شـول، جـوار پخوونکی هندو و ماته یې ښه ډېره مالګه او ده ته یې ښه ډېر مرچ واچول او په کاغذ کې تاو کړل، ما چې خولې ته کړ، نـو دخامـې ورېم په کې و، خوند یې رانه کړ غلی مې کاغذ کې تاو کړ، خو تاج ولي، چې لږ وخوړ نو دمرچو سرې اوبه یې پـر کـالیو وڅڅېـدې، هغه هم ژر بس کړ، دواړو په پلاستیک کې واچول او خان محمـد ته مو وویل: چې کله موټر چېرته ځنډې ته شـو، نـو لـه لـرې یـې ګوزار کړه، موټر الفجیرې ته ورسېد، الفجـیره دلارې پـر سـر پرتـه وه، دشارجې پـه شـان ښکلـې نـه وه او نـه دومـره لویـه وه، خـو شاوخوا یې شینوالی زیات و داسې شینوالی نه لکه د جـلال ابـاد پشان بلکې تر ام القیـوین او راس الخـیمې نـه لـږ زیاتـه شـنه وه، ماښام ماښام شارجې ته ورسېدو.

اول مو د تاج ولي د شرکت دفتر وکوت، چې نږدې یـو جریـب ځمکه یې نیولې وه او ټول دموټرو لـه سـپرپاټ سـامانه ډک و، پـه یوه اوږده کانتینر ورته ځای کې یې دفتر او همداسـې یـوه اوږده کوټه کې یې دناستې لپاره ځای جـوړ کـړی و. زه او عبـدالحفیظ ترې جلا شو. تاج ولي، خان محمد او عصمت الله همدلتـه پـاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، عبدالحفیظ لومړی ماته خپل دوکان، چې هغه هم دسپرپاټو و د تاج ولي دې دفتر سره نږدې و، وښود او بیا دواړه په همغه موټر کې دښارجې دښار د مرکز پر لورې رهي شو.

دا ځای (روله) نومیږي، په لسګونو زره پاکستانیان، هندیان او په دریمه درجه کې افغانان به هلته وګورې، دښار په پارکونو کې دومره هندیان او پاکستانیان دي، چې سړی فکر کوي دپېښور په جناح پارک یا هم دلاهور او یا ډهلي په کوم پارک کې ګرځې خصوصاً دجمعې ورځ چې درخصتۍ ورځ وي، دوی پارکونو ته راوځي او ځینې یې شپه هم دلته تېروي اکثره په ونو مصروف وي، ځکه چې دجمعې پر ورځ په کې په سلو کې دېرش فیصده تخفیف وي، عبدالحفیظ راته وویل: چې دلته ټول تجارت ازاد دی، خو دمواصلاتو یانې شبکه د دولت په لاس کې ده، چې هېڅ کمپنۍ ته په کې د ګډون حق نه ورکوي. په همدې وجه دلته په کې درغلي ناممکنه ده، دښارجې دښار د منځ (رولې) ترافیکي نظام پاکستان ته ورته وو، چې چا د اشارې ډېر خیال نه ساته، ارنډونه هم ډېر زیات وو او خلک هم چې اکثره د نورو ملکونو وو د اشارې خیال نه ساته او همداسې له موټره مخکې کېدل، عبدالحفیظ وویل چې دلته په اماراتو کې دلیسنس اخیستل ډېر سخت دي، دسړي زړه خولې ته راولي، دنورو ملکونو لکه افغانستان، ایران، پاکستان او نورو لیسنس دلته نه منل کیږي، خو چې دوی خپله درنه امتحان وانه خلي او مطمئین نه شي، رشوت مشوت هم دلته کار نه ورکوي، ترافیک او پولیس درسره کېنې او ټول ښار کې دې ګرځوي، په پای کې دا یو وایي ښه و بد نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیاب دې شي هغه بل بیا ځان په قهر کړي نور کار هم غـواړي خام دی لنډه دا چې زړه به درته شین کړي.

بله خبره دا ده چې که دلته چا څوک په موټر وواهه او مړ شو که دا شخص مړی (مقتول) مسلمان وي (۱۵۰۰۰۰) زره درهمه جریمه به ورکوي او که نا مسلمان وي نـو (۸۰۰۰۰)، البتـه دا قـانون پـه شارجه کې دی، په دوبۍ کې بیا داسې نـه دي، پـه دوبـۍ کـې دمسلمان او نامسلمان مړي ترمنځ تفاوت ډېر کم دی، ما ویل دې نه معلومېږي چې پـه شـارجه کـې اسـلامي شـریعت قـوي دی، عبدالحفیظ وویل هو که نه، شـارجه کـې څـوک شـراب نـه شـي څښلای که مسلمان یې وڅښي (۲۰۰) ورځې قید دی او څـو دُرې یې وهي او که کافر یې وڅښي دهغـه قیـد لـږ څـه کـم دی خـو شریعت پر ټولو تطبیقېږي، دغه راز په شارجه کې زنا کاري او نـور بد فعلونه ټول منع دي. دلته په ټوله شارجه کې یـو بوتـل شـراب هم نه خرڅېږي، خو هلته چې موږ او تاسې اجمان ولیـده، هلتـه یې کارخانې دي او تولیدېږي ما ویل، دا څنګه یو امـارت دی او بېل بېل قوانین؟ ده وویل دا نو دهر امـارت پـه شـیخ پـورې اړه لري، چې هغه څنګه قانون تطبیقوي، پاتې شـوه دوبـۍ هغـې تـه فري زون وايي، چې هلته هر څه ازاد دي، فحاشـي بـداخلاقي، شراب خوري اونور... د دوبۍ له شیخ نه چا پوښتنـه وکـړه، چـې ستاسو په اسلامي امارت کې ولې دومره فحاشا ده؟ هغـه ورتـه پـه ځواب کې ویل: " په دوبۍ کې یو نیم میلیون مجـردان اوسـېږي، چې له بېلو بېلو هېوادونو څخه راغلي او دلته کـار کـوي داټـول ځوانان دي او ښه مکلفه غـذا خـوري، کـه دوی تـه کومـه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه پرېښودلای شي، نو دا خو به ټول زموږ دعربـو پـر ښځـو راودانګي واله که خو یوه هم ترې روغه وګورې، نو دوی ته هـم باید یوه لاره وي دوی پوهېږي او بهرنیان، دې مسلې ته بایـد پـه عادي نظر ونه کتل شي.

ما او عبدالحفیظ د شارجې دښار زیاتې برخې وکتلې بیا مـا هغـه ته وویل دلته که چېرې صرافي وي ماسره یو څه ډالر دي هغه بـه درهم کړو، عبدالحفیظ وویل په شارجه کـې دکانـداران ډالـر نـه اخلي، بند دي یو درهم چلېږي مګـر دوبـۍ کـې درهـم او ډالـر دواړه چلېږي ځکه هغه فـري زون دی او اکثـره پکـې خارجیـان دي او کاروباري مرکز دی یو ځای کې مو مـوټر پـارک کـړ، یـوې صرافۍ ته داخل شو عبدالحفیظ وویل دلته صرافي او د سـرو زرو نرخ فکس دی، دلته که درهم د ډالر پـه مقابـل کـې څـه پورتـه کېږي هغه هم په میاشتو کلونو کې یو ځل دی هغه هـم دکـومې پیسې په اندازه چـې مـوږ ورتـه پـول وایـو، صـراف اردو ژبـې و، عبدالحفیظ سره یي پېژندل موږ سره یې ښه روغبړ وکـړ داصـرافي فدرال صرافي نومېـده، څلـور سـوه ډالـر مـې ورکـړل، یـو ډالـر (۳،٦٦۸۰۰) درهم په مقابل کې تبادله شو، ټولې ۱۴٦۷۰۰ درهمـه شول، له صرافۍ نه راووتلو ما عبدالحفیظ ته وویل کله چې اوزګار شو لږه سودا به هم وکړو. هغه وویل اوس چکر ووهه سودا بـه پـه اخر کې وکړې او ښه شو پلار ته به مې هم وکړم او ستا احوال به هم ورکړم، هالنډ کې یې زریني صیب ته وکړ او ویـي ویـل یـون صیب هم راسره دی هغه ویل هله هغه ته تلیفون ورکړه ما استاد زریني سره روغ او بړ وکړ دواړه ډېر خوشاله شو، هغه ویل لـه بـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـي سـي او نـورو راډيـو ګـانو سـره دې مـرکې اورم ډېـر زيـات خوشحالېږم، له دوستانو سره دې هر وخت په غورو او مجالسو کې يادوم پر ټولو ډېر ګران يې، خـو ګـوره چـې ځـان سـره بـه ډېـر احتياط کوې، چې دا خلک (مقصـديې شـمال ټلوالـه و) دسـړي زامن نه دي، چې خدای مه کړه، رانه ژوبـل دې نـه کـړي، ډېـر احتياط به کوې، ګوره هالنډ ته هـم راغلـی وې او زمـوږ پوښتنـه دې ونه کړه، ما ويل د شپې تللی يم او ټکور صيب سره مـې شـپه کړې، سهار وختي بېرته راغلی يم، هسې نوم مې دهالنډ شـو نـور مې ليدلی هم نه دی، هغه په خندا شو او ويل ګوره دا ځل چـې راغلې ضرور به ماکره راځې، ښه لوی حويلی مې نيولې ساعت به دې ښه تېر شي ګوره عبدالحفيظ دې ګرځوي که نه، ما ويل، هو دې بېچاره راسره له کاره وتی استاد ويل: لکه عسکر غونـدې بـه امر پرې کوې هو.

استاد نه مې خدای پاماني واخيسته، هغـه بيـا عبـدالحفيظ سـره خبرې وکړې او فکر کوم زما په اړه يې پرې ډېـر تاکيـد وکـړ، لـه استاد زريني نه چې لـه خبـرو راخـلاص شـو عبـدالحفيظ وويـل: ودرېږه، چې ساپي صيب ته ټلېفون وکړو، ډېر کوښښ يې وکړ خـو رخ نه شو، بيا مو خپل چکر ته دوام ورکړ ما يادونه وکړه دوبۍ لـه شارجې نه ډېره لرې ده که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه بابا له دې ځايه ايله ۲۵ دقيقې لاره ده. سهار کې ګڼه ګوڼـه وي مـوټر لـږ پـه ځنډ رسېږي، خو ماښام کې دومره ګڼه ګوڼه نه وي. بـل د دوبـۍ ترافيکي نظام لکه دشارجې هغسې نـه دی، هلتـه ټـول ترافيکـي قوانينو سره سم حرکت کوي، څنګه زړه دې نه دی، چې لاړ شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که وخت پیدا شو بیا به لاړ شو او که نه اوس ښه فرصت دی، چې لاړ شو، ما ویل که ته ستړی نه یې لاړ به شو هغه ویل نه بابا څه چې څو موټر ته یې ښه ورکړه، عبدالحفیظ وویل د دوبۍ او شارجې ترمنځ سرحد مرحد نه شته کله چې شارجه ختمه شي پوه به هم نه شې په دوبۍ به ورداخل یې، رښتیا هم تر شل پنځه ویشت دقیقو وروسته بلې نړۍ ته ورسېدو پراخ پراخ سړکونه چې دموټرو پنځه لینه په یوه خوا او پنځه په بله خوا لکه د جوجو ماجوجو په شان روان دي او په لسګونو رڼا ګانې سره تېر وبېر کېږي، یوه بله نړۍ وه، چې زما په تصور کې هم نه ګرځېده یو تعمیر تر بله لوړ او یو تربله ښکلی، عقل کار نه کوي چې څنګه او څه ډول انجنیرانو دا نقش او نګار کړی، ژوند په دومره چټکۍ سره روان دی چې دسترګو په رپ کې پناه کېږي، دشپې او ورځې هېڅ تفاوت نه کېږي او که ریښتیا وویل شي شپه یې تر ورځې ډېره ښایسته ده.

عبدالحفیظ وویل دوبۍ خو ټوله د کتو ده بیا به یې په فرصت کې وګورو، خو اوس به یو څو مشهور ځایونه وګورو، چې په هغو کې یو هم د دوبۍ برج نومېږي چې دننه په بحر کې اباد شوی دی او ددنیا تر ټولو قیمتي هوټل همدلته دی.

د دوبۍ برج ته لاړو ترهغه ځایه چې موټر یې دسیل د تلو اجازه وه هلته لږه شېبه تم شو، عبدالحفیظ وویل هغه دتعمیر له څوکې نه راکښته کاسه ګورې ما ویل هو، ده ویل دلته هیلوکاپتر کېناستلی شي او دنړۍ ډېر خاص خاص مېلمانه چې راځي هغه په هیلوکاپتر کې دلته راځي ما ویل څنګه دلته هیلو کاپتر کېني

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه ده؟ ده ويل دا لوی ځای دی دجلګې چمن او ګلان په کې دي له دې ځايه وړوکی ښکاري، عبدالحفيظ وويل د دنيا قيمتي هوټل همدلته دی، په يوه شپه کې يې ديوه اتاق کرايه له ۶۰۰۰ – ۱۲۰۰۰ ډالرو پورې ده. ما ويل ولې دومره قيمته؟ ده ويل د دنيا څه نعمتونه چې شته او څه شی چې غواړې هغه دلته شته، ما ويل څنګه نعمتونه؟ هغه ويل نور خپله پوه شه نو...

عبدالحفيظ وويل زموږ او ستاسې د بهرنيو چارو وزير ډاکټر عبدالله هم همدلته راغلی و او شپه يې تېره کړې ما ويل نه به وي هغه ويل نه رښتيا ده ما ويل نه شي کېدی له دې هوټل څخه د شپې اسناد او ښل ترګوتو کړې نور يې بيا ماته پرېږده چې زه له دې اسنادو څه جوړوم؟ هغه ويل والله مشکله ده ددې هوټل اکثره شيان سکريټ (مخفي) دي دنړۍ اکثره مشران دلته راځي فکر نه کوم دوی دې د چا اسناد چاته ورکړي. عبدالحفيظ ماته په لاره کې ويل ددوبۍ برج نقشه يو عيسوي انجنير جوړه کړې وه او له داسې مهارت نه يې په کې کار اخيستی، چې د وچې له خوا ګورې دتعمير نقشه ده، خو چې دبحر له خوا ورباندې راشې په داسې حال کې چې هم تعمير دی، خو دصليب بڼه هم لري او صليب ترې جوړېږي، دې انجنير بيا چيرته ويلي، چې زما ارمان پوره شو او عيسويانو ته يې ويلي و، چې تاسې غم مه کوئ، ما د اسلام په زړه کې ستاسو صليب ودرولی دی، د عبدالحفيظ دا خبرې ډېرې جالبې وې، ما غوښتل هغه خپلې خبرې نورې هم وغځوي، هغه وويل: کله چې مسلمانان په دې خبر شول، نو دسعودي شيخانو او پيسه دارو د دوبۍ امير ته وويل، چې داتعمير

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپه کړه، موږ د ددې ټول لګښت درکوو او له سره بل نوی جــوړ کړه خو د دوبۍ امیر ونه منله او وې ویل چې دا مهمه ده، چې د دنیا ډېر قیمتي او لوکس هوټل د دوی په سیمه کې دی.

کله چې مو د دوبۍ برج کاته نو ښي لاس ته یوه بله لویه کلا ته ورته ودانۍ وه، چې دغرنیو ډبرو څه غونډۍ هم پـه کـې جــوړې شوې وې، عبدالحفیظ وویل دلته یو ډېر لــوی حــوض دی، نـر او ښځې په کې په ګډه لامبي څه بندیز نه شته سل درهمه یې ټکټ دی او ښه د سیل ځای دی.

له هغه ځایه راووتو پرسړک چې تلـو نـو ښـي لاس تـه یـو ځـای راغی جګ او ښکلی دېوال ترې تاو و اوږد والی یـې نـږدې دوه کیلو مترو ته رسېده، عبدالحفیظ وویل، چې دا د دوبۍ د امیر کور دی. دومره لوی او دومره لوکس دی، چې په نړۍ کې یې ساری نه شته، څوک ورتـه نـه پرېـږدي ددوی ښځـې او کورنـۍ ډېـرې سترې وي. عبدالحفیظ زیاته کړه زموږ او تاسې (حبیب) ماته ویل، چې زه د دوبۍ امیر کور ته دیوه کار له خاطره ورغلی وم، داسـې یو ډول ابادي په کې ده او داسې شیان پـه کـې ویـنې، چـې د سړي د سر ویښتان ورته له حیرته پورته کېږي، خپـل سفر تـه مـو دوام ورکړ، په لاره کې دبرېښنا پر ستنو ډول ډول اعلانونه ځوړند و، په یوه اعـلان کـې یـو ډېـر لـوی او لـوړ سـپین تعمـیر چـې د انګلستان لوړو تعمیرونو ته ورته ځوړند و، ما ویل دا څه شـی دی، عبدالحفیظ وویل یوه (زړه دوبۍ) ده یوه (بره دوبۍ) او یـوه هـم اوس نوې جوړېږي هغې ته نیو دوبۍ (نوې دوبۍ) وایـي همـدا اوس پرې کار روان دی دغه اعلانونه چې ته ګورې دا ټول ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې دوبۍ دې ډېر ژر به دا جوړه شي، ځينې برخې يې په بحر کې جوړېږي، ځينې په وړو وړو ټاپوګانو او ځينې هم لږ څه وړاندې دښته کې فقط يو څو کاله مخکې دغه (بره دوبۍ هم وچه دښته وه او شګې په کې بادېدلې اوس ګوره دا ښه يې خپله کړه بيا چې له خيره سره راځې، نو نوې دوبۍ به ګورې دلته چې يوه جمعه راشې يو تعمير په نښه کړې، بله جمعه بيا هغه نه شې پيداکولای، بل يې څنګ ته جوړ شوی وي، دا نوی تعمير د دوبۍ برج نومېږي، چې دا به په دنيا کې تر ټولو لوړ، لوی او لوکس تعمير وي او س په ماليزيا کې د دنيا تر ټولو لوی تعمير دی، خو دا به تر هغه هم لوړ وي، ددې تعمير بله خاصه داده چې دنور لوړوالي قابليت هم لري يانې دا به دنيا کې ريکارډ وي که بل چا تر دې لوړ جوړ کړ، نو دا به تر هغه نور هم لوړېږي انجنيرېې نقشه داسې جوړه کړې، چې هر وخت وغواړي نور يې هم لوړولای شي يانې دا تعمير تر ځانه پورته تعمير نه مني.

په لاره کې د ډېرو نورو تعميرونو او ټاونونو نقشې ځړېدلې وې چې هر يو مو کاته، تا ويل چې تخيل کې يې ګورم، ماچې به کله دا حالت له افغانستان سره پرتله کړ، نو له ډېر تعجب او حيرته به خندا راغله، هغه د حميد بابا خبره هسې مالره له غمه خندا راغله، د دوبۍ د ښار بېلابېلې سيمې مو وکتلې د شپې يوولس بجې به وې، په ښار کې دښځو دومره ازادي وه، چې جرمنۍ، هالنډ او ډنمارک کې مې هم نه وه ليدلې، افريقايانې، اروپايانې، هنديانې د دنيا د هر نسل ښځې په هر ډول جامه کې چې يې غوښتل ګرځېدلې، مجرد او بې حوصلې سړی که له داسې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت سره مخ شي، نو وار او پار تـرې خطـا کېـږي، عبـدالحفيظ وويل موټر به پارک کړو لاړ به شو ډوډۍ ته، ما ويل ټيک ده، مـوټر يې تر يو تعمير لاندې ځمکني پوړ کې پارک کړ او دواړه د لفت په ذريعه له تعميره ووتو، ما ويل کوم افغان هوټل به نه وي، ده ويـل په ټوله دوبۍ کې دوه افغاني هوټله دي. يو يې دلتـه نـږدې دی هغـه تـه بـه لاړ شـو، هلتـه لاړو دا هوټـل (افغـان کبـاب هـاوس) نوميږي، چې د ښار په منځ کې د الغازي مسجد مخـامخ موقعيـت لري، پر افغانانو سربېره د نورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم ورتـه راځي او عرب هم ورته راځي، هوټل وړوکـی دی خـو کـش يـې زيات دی، دويم پوړ ته پورته شو، هوټل همدا دوه پوړه لري.

عبدالحفيظ ورسره فارسي وويله، د هوټل شاګرد پښتو وويله دا په داسې يوه لوی ښار کې لومړی ځل و، چې ما دهوټل داسـې يـو شاګرد وليد، چې له فارسي نه يې پښتو ته ترجيح ورکړه، سړی ښه شـډل پښتون معلومېده، موږ ته يې دوه خوراکه کباب او يو خوراک وريجې راوړې ډوډۍ خصوصاً کباب يې ډېر خوندور و. ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه، فکر کوم ټولې پيسې څه کم شپېته درهمـه شول او مخ په شارجې مو حرکت وکړ، دشپې دولس دولس نـيمې بجې خپل ځای ته ورسېدو، عبـدالحفيظ زه دخپـل اسـتوګنځي مخې ته کوز کړم او دی روان شو، خو تر روانېدو دمخه يـې راتـه وويل سبا زه ځينې کارونه لرم که دې زړه وي ماسـره لاړ شـې زه به خپل کارونه وکړم او ته به ځايونه وګورې ستا خو مقصد هسـې هم د ځايونو کتل دي، ما ويل سهي ده، سبا ته درځـم، ده ويـل ديوولسو بجو شاوخوا ته راځه ما ويل سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مارچ (۱۹) دشنبې ورځ وه زه او عبدالحفیظ بیا د شارجې مرکز (رولې) ته لاړو، ده غوښتل افریقایي هېوادونو ته له تاج ولي سره یو ځای سفر وکړي، دجنوبي افریقا دهېواد (یوګانادا) د ویزې د اخیستلو لپاره په کار وه، چې د اماراتو بهرنیو چارو وزارت دسندونو څانګه دلته دده دکاروبار اسناد تصدیق کړي، هغې شعبې ته لاړو ټولو ځوانو عربانو په کې کار کاوه ډېره لوکس او لوړ پوړه ودانۍ ده اول پوړ کې یې د تصدیقونو څانګه وه، عرب مامور ورته وویل د ویزې او د پاسپورت فوتو کاپي راوړه، ده یوتعمیر ته اشاره وکړه، هلته چې لاړو فوتو کاپي ماشین ایښی وه، پرې خپل اسناد فوتو کاپي کړل او بېرته راغلو، دې څانګې باندې ډېره ګڼه ګوڼه وه، اکثره کسان هندوان وو، چې خپل کاروباري اسناد یې تصدیقول، نیم ساعت انتظار به مو کړی وي، چې د عبدالحفیظ اسناد ټاپه شول او پنځوس درهمه یې ورځینې واخیستل، په تصدیق کې د ویزې دپاڼې پر شا لیکل شوي وو: صرف دشرکت دمالک امضا تصدیق شوه او نور مسئولیت نه لرو.

په اماراتو کې هر څوک چې شرکت پرانیزي باید له یو عرب سره ملګری شي جواز د عرب په نامه اخیستل کېږي او هېڅ بهرنی حق نه لري، چې خپله په خپل نامه جواز تر لاسه کړي، خارجي اتباع بیا عربو امتیاز والو ته هره میاشت معینه اندازه پیسې ورکوي او کله لا دټول کال پیسې یو ځای ورکوي، عبدالحفیظ خپله ویل چې موږ هم کال کې څو زره درهمه یو عرب ته ورکوو، د جواز بل مشکل دادی چې کال پر کال به یې نوی کوې او اکثره عربان چې دویم ځل ستا کار تصدیقوي په دې کې هم پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتوي، لنډه دا چې سخت جنجال دی.

له هغه ځایه د اماراتو دبانک پر لوري راغلو، موټر مو پارک کړ، بانک ته ننوتو، دوه ورېږ ورېږ پېغلې چې غالباً له فلپین یا چین ځخه به وې کمپیوټر ته ناستې وې، عبدالحفیظ نه یې پوښتنه وکړه، چې څه غواړې؟ هغه وویل په دوه تېرو میاشتو کې دخپل حساب ریکارډ غواړم او همدارنګه څه پیسې مې چې ایستلي دهغو راته یو فارم راکړه! دې وخت کې یې ماته وویل یون صیب ته راته تر څو د نوبت ټکټ را واخله، زه دوه ګامه وړاندې شوم، یو سرې د ماشین ترڅنګ ولاړ دی، د چاچې نومره په کار شي نومره ورکوي ما ورته په انګلیسي وویل نمبر غواړم، هغه له ماشینه نمبر راوویست (۳۳۸) عبدالحفیظ ته مې ورکړ، هغه وویل څه وخت شته تر څو به دخپل حساب تېر دوه میاشتنی ریکارډ معلوم کړم فورمه یې ډکه کړه هغوی ته ورکړه، هغو ورته دتېرو دوه میاشتو ریکارډ راوویست او (۹۰) درهمه یې پرې چارج کړل، عبدالحفیظ وویل دا ډېرې زیاتې دي، هغوی ورته دوه درې پاڼې ورکړې ورته یې وویل، دا ډکې کړه تردې وروسته یې په انټرنیټ غواړه، موږ به یې درلېږو چارج به پرې نه راځي.

د پیسو اخیستلو نوبت کې خلور پنځه غرفې شمارې لرې، دهرې شمارې لپاره یو تن ناست و، بره په دېوال کې یوه سره اشاره لګېدلې وه، چې کمپیوټر به دشخص نومره او د غرفې نمره ښودله، شل ۲۲۲-۳ یانې ۲۲۲ دې (۳) غرفې ته مراجعه وکړي، همداسې دهر شخص نمبر یوې مشخصې غرفې ته راجع کېده په دې ډول ډېر ژر کار خلاصېده، په نیم ساعت کې عبدالحفیظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پیسې تر لاسه کړې او له بانکه بهر شو، عبدالحفیظ وویل افغانستان کې به بانکي سیستم څه وخت دې حالت ته ورسېږي؟ ما ویل فکر نه کوم، موږ یوازې سلو کالو کې دې سلیقې او پاکۍ ته نه شو رسېدلای، پاتې خو لا دې کار ته! کله چې موږ بانک ته ننوتو نو دیوه مېز تر شا یوه ځوانه ښځه ناسته وه، تورې جامې یې پر تن وې یوازې دمخ کاسه یې ښکارېدله، مخې ته یې کمپیوټر ایښی و خوله یې له خندا ډکه وه، ګوتې یې په کمپیوټر ډېرې چټکې خوځېدلې دومره ښایست خدای ورکړی و، چې هغه د چاخبره په یو ځل کتو یې سړی چپه کاوه، شاعرانو همېشه دښکلو نجونو سترګې د هوسۍ له سترګو سره تشبه کړې دي، ما ویل دابه هسې ګپ وي، خو کله چې مې ددې پېغلې سترګې ولیدې دهوسۍ ورته هم کمې وې، همغسې یې ډکې ډکې تورې کړې هم وې، په تور لباس کې ډک سپین مخ او تورې سترګې دښکلا یوه عجیبه طبعي ننداره وه، یانې چې پیرمحمدکاروان غوندې نازک مزاجه شاعر وای، همدلته یې ورته په شعر لیکلو پیل کاوه، له بانک نه د وتو پر وخت یوه پښتون موږ ته د راوتو بله لاره وښوده او ویې ویل، چې هغه لاره د ډوډۍ درخصت له امله بنده شوه، ماته یې ډېر خوند ځکه راکړ، چې یو پښتون هم دې حد ته ځان رسولی، چې د اماراتو په بانک کې کار کوي. له بانک نه د راوتو پر مهال تاج ولي وکړ، چې ډوډۍ ته دفتر ته راشئ، دفتر ته ورغلو، شاوخوا په زرګونو سپرپات سامان پروت و، سړي ته یې د تورخم بازار یاداوه، عصمت، خان، تاج ولي، دلاجان، عبدالحفیظ او دحاجي صیب پیرمحمد یو زوی په ګډه ډوډۍ وخوړه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ لږ شېبه وروسته تاج ولي وویل یون صیب ځئ، چې ځو د لمانځه وخت دی، ما ویل درځه، کله چې له سړکه پورې وتلو یو تور بینز موټر ودرېد، دحاجي صیب دین محمد کشری زوی (خلیل) له خپلو ځو تنو نورو ملګرو چې دحاجي صیب عبدالحق مشر زوی (عبدلمجید) هم په کې و، راکښته شول، ټول ښه لوکس سمارت ځوانان وو، ما سره یې سترې مه شي وکړل، نور نو تاج ولي سره وپښېدل، تاج ولي خبرې هغوی سره کولې او ماته یې هم کتلې، بالاخره تاج ولي راغی ماته یې وویل ځه چې ځو مانځه ته ناوخته کېږي، له سړکه پورې وتو، ما ویل دا د حاجي صیب دین محمد زوی نه و؟ تاج ولي وویل ولې نه کشری زوی یې دی، ما ویل څه یې ویل، ده ویل څه یې ویل بیا یې چا سره جنګ کړی او ماته وایي راسره لاړ شه دا یې راته وویل چې یون صیب ته ونه وایې، ځکه هغه مې د پلار اندېوال دی، چې بیا ورته ونه وایې مسجد ته لاړو، ما اودس وکړ او بیا پر جمع ودرېدو، دهر ملک خلک په جومات کې و، په جومات کې ایرکنډیشنونه لګېدلي او د مسجد داخل هوا یې ښه کړې وه، مخکې تر دې چې مسجد ته داخل شو، تاج ولي وویل بوټان دې ځان سره واخله داخل کې ځای شته، خو ما راوانه خیستل، ماتصور وکړ، چې دلته دبوټانو غلا نه شته، زما داخیال دی هر کله چې په اسلامي ټولنه کې دمسجد ترمخه دبوټانو غلا ورکه شوه، هغه ټولنه د اصلاح پر لورې روانه ده او اصلاح شوې، په افغانستان کې په مسجد کې د بوټانو غلا له سوونو کلونو راهیسې روانه ده، په افغانستان کې داکثرو لمونځغاړو فکر د خدای د ذکر پر ځای خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوټانو ته وي، چې ترلمانځه وروسته به پر کوم برخلیک اخته کېږي؟ ښه مې په یاد دي د استاد رباني دحکومت پر وخت په داسې حال کې چې کابل هره ورځ د دواړو لوریو له خوا په سوونو څه چې په زرګونو توغندي خوړل، خو بیا هم چې کله ورځ نیمه وقفه وه او یا به توغندي لږ کم وو، نو استاد به د اسلامي دولت دقیام تمثیل کاوه، په همدې وخت کې یې یوه ورځ د ایران او بنګله دیش سفیران هم مېلمانه وو، دلمانځه د اداکولو لپاره د وزیر اکبرخان مسجد ته لاړل بوټان یې له معمول سره سم دمسجد دروازې مخې ته وایستل، کله چې له لمانځه څخه خلاص شول چې بېرته راوتل د بنګله دیش او د ایران د سفیر بوټونه چا غلا کړي و، ځکه چې دا لږ قیمتي او تر نورو ښکلي و، بیا یې ژر دواړو ته خپل غم وخوړ او دهغوی بوټان بیا ترننه پورې چا ونه لیدل.

نو ما هم دا تجربه کوله، چې دلته بوټان ورکېږي که نه؟ دبوټانو د ورکېدو داستان عام دی. نواب امیرزی د خوست ولایت د اتاقونو رئیس او په بېړنۍ لویه جرګه کې دخوست دخلکو وکیل و، دعجیب منطق خاوند دی.

هغه د افغانستان دجمهوري ریاست لپاره په انتخاباتو کې دکرزي صیب په ګټه کمپاین کاوه، په خوست کې که څه هم مطلق اکثریت دکرزي صیب پلویان وو، خو دملایانو له جملې څخه به یو نیم پر کرزي صیب انتقاد کاوه چې په دې تېرو دوه نیمو دریو کلونو کې یې څه وکړل، غل غدوی توپکسالار یو هم ورک نه شول، نو بیا چې انتخاب شي څه به وکړي؟ نواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیرزی یو ورځ ستیج ته وخوت او خپل کمپاین یې شروع کړ:
عزیزانو! ملایان پر ما ډېر ګران دي، دوی واقعاً ددین ستنې او دپیغمبر صیب وارثان دي که ملا نه وي نکاح به څوک تړي او دجنازې مونځ به څوک اداکوي؟ دیني علما زموږ دسر سترګې او ډېر قدردان خلک دي، ددوی ځینې کله کله په خپلو خبرو کې وایي چې کرزي نو په دې تېرو درې کلونو کې څه وکړل؟ چې لا وروسته به یې وکړي، نه یې غل ورک کړ نه غدوی؟ اوس هم همغه غله دي هر ځای کې واکمن دي زه خو وایم چې دملا صاحبانو خبره دې په ګل بدله وي، خو زه دوی نه هم یو تپوس کوم څوارلس سوه کاله کېږي، چې ملا دمسجد پر ممبر واعظ او نصیحت کوي دوی تراوسه دمسجد دڅپلو غل ورک نه کړ، نو کرزی صیب به څنګه په دې څو کلونو کې دا غټ غټ غله ورک کړي، تراوسه پورې دمسجد فضا دڅپلیو دغلو له لاسه دلمانځه لپاره ارامه او مساعده نه ده، دغسې کرزي صیب ته هم وخت په کار دی چې دا غله ورک کړي دا دیوې ورځې کار نه دی.

مسجد کې لمونځ ډېر خوند وکړ، کله چې له مسجد نه راووتلو بوټان مو پرخپل ځای وو، چا نه وو وړي، نو هله ماته پته ولګېده، چې دلته دفقر مخه نیول شوې او لږ تر لږه دلمانځه لپاره ارامه فضا برابره شوې ده.

بېرته د تاج ولي د دفتر پر لوري لاړو، کله چې دفتر ته لاړو دحاجي صیب دین محمد زوی سره له خپلو ملګرو تاج ولي ته منتظر وو، یو پکې پاکستانی پنجابی عیسوي هم و، غاړه کې یې دصلیب علامت پروت و، ټولو ځانونه د سپورتمینانو په توګه ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، تاج ولي ورته وويل جنګ ونه کړئ، چې ټول به له اماراتو نه وباسي، تحصيل به هم درنه پاتې شي او په غضب به ککړ شئ، مور به هم ځان سره درپه در کړئ، ددې ځای قانون بدماشي نه مني، خو هغوی ډېر ټينګار کاوه چې مور سره لاړ شه، بيا تاج ولي ورته وويل، چې زه به پوليس ته تليفون وکړم يو پوليس زما اشنا دی، خو دوی نه منل نه مور جنګ نه کوو هسې خپل ځان هغوی ته ښيو، تاج ولي ورسره لاړ نه شو، خو عبدالحفيظ ورسره لاړ، يو څو دقيقې وروسته عبدالحفيظ بېرته راغی پوښتنه مو ترې وکړه، چې څنګه چل و، هغه ويل هغه پنجابيان وو، وچ ډنګر سوي سکاره او په بدلعنت، کله چې يې مور وليدو په زاريو يې شروع وکړه، چې مور خو هېڅکله جنګ نه کاوه، معافي غواړو مور هم ترې بېرته راغلو، مور ويل څه ښه شو چې جنګ ونه شو.

عبدالحفيظ وويل اوس اوزګار شوم، څه چې ځو، تاج ولي وويل چېرته ځو، مور ويل يوازې العين او ابو ظبی پاتې، که دواړه مو ونه شو کتلای، نو يو خو به وګورو، هغه ويل والله ډېر تکړه ياستئ په درې ورځو کې مو ټول مملکت وکوت، زه هم درسره تلم خو زه لږ مصروف يم، کله چې دتاج ولي له دفتره راوتلو، نو عبدالحفيظ خپل دوکان ته وکړ (ژوندون) په دوکان کې يې؟ هغه وويل، هو، جامې دې پاکې دي؟ هو! ځان تيار کړه، چې چېرته ځو، ژوندون له عبدالحفيظ سره په دوکان کې کار کوي ددوی خپلوان دی او له لغمان څخه دی، درې کاله کېږي اماراتو ته راغلی، عبدالحفيظ وويل احمدشاه به دوکان کې کېني مور دوکان ته راځو، ته ځان تيار کړه، ژوندون مو ځان سره پورته کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې مې ورته وویل ژوندونه څنګه دی ژوندون دې؟ هغه ویل ښه دی بد نه دی، ما ویل پوښتنه مې ځکه درڅخه وکړه چې اکثره نومونه او تخلصونه په عمل کې هسې نه دي، بلکې سرچپه دي تخلص به یې ګړندی وي خپله به سست وي نوم به یې دانش وي خپله به بې علمه وي، تخلص به یې یون وي او خپله به ولاړ وي، په دا ډول تخلصونو باندې رفیع صاحب یوه لیکنه هم کړې، نو ځکه مې درڅخه پوښتنه وکړه چې په ژوندون کې دې ژوندون شته که نه؟ هغه ویل هو بد نه دی، ښه دی.

دشنبې ورځ دمارچ ۱۹ نېټه د افغانستان پر وخت دمازیګر (٦) بجې له شارجې څخه د العین پر لوري روان شو، موټر لویې لارې (های وی) ته شو.

هر شل دېرش متره بعد دسړک په حایله سیمه کې درنېا ستنې لګېدلې، او دسړک دواړو لوریو ته یې رڼا ورکوله های وې (لویه لار) داسې وه، چې پر یوه وخت په کې څلور موټر یوه خوا او څلور بله خوا تللی شول، یانې د اسلام اباد غوندې جوړې شوې های وې په شان، خو ترهغې هم یو څه پراخه او لوکس.

دسړک په منځ حایله سیمه کې، چې درې څلور متره پلنوالی یې درلود او د سړک دواړو غاړو ته رنګارنګ بوټي، ګلان ونې کرل شوې وې، چې خرما بوټي په کې د معمول په شان تر بل هر هغه ډېر وو، دسړک دواړه لوري یې زرغون کړي وو او دسړک دواړو خواو ته چې کله کله لرې او نږدې کلي او ودانۍ راتلل نو شینوالی به هم ورسره مل و.

کله چې موږ له راس الخیمې څخه الفجرې ته تللو، نو په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو له تاج ولي څخه وپوښتل چې دلته اوبه په څو مترو کې وځي، هغه وویل: په دوه درې مترو کې، ما ویل چې په دومره لنډه فاصله کې اوبه وځي، نو دا خلک ولې کوهیان نه باسي او ولې په دې دښتو کې باغونه نه جوړوي؟ تاج ولي وویل: اوبه خو لنډې وځي، خو دا اوبه تروې دي دبحر اوبه مالګه لري او سختې تروې دي حتی کله چې په کې خلک لامبي پوټکی یې سوځوي، دبحر غاړو ته چې کله خلک ولامبي بیا ځانونه غوړوي تر هغه وروسته هملته تشنابونه دي په پاکو تصفیه شویو اوبو ځان وینځي، دا شنه بوټې او ونې چې اوس یې ګورې دا ټولې دنل په واسطه شنې دي، که نلونه نه وي دا څو ورځو کې وچېږي، دلته یې د اوبو نلونه تېر کړي بیا یې هرې ونې او بوټي ته جلا پلاستکي نل تېر کړی او هغه کې د هرې ونې لپاره د هغې په اندازه اوبه راځي، وګوره هغه د ونو بېخو ته چې د برق د لېنونو په شان تور تور څه ښکاري دا ټول نلونه دي.

له شارجې نه د العین په ټوله (۱۵۰) کیلو متره لاره کې د سړک دواړه غاړو او حایلې سیمې کې همدا تور تور نلونه غځېدلي وو، دسړک دواړه لوري یې ان دشلو مترو په اندازه شنه کړي وو او هرې ونې یا بوټي ته به دې، چې کتل تربیخ یې د تور نل یو سر ښکاره کېده.

له شارجې نه تر العین پورې یوازې د ړنا ستنې تر زرګونو اوښتې، چې یوه هم ویجاړه نه ښکارېده او یوه ونه هم بې نله نه معلومېده، ما چې کله د اوبو د نلونو دا حال وکوت بیا مې نو جلال اباد او کابل ښار را په یاد شو، څنګه ښه د اوبو سیستم لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سړی یې پرتله کړي، نو تر زرګونو ځله هم زیات تفاوت دی، کابل او جلال اباد کې لا اوبه تصفیې ته ضرورت نه لري که ددې په شان یې اوبه مالکینې وای نو څه حال به وو؟

عجیبه یو حالت دلته و، نو ته تصفیه کړې اوبه رسېږي، خو هلته انسانانو ته عادي نا تصفیه کړې اوبه نه رسېږي. پر لاره دسړک په حایله سیمه او ځینو ځایو کې په دواړو خواو کې په خاصو ځایونو کې کمرې لګېدلې وې، چې د موټر سرعت یې کنترولاوه، موټر ته اجازه نه وه، چې په یو ساعت کې تر (۱۲۰-۱۲۵) کیلو مترو زیات مزل وکړي، هر کله چې به دې سرعت اوچت شو، کمرې به اوتومات دموټر عکس اخیست، داعکسونه دومره دقیق وي، چې دموټر نمبر او ان دموټر وان عکس او د سورلۍ عکسونه هم دقیقاً په کې معلومېږي بیا نو دا عکسونه د ترافیکو دفتر ته ځي او هغو په متخلف موټر پسې جریمه رالېږي، چې تر یو عکس تر دوو سوو درهمو کمه نه وي.

عبدالحفیظ وویل چې داکمرې ډېرې په ګټه کې روانې دي، هم د موټر سرعت کموي او هم ګټه کوي، ځکه چې په یوه عکس د دوی ډېر کم لګښت راځي، عبدالحفیظ ته دځینو کمرو د ایښودلو ځای معلوم و، نبه به یې سرعت زیات کړ، چې هلته به ورسېده سرعت به یې (۱۲۰) ته راکم کړ، خو بیا هم دوه ځله دده عکس واخیستل شو، اول کې خو عبدالحفیظ وویل ورک که ورو ورو به ځو چې جریمه نه شو هغه پیسې چې په جریمه کې ورکوو، هغه به بل څه پرې واخلو، څه زموږ عجله خو نه شته، ما ویل: زموږ هدف دځایونو لیدل دي څومره چې ورو تللی شې لاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحفیظ لا دا هم وویل چې ځینې کمرې دشاله خوا عکس اخلي، ځکه اکثره بلدي موټروانانو ته د کمرې ځایونه معلوم دي، ترهغې به چې تېر شول نو سرعت به یې بېرته زیات کړ نو بیا یې داسې کمرې ورته وروڼګولې چې کله موټر تېر شي او سرعت یې زیات وي عکس یې اخلي، ما ویل چې داسې ده نو بیا خو هېڅ چل ورسره نه کېږي ښه ده چې د قانون مطابق ورسره لاړ شې. دې وخت کې عبدالحفیظ خپل تلیفون راواخیست، ویل یو ښه وخت دی چې ساپي صیب سره خبرې وکړو، استرالیا ته یې تلیفون وکړ، استاد ساپی له خپلې کورنۍ سره لرې یو چېرته د یو افغان فاتحې ته روان و، مېرمن یې وویل، هغه اوس موټر ته ناست دی او تلیفون کې خبرې نه شي کولای، لږ وروسته تلیفون وکړئ، عبدالحفیظ ورته وویل، چې استاد اسمعیل یون راسره دی هغه غواړي خبرې ورسره وکړي، هغې وویل نیم ساعت وروسته که بیا تلیفون وکړئ موږ به ځای ته رسېدلي یو، نیم ساعت وروسته عبدالحفیظ بیا تلیفون وکړ، استاد ساپی د استاد شاپور احمدزي د ورور په فاتحه کې ناست و، استاد شاه پور دکابل پوهنتون استاد و، ماهم ورسره پېژندل، استاد ساپي سره تر روغبړ وروسته هغه وویل، دغه دی تلیفون استاد شاپور ته ورکوم، دتلیفون له لارې یې فاتحه واخله او تسلیت ورته ووایه، استاد شاه پور احمدزي ته مې دتلیفون له لارې د ورور دعا وکړه او تسلیت مې ورته ووایه، استاد شاه پور ډېر خوشاله شو او ویې ویل پر موږ ټولو ډېر ګران یې هر وخت دې په مجلسو کې یادوو او ټول وایو، چې هم دا یو سړی دی، چې ځان یې دې حالاتو ته ټینګ کړی دی، موږ ته که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څه خدمت وي امر وکړئ، ما ویل، نه استاد ډېره مننه دعاګانې کوم، خدای دې مرحوم ته جنتونه ورکړي، که کابل، ننګرهار او مجموعاً افغانستان کې څه خدمت وي، پر موږ امر کولای شئ ما ویل اوس درڅخه خدای پامانې اخلم، ځکه چې تاسو ته به فاتحه کې خلک ناست وي، هغه ویل ډېره مننه ټولو دوستانو هېوادمل صیب او نورو ته مې سلامونه ورسوه، تلیفون بېرته استاد ساپي واخیست هغه ویل ښه دا وایه چې دوبۍ ته د څه لپاره راغلی یې؟ ما ویل وېزه مې لرله وخت یې تېرېده، ما ویل ځه دوستان به هم وګورم او سیاحت به هم وکړم، هغه ویل ښه ما ویل، چې کوم رسمي سیاسي سفر دی، ځکه چې ته خو په دې تور او سپین کې ډېرې ګوتې وهې ما ویل، چې هغوی رالېږلی یې، ما ویل نه استاده شخصي سفر دی، استاد ساپي ویل ګوره موږ دې مرکې اورو او افتخار درباندې کوو، خو ګوره چې دا خلک دې رانه ژوبل نه کړي، دا ډېر کچه خلک دي، د استاد ساپي مقصد هم لکه د استاد زریني په شان شمال ټلواله و. ما ویل نه اوس یې دومره وخت پاتې نه دی کمزوري کېږي، انشاء الله ورځ په ورځ، استاد زما دټول ژوندانه او ماشومانو پوښتنه وکړه، دخېر او خیریت دعاګانې مې ورکړ، دغه راز استاد ته مې ویل، که افغانستان ته راځې، زه به هېوادمل صیب سره خبرې وکړم، چې د دولت له لارې رسمي راشې، هغه ویل بیا به په دې باب فکر وکړو، استاد وویل څنګه دې عبدالحفیظ دې ګرځوي که نه؟ ما ویل هو ګرځوي مې ده وویل که نه وي، چې غوږونه یې پرې تاو کړم، ما ویل ټوله ورځ راسره همدی ګرځي، ما استاد سره خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاماني وکړه او تليفون مې عبدالحفيظ ته ورکړ، هغه تر لنډو خبـرو وروسته خدای پاماني وکړه.

خپل مزل ته مو دوام ورکړ، په لاره کې عبـدالحفيظ دلارې يـو دوکان څخه چې (مسترحه) څه پرې ليکل شوي وو، خوراک لپـاره چپس او پيپسي راواخيستل، هر څو کيلو متره وروسته يو (مسترحه) وه، چې دعمومي سړک پر سر بـه يـې لوحـه لګېـدلې وه او (۵۰۰) متره مزل به چې دې وکړ، نـو بيا بـه دسـړک تـرڅنګ يـو سـړک ورڅخه بېل شوی او هلته به ښه پوره لوی دوکـان و او دضـرورت وړ ټول شيان به په کې پيدا کېدل، ماښام د العـين ښـار مرکـز تـه ورننږدې شوو، عبدالحفيظ ديو لوی مسجد ترڅنګ موټر پارک کـړ، ژوندون او عبدالحفيظ د اودسونو ځای تـه لاړل او زه مسـجد تـه ورداخل شوم، جمع ولاړه وه، يو رکعت راڅخه تېـر شـوی و کلـه چې مو لمونځ خلاص کړ ،نو عبدالحفيظ او ژوندون هم مسجد ته راننوتل هغوی پر لمانځه ودرېدل او زه دمسجد په ننـداره شـوم، ښه لوی مسجد و، دکابل تر پلخشتي مسجد نه لوی او دننګرهار د اډې صيب له نوي جوړ شوی مسجد سره به برابر و نږدې اته نهه زره لمونځاړي په کې ځايدلای شول، ښه لويه برنډه او د مسـجد مخې ته يې دموټر ښه لوی او منظم پارکنګ درلـود، تـرڅنګ يـې دلوبو يو سټېډيوم هم و، چې دبرېښنا په دنګـو دنګـو سـتنو يـې د سټېډيوم ټوله خواوشا رڼا کړې وه، دموټرو پارکنګ کې ښې ډېـرې ځوانې خرما ونې ولاړې وې، ټول پارکنګ ښه صـفا و هغـه د چـا خبره چې مړی دې په کـې تـولې کـړې وای، نـه سـپېره کېدلـه، مسجد که څه هم ښه لوی و، خو دا وخت په کې ايلـه ټـول (۱۵-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰) کسه په جمع ولاړ وو، کله چې عبدالحفیظ او ژوندون له لمانځه راخلاص شول، ما ویل، څنګه چل دی، دومره لوی مسجد او دومره کم خلک، داسې ښکلی جومات، چې په افغانستان یا پاکستان کې وای دلمونځ غاړو به په کې ځای نه و، څنګه چل دی دا خلک دلمانځه شوق نه لري که څنګه؟ عبدالحفیظ وویل نه داسې نه ده په العین کې شریعت نافذ دی او خلک یې ډېر لمونځ ګوزار دي اصلاً دا مسجد چې دی دلارې پر سر او خاصتاً ددغه ستهوډیوم لپاره جوړ شوی دی، کله چې دلته کومه لوبه یا مسابقه وي، نو بیا په دې مسجد کې ډېر بیروبار وي. په لاره کې چې موږ څومره د العین خواته نږدې کېدلو، نو شینوالی زیاتېده، خپله د العین ښار زیاتې برخې شنې وې، له لرې مو د العین دخلیفه، د شیخ زاید، شیخ خلیفه کور هم ولید، چې ګڼو ونو او رڼاګانو پوښلی و، له بهره چې دومره ښکلی و، نو دننه به څه حال و!!.

عبدالحفیظ وویل العین کې تر څلورو پوړو لوړ تعمیرونه نه شته، کله چې موږ له شارجې نه اجمان، راس الخیمې او الفجرې ته تلو، نو هر هر ځای مو د شیخ زاید بن سلطان پر لویو او وړو تصویرونو سترګې لګېدلې، چې اکثره په څلور لارو، هوټلونو او د تجمع په مرکزونو کې په ډېر اساسي او ښکلي شکل جوړ شوي او لګېدلي وو، شیخ زاید بن سلطان همدا څو میاشتې دمخه د (۷۴) کالو په عمر وفات شو او د جنازې په مراسمو کې یې د افغانستان د ولسمشر حامدکرزي په ګډون د نړۍ ګڼو مشرانو په تېره بیا د اسلامي هېوادونو مشرانو برخه اخیستې وه، عبدالحفیظ وویل ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري د دولت له خوا پر لوړ پوړو تعمیرونو بندیز دی، ما ویل کېدی شي داکار یې دښار د پراخوالي په نیت کړی وي.

په لاره کې ماته عبدالحفیظ وویل چې په العین کې د سیل ځایونه ډېر زیات دي، خو (جبل خفیت) دلته ډېر مشهور ځای دی دا یو لوی جګ غر دی، چې د اماراتو شیخ ورته په ډېر زیات لګښت سړک ور پورته کړی او هلته یې یو لوی تخت جوړ کړی دی، دغه راز د اماراتو شیخ د خپل ځان لپاره دغره په منځ کې یو ډېر خصوصي کور هم جوړ کړی، چې ان خپلې مېرمنې ورته هم نه راولي دا دده د ساعت تېرۍ ځای دی او کله چې یې زړه وغواړي دلته (ویرجن) (باکرې) پېغلې له خارج څخه په الوتکه کې راوړي، کله چې تلو بیا به دا ځای هم ووینو او هلته نور هوټلونه هم شته.

دالعین مرکز ته ورسېدو، عبدالحفیظ له خپل یو ملګري څخه چې پښتون و او دا شل پنځه ویشت کاله په العین کې اوسېده د تلیفون له لارې پوښتنه وکړه، هغه ویل زه به هم درسره تللی وم، خو زه اوس په ډیوټۍ یم، عبدالحفیظ هم په تلیفون خبرې کولې او هم یې دلارې پر سر لارښوونو ته کتل، عبدالحفیظ غونډې یو تکړه بلدي شخص چې هم دلته ښه بلد و، هم په ژبه پوهېده او هم یې ترافیکي لیسنس اماراتو کې اخیستی و، بل شخص ته په دومره ګڼ ښار کې هغه هم د شپې له خوا دلارې پیداکول څه اسان کار نه و، سره له دې چې هلته شپه او ورځ یو شان ښکارېده خو بیا هم شپه شپه وي او ورځ ورځ، له څو ګڼو سختو لارو څلور لارو، درې لارو او دوه لارو تېر شو او ځان مو د جبل خفیت دغره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري ته برابر کړ، ما عبدالحفیظ ته وویل دلته څه ټکس مکس اخلي او څه ممانعت شته او که نه؟ هغه ویل دلته داخبرې نه شته، نه پولیس شته او نه دا ټکټونه، دغره بېخ ته ورسېدو، دسړک دواړه غاړې په ګروپونو رڼا شوې وې، عبدالحفیظ وویل لاره له دې ځایه بېلېږي، ښه لوی او پراخه سړک چې د دوه موټرو دتګ راتګ لپاره په کې خطونه اچول شوي وو، خو دهر خط ترڅنګ دومره نور سړک هم و چې یو بل موټر په کې ودرېدلی وای، یانې داچې څلور موټره پر یو وخت په کې چلېدلای شول، یانې دسړک ټول متن به د (۱۲) مترو په شاوخوا کې و، خو په تېز رفتار کې یوازې دوه موټرو ته چې لیکې ورته شخصي شوې وې اجازه وه.

هغه نورې برخې اکثره دموټرو خرابېدو په حالت کې دپارکنګ او ودرېدو لپاره وې. ټول سړک مخ پر ځوړ و او مارپېچ بڼه یې درلوده، لکه دملکنډ دسړک په شان همداسې مخ پورته به روان وې، ډېر مزل مو ووهه، هغه ځای ته ورسېدو، چې داماراتو امیر په کې ځانګړی کور جوړ کړی و، عبدالحفیظ راته وویل دغه ځای دی ما چې درته ویل، دسړک ښي لاس ته دغره په منځ کې دکور ځینې برخې ښکارېدې، چې دځانګړي ښکلا استازي یې کوله، په لږې مسافې سره ترې چپ لاس ته دغره پر سر یو هوټل و، چې دا هم دمعتبرینو لپاره و، ما عبدالحفیظ ته وویل دا خلک ملامت نه دي، دومره پیسې چې هندو سره هم وي عیاش کېږي، پاتې خو لا عربو سره. څو کیلو متره مزل مو نور هم وکړ چې دغره اخري حد یانې تخت ته ورسېدو په لاره کې ماته عبدالحفیظ ویل، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ او تاسې غره ته راوختلو، نو هلته ښې لاس ته یوه بله لاره ده، هلته دغره له منځه یوه ژرنده اوبه راوځي او دومره ګرمې دي، چې سړی په کې ودرېږي پښې يې سوځي، عربان دې چینې ته دمتبرکې چینې په سترګه ګوري، اوړی او ژمی ددې چینې اوبه ګرمې او جاري وي هېڅ کمی په کې نه راځي، ماخپله دې اوبو کې لامبلي لږ شان تروې دي، خو دبحر د اوبو په شان تروې نه دي، کمې تروې دي، بيا به هلته هم لاړ شو، ما ویل ټیک ده.

کله چې دغره تخت ته وختلو ربښتیا هم ښه دسیل ځای و، ټول العین ترې ښکارېده، العين او عمان سره نږدې پراته دي لـه دې، ځایه دعمان مرکز(مسقط) هـم لـه ورایـه ښکارېـده، چـې ګڼـو او منظمو رڼاګانو ښار ته یوه عجیبه منظره ورکړې وه سړی چې کلـه نه وي راغلی، نو داسې فکر نه شي کولای چې په اسلامي نړۍ کې دې هم د رڼاګانو دومره ښکلي ښارونه وي. دغره پر سر تخت د (۷۰) مترو مربع په شاوخوا کـې مساحت درلـود یـانې تقریباً د کابل دحضوري چمن نیمایي به و، دموټرو د پارکنګ لپاره یې منظم ځایونه په ښه کړي وو، دتخت متن په داسې خښتو یا ډبرو پوښل شوی و، چې منظمو لیکو یې یوه برخه لـه بلـې جـلا کولـه دتخت ګرد چاپېره دسړي قـد پـه انـدازه د اوسـپنې یـوه کټـاره راتاوه شوې وه او دوه درې متره لرې تـرې لانـدې ژور ګړنګونـه معلومېدل، عبدالحفیظ وویل چې داکټاره مخکـې نـه وه، خوکلـه چې دلته يو ماشوم له ګړنګه ولوېده نو بیا د العين شيخ امـر وکـړ، چې کټارې ترې راتاوکړئ، ځکه دلته دسیل لپاره زیاتې کورنۍ هم راځي، چې ماشومان هم ورسره وي، مـا ویـل والله د العـین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالي خو ښه ده، د کټارې پیسې خو لري ماته په جلال اباد کې یو فلز کار وویل، چې د جلال اباد ښاروالۍ د یوه پارک د محافظت لپاره د (۵۰) مترو کټارۍ فرمایش راکړ، شل متره مې جوړه کړه او لا لګولې مې نه وه، چې ښاروال ځواب راولېږه، نورې کټارۍ مه جوړوه، چې پیسې خلاصې شوې، دې وخت کې عبدالحفیظ او ژوندون ښه په کړس کړس وخندل، عبدالحفیظ وویل استاده دې خلکو سره دومره پیسې دي، چې حیران دي په څه یې مصرف کړي.

عبدالحفیظ زیاته کړه، استاده العین کې ډېر زیات پښتانه اوسېږي، وزیر، مسید، اپریدي، پکتیاوال خوستیان او نور کله چې اختر شي تر لمانځه وروسته همدلته هغه غټ غټ ځونډي داره ډولونه راوړي او په دې تخت کې اتڼ کوي او عالم د خدای پرې راټول وي، داټوله سیمه خوځوي. یو څو شېبې هلته ودرېدو، عبدالحفیظ ته مې وویل، چې یوه کمره والا به پیدا نه شي چې عکس واخلو، هغه وویل ته صبر وکړه، چې هغه کانتین ته لاړ شم وګورم چې شته که نه؟ دلته هغه کمرې هم کله وي چې یوځل استعمالېږي او بس. کانتین د تخت په برنۍ برخه کې دغره دڅوکې تر څنګ و، کله چې یې پوښتنه وکړه، کمره نه وه، د تخت په کونجونو کې ګرځند کنارابونه هم ودرول شوي وي، چې مسافرو دضرورت پر وخت ترې ګټه پورته کولای شوه، څو شېبې دلته وګرځېدو او نور مې عبدالحفیظ ته ویل ځوبه په خیر له هغه ځایه مو حرکت وکړ د چینې پر لورې. عبدالحفیظ ته مې د تخت پر سر وویل: څو کیلو متر دی؟ قید یې کړه، چې د غره تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببخ پورې څومره لاره ده؟ هغه کيلومتر قيد کړ، کله چې دغره ببخ ته راورسېدو، نو عبدالحفيظ کيلومتر چک کړ ويې ويل (۷) ميله ، دغره تخت ته ختل ټول مخ پر لوړه و خو په نامستقيم ډول لوړه، حتی ډېر نوي او قوي موټر هم په لاره کې پاتې کېږي او يو څنګ ته ولاړ وي.

له هغه ځايه دچينې پر لوري وخوځېدو، دغره له ببخه به مو تر (۱۵-۲۰) کيلومتره مزل کړی وي، يو ځای کې د غره له سره لکه دماهيپر دبر سر داوبو په شان اوبه راتوېږي، ما عبدالحفيظ ته وويل دا څه دي؟ ده ويل دا همغه چينه ده، چې فکر کوم دوی يې اوبه دې حد ته رسولي. خو چينه خپله لرې ده. دغرونو منځ ته لاړو ډېر لوړ دنګ غرونه نه وو عادي غرونه وو ټول غرونه په څراغونو روښانه وو، ګورو چې دغرونو لمنې شنو کبلو نيولې، ما عبدالحفيظ ته وويل دا کبلې نه دي هغه وويل: ولې نه، دوی اوس غواړي داغرونه او دغرو لمنې ټولې شنې کړي دلته يې دتفريح لپاره ډېر لوکس ځايونه، حوزونه، فوارې او هوټل جوړ کړي دي. لږ چې نور وړاندې لاړو په اصطلاح د څو غرونو منځ دی نسبتاً يو (۱۵-۲۰) جريبه اواره ځمکه هم شته خو نورې وړې وړې غونډۍ دي، دټولو پر سر څراغونه لګېدلي، داسې نلونه يې تېر کړي چې څو ثانيې بعد پر جلګې باندې اوبه پاشي او چې کله ورنږدې شو، نو دغرو لمنو ته هغه چې خاوره يې دبوټي د راشنه کولو وس لري، لکه دلاس دګوتو په شان تور پلاستيکي نلونه غځولي البته دغر پر سر دلويو لويو نلونو او د اوبو د ډېکيو څرک هم لګېده، چې کېدی شي له همغو څخه راجلا شوي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل کېدل، مین مین سوري په کې وو او کله چې به یې اوبه پرې راخوشې کړې نو له دې سوریو څخه به دباران دڅاڅکو په شان اوبه هرې خواته غورځېدلې، دلته هر رنګ واړه بوټي او ګلان هم وو چې ټولو ته نلونه راتېر وو. عبدالحفیظ وویل چې دې ټولو بوټو ته تصفیه کړې اوبه راځي چې دمالګې څرک په کې نه وي، لږه شیبه وروسته عبدالحفیظ خپل بوټان او جرابې وایستل او په یوه لښتي کې چې دواړه غاړې یې پخې شوې وې او نږدې یوه ژرنده اوبه په کې رواني وې ودرېد، ما او ژوندون ته یې غږ کړ استاده راځئ، هغه چینه داده، راشه وګورئ چې څومره ګرمه ده، سړی په کې نه شي ودرېدلای، موږ هم ورکښته شو، رښتیا هم ډېرې ګرمې اوبه وې، دسړي پښې یې سوځولې، خو تر لږ طاقت وروسته سړی ورسره عادي کېده بیا تودې نه لګېدې، ما لږ اوبه خولې ته کړې لږ تروې وې عبدالحفیظ ته مو ویل تروې دي، لږ تروې دي خو دبحر په شان نه، ما ویل داخو لښتی دی، خپله چینه چېرته ده چې اوبه ورڅخه راوځي؟ هغه ویل هغه بره دغرو ترمنځ ده، پلان داسې دی، چې داغرونه به ټول شنه کوي، شیخ زاید بن سلطان النهیان د اماراتو امیر ما همدلته لیدلی و، موږ تصادفاً سیل ته راغلي وو او موږ چې کله ورغلو نوره نو بیا لاره بنده شوې وه او خلک یې نه پرېښودل، هغه همدلته ګرځېده، چې موږ ولید، هغه دتفریح داځای شروع کړی و او اوس یې زوی تعقیبوي ما ویل ددې چینې له اوبو څخه دبوټو په شنه کولو کې ګټه نه اخلي که څنګه دا خو هم ډېرې اوبه دي، عبدالحفیظ وویل نه دا دوی ته د مقدسو اوبو حیثیت لري، دبوټو او جلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خو هغه دغره پر سر ګوره دوی له کومه کومه ځایه په لکونو ډالرو اوبه راتېرې کړي، تصفیه کړي اوبه دي لـه هغـو څخـه کـار اخلي، هغه وړاندې تعمیر ګورې؟ یو سل متره وړاندې یو تعمیر و منځ کې یې ګڼې ونې ولاړې وې، ده ویل: دا چینه یې هغه ځای ته سیخه کړې، هلته یې یو حوض په کې جوړ کـړی خـو یـوازې دښځو لپاره دی او نارینه و ته په کې حق نه شته. دعربـو ښځـې دلته راځي دې غونډېو کې شپې هم تېروي سیل هم کوي او بیـا ددې چینې د اوبو په حوض کې لامبي.

ددې ساحې شاوخوا کې ګڼ شمېر تعمیرونه جوړ شـوي وو، هـر ځای وړې وړې کېږدۍ هم ولاړې وې ما عبـدالحفیظ تـه وویـل چې دا خېمې دڅه لپاره دي، ده ویل دلته چـې خلـک دتفریح لپاره راشي فامیلي وي او که غیر فـامیلي، دشـپې دا کېـږدۍ پـه کرایه نیسي او شپه په کې تېروي، په خیمه کې ژوند عربو تـه ډېـر خوند ورکوي او ددوی تېر ژوند ورته ور په یادوي.

رښتیا هم چې مو وکتل څو فامیله وو، چې موټر یې تـر خیمـو لـږ لـرې ودرولي وو او ماشـومان یـې دخېمـې مخـې تـه ولاړ وو، لـږ وړاندې یوڅګه مصنوعي غونډۍ وه، چې خاورې یې هم لـه بـل ځای نه ورته راوړې وې، شاوخوا یې ټوله شنه وه او منځ کې یـې د اوبـو یـوه لویـه فـواره لګېـدلې وه. لـه دې ځایـه ډېرځایونـه ښکارېدل، دغرونو او غونډېو ډډې ټولې شـنې معلومېـدلې، درنـا څراغونه یې دغونډېو سینو ته داسې مخامخ برابـر کـړي وو، چـې جلګه په کې دشپې له خوا هم شنه معلومېدله او سړي فکر کـاوه، چې رڼا ورځ ده، ما عبدالحفیظ ته وویل: زما داټکـل لـه مخـې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تار جلګه دوی ته په خو ډالـره تمامېـږي او همدارنګـه دیـوې ونې کلنۍ لګښت دیو افغان تر کلني عاید څخه زیات برېښي، هغه ویل بېشکه چې همداسې ده.

عبدالحفیظ وویل: استاده اوس، خو راغلي یو راځه چې ابوظبۍ ته هم لاړ شو، ځکه موږ کېدی شـي دوه ورځـې وروسـته سـویلي افریقا ته لاړ شو، بیا به داسې څوک نه وي چې تاسو وګرځوي، مـا ویل که ستړی نه یې، نو ځو او که ستړی یې نو بېرته ځو شـارجې ته، ځکه ډریوري سخت کار دی سړی له حده بـاده باسـي، هغـه وویل نه ستړی نه یم، ددې ځای ډریـوري چـې اصـول دي زده وي نوره سخته نه ده، ما ویل ځئ چې ځو نو.

څومره لار به وي؟ ده وویل: له العین نه یوه لویه لاره ابـو ظبـۍ ته تللې چې نږدې (۱۵۰) کیلـومتره کېـږي، خـو ښـه لاره ده، لـه العین نه د ابو ظبۍ پر لوري چې د اماراتو مرکز دی، روان شو، پر لاره تر یوې معمولي تېروتنې وروسته عمومي لارې ته برابر شو....

لکه څنګه چـې دمخـه مـو ویـل؛ العـین دشـارجې، ام القـوین، الفجرې په تناسب ډېر شین و، دغسې دالعـین او ابوظبـۍ تـرمنځ هاي وی (لویه لاره) نا اتکلـه ښکلـې وه، دسـړک دواړه غـاړې او دمنځ حایله برخه په ونو پوښل شوې وه، دشارجې او العین ترمنځ له لویې لارې سره یې تفاوت دا و، چې دهغه سړک ونـې او بـوټې ښکاره کېدل، چې نوي کرل شوي او ساحه یې هم محـدوده وه، شاوخوا یې باغونه نه و، خـو د العـین او ابوظبـۍ تـرمنځ د سـړک شاوخوا ګڼې ونې او بوټي وو او پاخـه بـوټي او ونـې معلومېـدل. دغه راز دسړک دواړو غاړو ته بې شمېره باغونه وو، چې خرما ونـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې تر هر څه زیاتې وې، تقریباً هر (۱۰) کیلو متره بعد یـوه لاره سړک مزرع(باغ) ته بېله شوې وه او پـرې لیکلـي و چـې دبـاغ یـا مزرع لاره ده، عرب باغ ته (مزرع) وایي ان تر ابوظبۍ پورې چې نـږدې (۱۴۰) کیلـومتره لاره ده، همـدې حالـت دوام پیـداکړ، عبدالحفیظ وویل چې د اماراتو ډېره اباده او شنه سیمه همدا ده چې بې شمېره باغونه په کې دي، سربېره پر دې دمیـوو د تصـفیه کولو ډېرې زیاتې فابریکې هم همدلته دي او دخرما وو ډېر زیات باغونه همدلته دي، خرما همدلته پاکېـږي، دهمـدې فـابریکو پـه واسطه تصفیه کېږي او په کارتونو کې اچـول کېـږي، ددې ځـای پرباغونو سربېره له نورو هېوادونو څخه و چې میوې راځـي، هغـه هم دلته په فابریکو کې صـفاکېږي او تـازه میـوو څخـه ډول ډول مرباګانې او نورشیان جوړوي.

له العین څخه بیا تر ابو ظبۍ پورې دسړک په حایلـه برخـه کـې چې په ستنو کې کوم لوی لوی څراغونه نصب وو او دسړک دواړو لوریو ته، چې هره خلا کې پر یوه وخت تقریباً څلور موټرو حرکت کولای شو، رڼـا ورکولـه، دټولـو شـمېر لسـګونو زرو تـه رسـېده او همدارنګه دښي او چپ لاس سړکونو دواړو غاړو ته نور په لسګونو زره فرعي او واړه ګروپونه بل وو، زه ډېر زیات متوجه شـوم، چـې کوم داسې ګروپ وګورم چې دنورو ترمنځ ویجاړ یا خـراب وي او رڼا نه کوي خو تر ډېر تعقیب پورې ما پیدا نه کړای شو.

ماسختن لس بجې به وې، چې عبدالحفیظ ښي لاس د تېلـو یـو ټانک ته موټر ودروه، ویل یې تېل به هم واچوو او ډوډۍ بـه هـم وخورو، دتېلو دا سټیشـن او سـوپر مـارکیټ د (ادنـوک) پـه نامـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادېده او ډېر ښکلی او لوکس جوړ شوی و. ادنوک یوه ډېره پانګوره او پرمختللې کمپنۍ ده چې په ټول اماراتو کې یې په یوه شکل او یوه ډیزاین پمپ سټیشنونه او ترڅنګ سوپر مارکیټونه جوړ کړي دي. په سوپر مارکیټ کې لوکس هوټل او د انټرنیټ سهولت وي او د ضرورت وړ ټول شیان په ثابت نرخ په کې پیداکېږي، د ډوډۍ فرمایش مو ورکړ، همبرګر چې دچرګ له غوښې نه په کې کار اخیستل شوی، یو ګیلاس پیپسي او چپس یې راوړل، تر څو چې ډوډۍ تیارېده ما عبدالحفیظ ته وویل تلیفون دې راکړه چې حاجي صیب ظاهر ته زنګ ووهم، حاجي صیب ظاهر سره مې تلیفون کې خبرې وکړې ما ویل د العین نه اوس ابو ظبۍ ته ځو، عبدالحفیظ او تاج ولي جنوبي افریقا ته ځي، زه هم درځم، که پرواز مې له دوبۍ څخه وي نو مجبور یم، چې شپه نیمه هلته وکړم، حاجي صیب وویل زه تاج ولي ته تلیفون کوم چې تاسو ته ټکټ بوک کړي او هم درته په دوبۍ کې په یوه هوټل کې ځای ونیسي تر څو چې دې پرواز وي هملته اوسه، حاجي صیب ویل کله چې دوبۍ ته راغلې، کورته او ملګرو ته به دې هم همدلته سودا وکړې، زه به تاج ولي ته ووایم چې تاسو ته اته سوه ډالره د سودا لپاره درکړي، ما ویل نه دسودا پیسې راسره شته که زه همداسې روان یم، نو پیسي مې کفایت کوي، فقط خبره دا وه چې ما له اخوا یو طرفه ټکټ اخیستی دټکټ اخیستل ماته ځکه سخت دي، چې نابلد یم او دغه راز د هوټل ریزرف، هغه ویل هغه نه بېغمه اوسه دا کار به وشي. تر ډوډۍ وروسته عبدالحفیظ وویل چې ته ودرېږه چې عبیدالرحمن سیلاب ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړم، هغه سره هم خبرې وکړه اکثره وخت دې یادوي، عبیدالرحمن سیلاب دلغمان دپخواني مستوفي عبدالرحمن ساپي زوی او د پلوشې ساپۍ ورور دی، دکابل په خدایداد لېسه کې زه او سیلاب یو کال همصنفیان وو، سیلاب دعبدالحفیظ دترور زوی او اخښی هم دی، دعبدالحفیظ خور (صفا) سیلاب ته ناسته ده، صفا دکابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي، پښتو څانګه کې مورې سره همدوره او د ملوک رغون دې ټولګیواله وه، ښه تکړه پښتنه او دجرئت خاونده وه.

سیلاب بیا پیلوټ شو او د ډاکترنجیب دنظام تر سقوط وروسته په ډېره سختۍ او زړه چاودۍ ناروې ته لاړ او څو کاله بعد یې خپل مېرمن(صفا) دوه زامن او یو لور یانې ټول فامیل هم بوته، عبیدالرحمن سیلاب د ډېر ساده زړه خاوند او ډېر صادقه انسان و، کله چې عبدالحفیظ په تلیفون کې ورته زما وویل ډېر زیات خوشاله شو او ویل لږ صبر وکړه، زه خپله درته تلیفون کوم، له اخوایې تلیفون وکړ او ډېر زیات خوشاله شو، چې پس له کلونو درسره خبرې کوم، له راډیو ګانو دې اواز اورم په همغه مو تسلي کېږي، که رښتیا درته ووایم دلته ډېر زیات خفه شوی یم، خپل وطن مې ډېر یادېږي، دلته مورږ داسې کارونه کوو، چې که افغانستان کې یې چاته ووایې درپورې وبه خاندي، ډېر زیات خوشاله شوم، چې اواز مې دې واورېده دغه دی صفا هم غواړي خبرې درسره وکړي، صفا خور تر روغبړ وروسته زما دمېرمن(ارین) تپوس وکړ او دماشومانو احوال یې واخیست وې ویل د ارین د تلیفون نمبر او ایمیل ادرس راکړه، چې زه ورته بیا تلیفون کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتليفون نمبر مو ورکړ او خدای پاماني مو وکړه، بيا يې خپل ورور عبدالحفيظ او دماما زوی ژوندون سره هم خبرې وکړې، او په دې کې موږ دلارې ډېره فاصله هم لنډه کړې وه.
په لاره کې مو څو ځله کوښښ وکړ چې په ابوظبۍ کې د افغانستان سفير فريد ذکريا ته هم تليفون وکړو او که چېرې هغه پرځای وي، چې ورسره وګورو. فريد ذکريا دلغمان دی، پښتون دی خو پښتو يې چندان زده نه ده. نور ښه دکار سړی دی په بېړنۍ لويه جرګه او د حاجي ظاهر په کور کې مې ليدلی، دحاجي ظاهر ښه نږدې ملګری دی او ماسره هم ښه پېژني ما ويل، چې اوس اماراتو ته راغلی يم، نو دهغه کتل هم ضروري دي، عبدالحفيظ ډېر زيات تليفونونه وکړل، خو تليفون ځواب ورنه کړ، بيا يې خپل يو انډيوال ته تليفون وکړ، چې د سفير بله نومره ترې واخلي او يايې پته ولګوي خوهغه عبدالحفيظ ته وويل، چې سفير اوس افغانستان ته تللی دی.
نو دې سره دهغه دليدو تمه بېخي قطع شوه، خپل سفر ته مو دوام ورکړ، په لاره کې چې عبدالحفيظ دو ه درې ځله له خپل عادي ټاکلي سرعت څخه ورواوښت، نو کمرو يې عکسونه واخيستل ما ويل دومره خلاف ورزي دې وکړه، چې دسفر تر لګښت څخه به د جريمې پيسې زياتې شي، عبدالحفيظ وويل کله کله دې کمرو کې هم مشکل وي، کله فلش ووهي، خو فلم په کې خلاص وي يا کله يې عکس سم نه وي اخيستی، خو په هر ترتيب موټروانان يې سخت کنترول کړي دي.
دشپې يوولس بجې به وې، چې د ابو ظبۍ ښار ته ورداخل شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار دومره ښکلی وو، دومره پاک او دنګ تعمیرونه په کې وو، چې تابه ویل یا په نیویارک او یا هم په هانک کانک کې ګرځم، یو تعمیر نه و چې لوړ و، په لسګونو وو او سوونو.. څو لوړ منزلو شیشي تعمیرونو ته، چې دې کتل هغه دچاخبره دسړي خولې ورته له سره غورځېدله، له حیرته به دې ورته خندا راغله، د څو تعمیرونو ښکلا چې ما وکتله ما عبدالحفیظ ته دهغه ساده کلیوال خبره ورياده کړه، چې کابل ښار ته راغلی و او چې سینما پامیر یې لیدلی و، نو له بېخ او سره یې شمېرلای و، څوارلس، څوارلس منزله یې پوره کړي وو، بیا یې نو ویلي وو چې یاره یولک افغانۍ به یې پرې لګولې وي، ما عبدالحفیظ ته وویل څنګه پر دې به یې هم یو لک افغانۍ لګولې وي او که کمې به لګېدلې وي، هغه سخت وخندل یو لک افغانۍ، هه یو لک افغانۍ، بیا مې ورته د یو بل افغاني کیسه وکړه، چې نوی پخوانی شوروي اتحاد لیننګراد ښار ته تللی و دلینګراد ښار یو زیات شمېر تعمیرونه څوارلس، پنځه لس شل (۲۱) یوویشت منزله دي، نو ده چې ورته کتلي وو، ویلي یې اوه اوه دلته څومره ډېر سینما پامیرونه دي، اوس نو ابوظبۍ هم ټول سینما پامیرونه دي، عبدالحفیظ او ژوندون سخت وخندل او ویې ویل استاده سخت مثالونه ورکوې.

ابو ظبۍ رښتیا هم ډېره ښکلې وه او ډېره رسېدلې او پاکه، د اماراتو دنورو ټولو ښارونو په پرتله یې ښکلا زیاته وه، سره له دې چې دوبۍ دتجارت له پلوه ډېره مشهوره ده او ورځ پر ورځ پراخېږي او ښکلې کېږي، خو ابو ظبۍ د اماراتو د مرکز په توګه لازیاته ښکلا او ځلا لري، ترافیکي سیستم، دښار لوی او واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټونه به ډېر ماډرن او منظم ډول جوړ شوي او دګرد څـرک هـم په کې نه شته دښار سړکونه دومره پاک او صفا دي لکه د غوا بچی چې غوا نوی څټلی وي، عبدالحفیظ وویل په ابو ظبی کې، چـې هر څومره ګرځو ټول همدغه شی دی، چې ګورې یې خو ښه بـه وي، چې دښار مرکز ته یې لاړ شو او همدغه یو ځای وګورو دښـار منځ (کرنش) نومېږي. کله چې دې ځای ته رسېدو، نو دښـار پـه یوه څلور لارې کې مو د شیخ زاید بن السـلطان النهیـان یـو ډېـر ښکلی تصویر ولید، چې په خورا زیات لګښت جـوړ شـوی او لـوړ والی به یې اټکل ٦×١٠ مترو کې و، ښـي لاس تـه پـر یـوې بلـې څلور لارې وګرځېدو، چې هلته هم د زاید بن السلطان عکـس و، چې شاوخوا یې ترې نور ځوانان چې شمېر به یې ۱۵-۱۸ تنـو تـه رسېده ولاړ وو، ما ویل دانور څوک دي؟ چې دشیخ زاید شاته ولاړ دي، هغه وویل دایې ټول زامن دي، ما ویل دا څه کوې دا خـو یې خوشال بابا نه هم اړولي، عبدالحفیظ وویل چې دې کې خـو یې ټول نه دي راغلي نور هم شته. مـا ویـل، چـې دومـره زامـن څوک ولري او دومـره پیسـي والله کـه د چـا پـلار تـرې پاچـاهي ونیسي.

لږ نور مزل چې مو وکړ، نو دبحر یوې ټراټګې ته ورسېدو، چې د ښار منځ ته راننوتې او شاوخوا یې په سوونو لـوړ پـوړي تعمیرونـه ولاړ او په رڼاګانو پوښلي وو، دتعمیرونو رڼاګـانې او تصـویرونه پـه اوبو کې سرچپه معلومېږي او که تصویر یې له پورته واخیستل شي، نو د اوبو له منځه هم دښار راسته تصویرونه ترلاسـه کېـدی شـي، همدلته یې دتفریح او سیل لپاره ځای او دموټر پارکنګ هم جـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی او موټر ښه وړاندې ځای ته ور رسېدلی شي، تر اوبو لـړ پـه ځګه ارتفاع د پلي مزله لپاره سړک دی چې لاندې دبحر غاړه یې په غټو خښتو او ډبرو چې غالباً له بـل ځایـه راوړل شـوي، پوښـل شوې، دلته دناستې لپاره څوکۍ ایښودل شوي، پر اکثـرو څوکیـو نارینه او ښځې جوړه جوړه سره ناست وو، دې ځای ته اکثره هغه خلک راځي چې د راز او نیاز مشترکې شېبې ولري، همداسـې یـو حالت دلته روان و، څو شېبې مو دلته تېرې کـړې او نـور تـرې را روان شو لړ چې راغلو عبدالحفیظ وویـل، چـې اسـتاده دا د ابـو ظبۍ ستې سنټر دی دا د اماراتو دهر امارت په مرکز کې یـو وي، چې هر څه په کې پیداکېږي، که څه سودا کوې چې ورکښته شو ما ویل نه سودا وروسته کوو، دا غیر له هغه نه هسې هـم ټـول پـه یوه نقشه دي، یو چې دې ولید لکه ټول چې دې ولیدل.

له هغـه ځایـه مـخ پـر شـارجې راروان شـو، دښـار دواړه غـاړې تعمیرونه مو له نظره تېر کړل، یو تربل ښکلی زیات شمېر شیشه یي تعمیرونه هم په کې وو، چې اوس نـوي پـه کابـل کـې هـم رواج شوي دي، له ښاره ووتـو او مـوټر وې تـه شـولو، دا لاره راسـاً لـه ابوظبۍ نه شارجې ته راغلې، چې دنـورو لویـو لارو پـه شـان ښـه پوره، کره او عصري لاره ده، شل دېرش کیلو متره مزل مو لانـه و کړی، چې عبدالحفیظ وویل استاده ښـي لاس تـه هغـه خـړبخن مسجد ګورې؟ ما ویل هو ګورم یـې ده ویـل دا هغـه مسـجد دی چې شیخ زاید یې په خپله د جوړولو امر کړی و او وخت پر وخت به ورته راته، خو دامسجد لاتکمیل شوی نه و، چې دی وفات شـو اوس یې په همدې مسجد کې ښخ کړی دی، کـرزی صیب هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدلته جنازې ته راغلی و. له ابو ظبۍ نه تر شارجې پورې نږدې دوه نیم سوه کیلو متره لاره مو په زیاتو کم دوو ساعتونو کې ووهله او څه کم یوه بجه به وه، چې دشارجې یاسمین پلازا کې خپل پلاټ ته ستانه شو، عبدالحفیظ او ژوندون راڅخه رخصت واخیست او زه پلاټ ته پورته شوم.

عبدالحفیظ وویل سبا زه ۱۲-۱ بجې راځم بیا به لاړ شو دوبۍ ته، زه چې دیکشنبې ورځې سهار دمارچ (۲۰) له خوبه پاڅېدم، نو دیادښت کتابچه مې راواخیستله او دیونلیک پر لیکلو مې پیل وکړ، هغه یادښتونه چې مې د دوو ورځو او شپو په بهیر کې اخیستي وو له هغو څخه مې ګڼه پورته کړه او نږدې شل مخه یونلیک مې ولیکه، یوه بجه عبدالحفیظ راغی او دواړه دتاج ولي دفتر ته لاړو، عبدالحفیظ ماته په لاره کې وویل، چې سبا شپه ۳ بجې زما او د تاج ولي پرواز دی، نور نو موږ درڅخه ځو، ما ویل داسې پروګرام به جوړ کړو، چې زما هم دلته شپې زیاتې نه شي، نن شپه چې زه دوبۍ ته لاړ شم، سبا به سودا وکړم، نو بل سبا به زه هم لاړ شم، په دې وجه به زما کارونه هم خلاص شي، ده ویل ښخې درسته ده، زه ودی د تاج ولي دفتر ته لاړو، هلته مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، اماراتو کې خلک دغرمې ډوډۍ ډېره وروسته خوري، ځکه چې اکثره خلک ایله (۱۱) بجې له خوبه پاڅېږي.

د ډوډۍ پر وخت تاج ولي عبدالحفیظ ته وویل، چې ته یون صیب سره دوبۍ ته لاړ شه او په هوټل کې ورته اتاق ونیسه او دلاجان استاد به ورته دسبا نه بل سبا یانې د سه شنبې ورځې لپاره ټکټ جوړ کړي، زه او عبدالحفیظ د ددوبۍ پر لوري را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهي شو، ماښام به و، چې دوبۍ ته راغلو، لاره کې مو حبيب ته تليفون وکړ، هغه ووېل، اول دلته دفتر ته راشئ بيا هغه نه وروسته هوټل کې اتاق ونيسئ. موټر مو يو ځای کې پارکنګ کړ او د حبيب د شرکت پر لوري وخوځېدو، حبيب تجارتي شرکت خپله دحبيب په نامه دی او د دوبۍ ښار منځ کې په يو تعمير کې چې لوحه يې له عمومي سړک څخه ښکاري موقعيت لري، دفتر په لومړي او دويم پوړ کې دی. دحبيب څنګ ته چې لاړو هغه ډېر مصروف و، خو مور سره کېناست مورِ ته يې ويل څه شی، چای، مېوه او که د ميوې جوس؟ مورِ ويلې هېڅ مو زړه ته نه کېږي، بيا يې دخپل دفتر يو چا باندې غږ وکړ دمېوې جوس راوړئ. هغه لاړ دمېوې جوس يې راوړ، حبيب سره مو د افغانستان، ننګرهار او په تېره بيا د ګردي غوښ په اړه ښه بحث وکړ، حبيب ته مې ويلې چې ګردي غوښ کې خو بيا څه مشکل پيدا شوی داڅنګه معامله ده چې هېڅ خلاصی نه لري، دا لګښت خو والله که پر دې ځای ارزي چې کله مو کوچيانو سره پرې جنجال وي او اوس په کې دشينوارو خبره هم پيدا شوه، هغه ويل والله چې زه هم حيران يم په دوبۍ، امريکا او ناروې يې ګټو او پر ګردي غوښ لګوو که دا پيسې مورِ پر بل ځای لګولې وای اوس به پرې څلور پنځه ګردي شوي وای. حبيب زياته کړه چې څو ځله مې حاجي صيب (خپل پلار پير محمد حاجي)ته ووېل، چې تېر شه ترې، هغه ويل، چې مورِ خو ترې تېر يو، خو خلک مو نه پرېږدي، کله يو غاړه کې راچوي او کله بل. ما لا ورته دګردي د ارزښت په اړه يو کيسه هم وکړه چې ويل کېږي، دګردي يوې مخورې ښځې يو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کابل کې خپل یو انډیوال ته د ګردي غوث ډېره ستاینه وکړه، چې دا داسې ځای د غرونو لمن کې پروت دی لاندې ترې عمومي سړک او بیا لاندې ترې د کابل کونړ عمومي سیند بهیږي، مقصد یې دا و، چې خپل ملګری تشویق کړي، چې دده ست او مېلمستیا ومني او ده سره ګردي ته لاړ شي، له ورځو نه یوه ورځ د ده ملګری ګردي ته راغی او دده مېلمه شو کله چې مېلمه ګردی وکوت، نو خپل ملګري ته یې مخ راواړوه، چې ((مدیر صیب دلته خپله راغلي یاست که دولت اچولي یاست)).

مېلمه فکر وکړ، چې داخلک یې جزایي دولت دلته راوړي دي، ځکه په داسې سخت او وچ ځای کې خو څوک په خپله خوښه نه اوسېږي، حبیب هم ډېر وخندلې، حبیب بیا عبدالحفیظ ته مخ راواړوه چې یون صیب ته کوم هوټل کې ځای نیسې؟ فایو سټار، فور سټار کوم یو، ما ویل موږ (سټار والا) نه یو مقصد داسې یو ځای وي، چې نن شپه او سبا شپه په کې تېره شي او بېرته ترې ووځو، حبیب په خندا کې وویل، وه یون صیب دلته ګوره هوټلونه ډېر خطرناک دي چې راخخه خراب دې نه کړي، سم روغ جوړ پاک ستره سړی یي چې دوبۍ کې رانه خراب نه شې ما ویل والله شارجه کې ښه پاک ستره پلاټ کې اوسېدم خو دا ځوانان روان دي او سخت مصروف دي نور یې له کاره نه باسم، حبیب وویل دوی ته خو ما وظیفه ورکړې چې یون صیب سره به ګرځئ که نه دا دومره دتورې نه دي که نه وخته به یې پرې اینښې وای، ما ورته وویل چې زه په دې څو ورځو کې سخت بند یم نو تاسې باید یون صیب وګرځوئ حبیب وویل زما نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان ته پرواز دی، د معدې تکلیف راته پیداشوی او سخت په تکلیف یم، کله چې څوکۍ کې کېنم نو معده مې جـوش وکـړي، چاراته وویل، چې په لاهور کې دمعـدې یـو ډېـر ښـه ډاکټـردی، هلته لاړ شه، نو اوس فقط دهمدې مرض لپاره ځم، ما ویل وایـي چې طب کې هندوستان ډېر مخکې دی هلته نه ځې؟ هغه وویـل زموږ څو نور ملګري چې دمیدې تکلیف یې درلود همدې ډاکتـر ته ورغلي وو او اوس ښه شوي دي دغسې لږ تجربه شوی غونـدې ډاکټر دی نو توکل په خدای نو بیا یې عبدالحفیظ ته وویل چـې سم ځای کې اوسم هوټل کې ورتـه اتـاق ونیسـه، چـې بـازار تـه نږدې وي او وخت پر وخت راووځي، هوټـل کـې هـم متـواتر د خلکو زړه تنګېږي. زه او عبدالحفیظ ووتلو څو هوټلونه مـو وکتـل سخته ګڼه ګوڼه، کړنګ او کړونګ په کې و، هغه ته مې وویـل دې کې به دچا پلار خوب وکړي، ځینو هوټلونو سنګل بېډ نـه درلـود او د ډبل بیډ یې په شـپه کـې څلـور سـوه درهمـه اخیسـتل، مـا عبدالحفیظ ته وویل دا خو سخته قیمتـي ده، مـا فکـر وکـړ، چـې څلور سوه ډالر یادوي، خو وروسته راته هغه وویل، چې نه درهـم یادوي، بیا دریو هوټلونو نورو ته لاړو چې په سینګل بیـډ یـې دوه سوه او یونیم سل درهمه اخیستل، دهغوی اتاقونه مو چـک کـړل ښه و بد نه و، خو په څو وم منزل کې وو، ما ویل، موږ څو د لفـت سیستم او نورو ضروریاتو سره بلدېږو زړه به یـې راپـولی وي، هـر هوټل له استثنا پرته نایټ کلب او ډسکو کلـب درلـود او اوازونـه ترې پورته کېدل، عبدالحفیظ هغوی ته دنه او هو خبره ونـه کـړه او ویې ویل چې ببرته راځو اخر په لاره کې یو بل هوټل ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بهر څخه ډېر لوکس معلومېده، څو منزله و، کليفورنيا هوټل نومېده، عربان هوټل نه فندق وايي په عربي نوشته و .(فندق کليفورنيا) او په انګرېزي (CALIFORNIA HOTEL) نوشته و.

ريسپشن ته ننوتو، ښه پاک معلومېده ريسپشنستان يې اکثره هنديان وو انګرېزي اردو ميکس خبرې يې کولې، عبدالحفيظ وويل څه دوی سره خبرې اسانې دي، که انګرېزي کې بندېږم اردو وايم که اردو کې بندېږم انګرېزي ورسره وايم.

هغوی نه يې دسينګل بيډ پوښتنه وکړه چې شته که نه؟ هغوی وويل هو شته، په څو په شپه کې؟ دوه سوه درهمه، عبدالحفيظ وويل ليدی يې شو؟ هغوی وويل هو، يو تن يې راسره کړ، کله چې په لفت کې ودرېدو نو د اول منزل تکمه يې ووهله په لفت کې خوشبويي لګېدلې وه، کله چې مو دلفت ولاړو غاړو ته وکتلې، نو دهندي او ايراني ډسکو ګانو عکسونه په کې لګېدلي وو، عبدالحفيظ ته مو وويل له دې شيانو لکه چې خلاصی نه شته، اعلان خوبې ان په لفت کې لګېدلی دی، هغه ويل دلته په هوټلونو کې دا وي، خو ته ودرېږه چې اتاق يې وګورو چې سم دی او که نه اوازونه ورته راځي چې بيا به دې د شپې خوب ته نه پرېږدي، اتاق ته چې لاړو يو چپرکټ، تلويزيون، څو څوکۍ، مېزونه، الماري او يخچال په کې و، اتاق يې هم ښه پاک او ستره و، عبدالحفيظ وويل استاده تردې نور پاک نه شو پيداکولی، که دې خوښه وي، همدا به بوک کړو او بيک به ورته راوړو، بيا به زه او ته ووځو، که سوداکوې او ډوډۍ به هم وخورو، دلته دې هوټل کې څوک ډوډۍ نه خوري. ما ويل سهي ده ريسپشن ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د دوو شپو لپاره مو اتاق ونیو او عبدالحفیظ څلور سوه درهمه تحویل کړل.

بیک مې په اتاق کې کېښود، چې بېرته وتلو دهوټل په چپ لاس کې سره او شنه ګروپونه بلېږي، عبدالحفیظ وویل ته درځه چې سر وردننه کړو چې څه حال دی، هغه چې سر وردننه کړه ویل درځه پرېږده يي چې لاړ شو خپل کارونه خلاص کړو، عبدالحفیظ بېرته راووت، ماته يې وويل د ایران ډسکو وه او ایرانۍ سندرې يې په کې ویلې، ما په لاره کې ورته ویل چې دا سندرې مفتې وایي او که پیسي اخلي؟ ده ویل نه سندرې مفتې دي، خو څوک چې هلته کېني، هغوی پیپسي څښي، یاالکولي مشروبات څښي اوخوراک خوري هغه پرې دومره لوړ حسابوي چې دټولو قصور په کې وځي.

تر هغه وروسته زه او عبدالحفیظ ښار ته لاړو، د دوبۍ د طلا بازار صفت مو ډېر اورېدلی و او خلکو به ویل چې دلته په طلاو کې هېڅ تقلب نه وي، ما عبدالحفیظ ته وویل چې کېدی شي یو دوه ګوتمۍ واخلو، هغه وویل د دوبۍ هسې نوم دی، که نه دې نه سره زر افغانستان او پاکستان کې ښه تمامېږي، دا صحیح ده، چې دلته په سرو زرو کې درغلي نه وي، خو دوی داسې نورې لارې راوباسي دمیکنګ چارج (دجوړولو لګښت) په نامه اونورې، څرنګه چې دلته دمزدور معاش لوړ دی، نو چې داپرې حساب کړي ډېر قیمته کېږي، بله خبره داده چې دلته اکثره بهرنیان راځي، پر هغوی باندې چې دوی هر څومره میکنګ چارج کېښود تېرباسي يې، لاړ به شو بازار به وګورو که دې خوښ شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وابه يې خلې او که نه زمامنې چې په کابل او پېښور کې يې واخلې ښه به وي، هلته يې شيپونه هم ښه وي، دلته اکثره داسې شيپونه دي چې غربيان يې خوښوي، خو بيا هم لاړ به شو وګورو که څه دې خوښ شول وابه يې خلو، د دوبۍ طلا بازار دنړۍ دسرو زرو له لويو بازارونو څخه يو دی، چې په سلګونو لوی او واړه دکانونه لري او هر دکان په رڼا او طلا باندې لکه دلمر شغلې داسې ځل وبل کوي، څو دکانونو ته ورپورته شو هر دوکان کې دومره ګڼه ګوڼه وه چې سړي په اسانۍ نه شو کولای په دوکان کې ټول ايښودل شوي سمپلونه او شيپونه دقيقاً له نظره تېر کړي، په ډېرو ګڼو شيپونو کې سړي نه دخپلې خوښې نښه هم ورکه شي، څو دکانونه مو همداسې له نظره تېر کړل، يو بل دکان ته هم پورته شو يوه خوا له سپينو زرو جوړ شوي شيان ايښودل شوي وو، څنګ ته يې يو ټک تور او وچ هندو ولاړ و.

ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه دلته دسپينو زرو کاربار هم کېږي؟ هغه وويل: دلته تر سرو زرو سپين زر ډېر قيمته دي، ما ويل په افغانستان کې خو سپين زر ډېر ارزانه دي دلته ولې دومر قيمته دي، هغه وويل ميکنګ چارج قيمت ډېر ګران کړی دی، دې وخت کې هندو په سپوره‌لهجه عبدالحفيظ ته وويل: دا مه بېرته کوئ تاسې يې هسې هم اخيستلای نه شئ، هسې يې ګورئ دلته تاسې غوندې ډېر راغلي او تللي، څوک چې دا شيان اخلي هغه له ورايه معلومېږي، عبدالحفيظ وربرګ شو په اردو ژبه يې ورته وويل: څنګه يې نه شو اخيستلای؟ ته په دې قواره دلته ولاړ يې او دکانداري کوې او زه يې نه شم اخيستلای، هندو بيا په (سوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبسم) ډول وویل دا الماس دي الماس دي، عبدالحفیظ وویل الماس دي که سره دي که سپین که د چا خوښ شول ضرور به يې اخلي، چې خوښ يې نه شول، هغه هېڅ ارزښت نه لري، هندو بیا خپلې خبرې ته زور ورکړ، نه یې شې اخیستلای، عبدالحفیظ بیا ورتاو شو، قوارې ته دې وګوره اخلاقو ته دې وګوره ته غوارې په دې شکل یو څوک په غیرت کې راولې او خپل مال پرې خرڅ کړې، عبدالحفیظ زیاته کړه زه هم دوکان لرم، خو په تاغوندې بدو اخلاقیو په چا څه نه خرڅوم، زه پوهېږم چې په دې دوکان کې پردی مزدور یې او د څو روپیو په مقابل کې دلته په دوو پښو ولاړ یې، اول د دوکانداری اخلاق زده کړه بیا دوکان وکړه پوه شوې که نه؟ عبدالحفیظ نور هم وربرګ شو او غوښتل یې هندو ښه بې عزته کړي، ما ورته وویل راځه څه یې کړې همدا به یې اخلاق وي، ده ویل نه دا اخلاق زه ورته ورښیم، عبدالحفیظ مې په زوره له دوکانه راوویست، څو دوکانونه مو نور هم وکتل، خو دتېر هندو په شان وضع بیا چا تکرار نه کړه، خو بالاخره موږ ته د خپلې خوښې غوږ والۍ، غاړکۍ او ګوتمۍ په نظر رانغلې له هغه ځایه راووتلو، عبدالحفیظ وویل راځه چې لاړ شو د عطرو دوکان ته څو دوکانو کې مو عطر بیه کړل، دیو دکان بیه تر بلې ډېره کښته او پورته وه، ما ویل ولې دلته په دوکانونو کې دومره تفاوت شته، عبدالحفیظ وویل دلته یوازې په سوپر مارکېټونو کې قیمتونه فکس دي، نور نو دهر دکاندار زړه وي، چې خپله سودا په څو خرڅوي، دلته اکثره بهرنیان راځي او هغوی خپلو کورونو ته تحفې وروړي قیمتونه ورته معلوم نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې پرې هر څه په هر څو خرڅ کړل دا ددوی خپله خوښه ده، مسافرینو سره وخت هم کم وي او ځینې یې په ژبه هم سم نه پوهېږي، نو ځکه دا دوکانداران ډېره ګټه کوي، بیا دعطرو څو مخصوصو دوکانونو ته لاړو، هلته قیمتونه تر نورو نسبتاً ارزانه وو، ما ویل دوی به نور قیمتونه نه راټیټوي خو عبدالحفیظ به دکابل له دکاندارانو سره چې جګړه کوي دومره جنجال ورسره وکړ نو قیمت به یې ان په سلو کې (۳۰) فیصده راټیټ کړ، همدلته مو دوه درجنه عطر په ښه بیه ترلاسه کړل تقریباً یو متوسط بوتل ښه عطر په (۱۵) درهمه چې تردې دمخه دوکانو کې همدا په (۳۰) درهمه خرڅېدل، واخیستل، تر هغه وروسته عبدالحفیظ وویل، نوره څه سودا کوې، ما ویل سبا به څه سودا وکړم، هغه ویل خیر نو چې داسې ده څه چې ځو همغه افغاني هوټل ته هغه هوټل ته لس یوولس دقیقې پلې لاره وه، هلته لاړو، په افغان کباب هاوس کې مو کباب وخوړ، د افغانانو تر څنګ دنورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم دلته د ډوډۍ لپاره راغلي وو چې عرب شیخان هم په کې وو. دشپې یوولس بجې به وې چې بېرته هوټل ته لاړم، عبدالحفیظ رانه خدای پاماني واخیسته او ویل یې چې سبا یوولس بجې به دې لیدو ته درشم، سبا شپه زما پرواز دی او مازیګر به زه درنه خدای پاماني واخلم.

د دوشنبې ورځ (د مارچ ۲۱)مه نېټه عبدالحفیظ سهار (۱۱) بجې هوټل ته راغی، موټر کې سواره شو او سودا پسې لاړو، ماغوښتل دکور لپاره ځینې شیان واخلم، څو دکانونو ته لاړو، غوښتل مو د عکاسۍ یوه کمره، دماشومانو دخوښې سامان، دثبت یا یادښت یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین او ځینې نور شیان واخلو. څرنګه چې عبدالحفیظ خپله دوکاندار و، نو د بازار او دوکان په ژبه ډېر ښه پوهېده، په نرخونو کې یې دومره سختي کوله چې دلته په کابل کې یې هم څوک له کوم دوکاندار سره نه کوي، دښار زیات شمېر دوکانداران هندیان او پاکستانیان وو، دعبدالحفیظ اردو هم ښه زده وه، بلاخره په یوه دکان کې مو یوه دعکاسۍ ډیجیټل کامره خوښه شوه، یوولس سوه درهمه یې بیه کړه، خو د عبدالحفیظ د زیات ټینګار او جنجال له امله مو په (۷۰۰) درهمه واخستله، دیادښت دثبت ماشین مو په درې سوه درهمه او ځینې نوره وړه غټه سودا مو هم وکړه، بیا مو یو لوی سفري بکس او دوه نور واړه لاسي بکسونه واخیستل، سودا مو په کې واچوله او موټر کې مو کېښوده، بیا عبدالحفیظ وویل: راځه چې دبحر غاړې ته لاړ شو، لږ وخت شته، هلته به وګرځو، لږ نور ځایونه به هم وګورې، نیم ساعت زیات وکم مزل به مو کړی و، چې د بحر غاړې ته ورسېدو، موټر مو د سړک غاړې پارکینګ کې ودراوه، دا داسې مهال دی، چې نوې ګرمي لګېدلې او خلک دبحر غاړې ته دلمبلو لپاره راتلل، عبدالحفیظ نوې کامره چې همدا اوس مو اخیستې وه له موټره راواخیسته او ویې ویل راځه چې دلته یې ټیسټ هم کړو، دبحر غاړې ته ورڅېرمه د سل مترو لرې په واټن تشنابونه وو چې ځینو خلکو په کې جامې بدلولې او ځینو په کې پر ځان اوبه تېرولې، ما له عبدالحفیظ څخه پوښتنه وکړه، چې هلته بحر کې لامبي نو بیا دې تشنابونو کې ولې پر ځان اوبه تېروي؟ هغه وویل دبحر اوبه تروې دي، کله چې سړی په کې ولامبي او پرځان پاکې تصفیه شوې اوبه تېرې نه کړي، نو وجود یې سوخت کوي او پوستکي ته یې سخت زیان رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ددې تشنابونو اوبه چې دي تصفيه شوي دي، په همدې وجه څوک چې هلته بحر کې ولامبي، نو دلته يو ځل بيا پر ځان اوبه تېروي چې جلد يې له خطره بچ شي.

دبحر تر غاړې تفريح ځای کې خرما ونې کرل شوې وې، خو اوس هم کارګران لګيا وو ګڼې خرما ونې يې نهالولې، دا داسې خرما ونې وې، چې بل ځای کې کرل شوې وې او ثمر ته نږدې وې، اوس په عربو کې دا دود چې په خپلو کورونو او باغونو کې خرما نهالګي کري او کله چې ثمر ته ورنږدې شي، نو دولت ترې هغه اخلي او بيا هغه د ښار په واټونو او تفريح ځايونو کې کري چې ژر ورسېږي. دلته يې هم داسې په لسګونو نوې خرما ونې راوړې وې او کرل کېدې.

لږ څه وړاندې پر هغې بلې لارې وخوځېدو چې شاوخوا په غټو ډبرينو تيږو پوښل شوي وه، داسې ښکارېده چې دا تيږې يې له کوم لرې غره څخه راوړې وي، پخه لاره تقريباً دسلو مترو په اوږدوالي دبحر تر سينې پورې ورغځېدلې وه.

پر همدې لاره تر پايه پورې لاړو، څو قطعې عکسونه مو واخيستل بيا کېن لاس ته دبحر ترغاړې پلي روان شو، ځينې نارينه له خپلو مېرمنو سره په شګه کې ناست او ملاست ښکارېدل، ځينو له خپلو مېرمنو او ماشومانو سره په بحر کې لامبل، د ژغورنې عمله هم ځای ځای تر سترګو کېده، په بحر کې د لامبلو دمصونيت (خونديتوب) بريد معلوم و، تر هغه اخوا يې دخطر علامې ايښې وې، هغه چا ته دا ډول صحنې ډېرې جالبې وې چې يا يې بحر نه وي ليدلی او يا بهر ته کله نه وي تللی، تر څو دقيقو مزله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېرته راغلو او موټر کې سواره شو، عبدالحفيظ وويل چې داسې به لاړ شو څو نوې کالونۍ به وګورو چې دحکومت له خوا نوې جوړ شوې دي او خپلو خلکو ته يې په قسط ورکوي، يوه کالونۍ مو وکتله، ټولې ودانۍ يې په يوه ډيزاين جوړ شوې وې، ټولې دوه پوړيزه وې، له ډېرې ښې معمارۍ څخه په کې کار اخيستل شوی و، زما يې ډيزاين او رنګ ډېر خوښ شول، ماعبدالحفيظ ته وويل دا رنګ يې ډېر ښايسته او سنګينه نه دی؟ هغه وويل دلته خو ډيکوريشن ته زيات ارزښت ورکوي، دکور د بهرني اړخ ځانته متخصصين دي چې هغه دکور تر ترميم وروسته رنګ ورته غوره کوي، دا خلک دومره رسېدلي چې هر څه ته يې پام دی، بل پيسې لري ډېرې زياتې، ټول کار په پيسو کېږي، لږ چې وړاندې لاړو هلته هم يوه بله کالونۍ وه چې لسګونو بلاکونه په کې ودان شوي وو دا هم اکثره دوه پوړيزه وو، خو ډيزاين او ډيکوريشن يې ترهغې بلې کالونۍ بشپړ تفاوت درلود، خو دومره ښکلې وه، چې دڅا خبره نندار يې کېدله نندارہ، له هغه ځايه راغلو يو سوپرمارکيټ ته، غوښتل مو دغاښو برس، کريم، صابون او ځينې نورشيان واخلو، ځينې سوپرمارکيټونه داسې دي چې قيمتونه په کې فکس وي، څوک يې په قيمت کې بحث نه کوي، کله چې مارکيټ ته ورننوتو، ښکلې لاسګاډي او پلاستيکي کڅوړې دا ټول په کې وو، دا کڅوړې او لاسګاډي داسې دي، چې شيان په کې راټولوي بيا يې په پای کې د کمپيوټر ترڅنګ وروړي، پر شيانو باندې خپل خپل قيمتونه ليکل شوي، مسئول مامور، هغه قيمتونه له ماشينه تېروي او کمپيوټر درته په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل درکوي، ما نا دا چې هېڅ ډول درغلي په کې نـه کېـږي، کـه احياناً څوک غواړي کوم مال چې د قيمـت مـارک پـرې لګېـدلی وي، همداسې له ځان سره يوسي، نو هلته کمپيوټر اواز کـوي، د دوبۍ په ټولو سوپرمارکيټونو کې دا سيستم فعال نـه دی، خـو پـه ځينو کې شته، دلته مو سودا وکړه تقريباً د (۴۰۰) درهمو بـل يـې راکړ، تر دې سوپرمارکيټ چې راووتو، نو عبدالحفيظ وويل راځـه چې نن دربانديې سياره ډوډۍ وخورم، ما ويل سهي ده، موټر يې داسې يو ځای ته ودرواوه چې تا فکر کـاوه د تېلـو ټانـک دی، د تېلو ټانک نه و، خو هغه ته ورته و! چپ لاس ته تعمير و، څو تنه له يوې کړکۍ څخه ښکاره کېـدل، هغـوی عبـدالحفيظ تـه دخـپلې غوښتنې په اړه وويل، هغوی خپل بل ورکړ او پيسـې يـې تحويـل کړې، اشاره يې وکړه چې هغه بلې غرفې ته لاړ شـئ، يـو اوه اتـه متره په فاصله موټر هغه بلې غرفې ته لاړ، هلته يـې زمـوږ غـوښتي شيان تيار کړي وو، بل مو ورکړ او هغه شيان يې تيار پـه پلاسـتيک کې تاو کړي وو، راته رايې کړل، همبرګر، چپس او پيپسي او څـه نور شيان په کې وو، موږ چـې ډېـر وږي شـوي وو، نـو ژر مـو پـه خوراک پيل وکړ، موټر ورو ورو دحرکت په حال کـې و ډوډۍ مـو په خوند خوند وخوړه او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کـې موټر يو ځای کې ځمکتلي يا زير زميني کـې ننـوت، اټکـل پنځـه سوه متره مزل به يې کړی و عبدالحفيظ ماته وويـل چـې دا بحـر لاندې لاره ده او بيا يې د داسې يوه پله يادونـه هـم وکـړه چـې ويل يې د بحر له پاسه تېر شوی کله چې ضرورت وي د پله دواړه غاړې سره وصلېږي او پل تر جوړېږي موټر پرې ځي، خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتۍ له دې ځایه تېرېږي پل سره بېرته جلا شي او لاره کښتۍ ته اواره شي.

مازیګر نږدې و، چې خپل مقیم هوټل ته ورسېدو، عبدالحفیظ راسره سودا تر اتاقه پورې ورسوله، زه ورسره راکښته شوم او د هوټل رسپشن (هرکلیوال) ته یې وویل چې که څه ضرورت و مرسته ورسره وکړه، عبدالحفیظ له ما څخه خدای پاماني واخیسته او زه بېرته هوټل ته لاړم. کله چې هوټل ته لاړم دلاجان تلیفون وکړ چې سبا سه شنبه ستا پرواز معطل شو ټکټ نه شته (اریانا) خو بېخي بله اوونۍ پرواز لري خو (کام ایر) کې دجمعې پر ورځ امکان شته، نو که خوښه دې وي چې هغه ټکټ بک کړم. ما ویل بل امکان نه شته هغه وویل نه، ما ویل، نو مجبور یو دکام ایر ټکټ بک کړه، هغه همداسې وکړل. دټکټ په معطلۍ ډېر خفه شوم.

په همدې چرت کې وم چې خوب راغی او ویده شوم، یو وخت چې بیدار شوم، ساعت ته مې وکتل، د افغانستان پر وخت دشپې یوولس بجې وې، تشناب ته ننوتلم، مخ و لاس مې ومینځل د موسیقۍ اوازونه مې تر غوږو شول، کړنګهار شېبه په شېبه زیاتېده او توندېده، کمره مې ځان سره واخیسته او لاندې رسیپشن ته کوز شوم، هغوی نه مې د خپل پارسپورټ د اخیستلو هیله وکړه، هغوی وویل پاسپورت خو اصولاً مور سره وي، خو ماته یې د خپل هوټل بزنس کارتونه راکړل چې ادرس او تلیفون هر څه په کې وو، ما ویل پولیس به پرابلم پیداکړي، هغوی وویل چې هېڅ خبره نه شته دا کارت خپله سند دی، هرڅه مشکل چې پیدا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې نومره مې ته تليفون كولای شې، هغه كارتونـه مـې پـه جيب كې كېښودل او تر هوټله په دې نيت بهر شوم چې كه كـوم افغاني، پاكستانی او يـا هـم ايرانـی رسـتورانت پيـداكړم، افغـان هاوس خو مې ليدلی و، خو ډېر لرې و او زما په شان ديوه نابلـده شخص لپاره يې پيدا كول هم څه اسانه كار نه و.

په همدې وجه له هوټل څخه ښي لاس مخ بـره وګرځېـدم، پـر يوه پاكستاني هوټل مې سترګې ولګېدلې، نو زړه مې وغوړېده كله چې ځوک بهر؛ مقصد لرې اروپايي هېواد ته لاړ شي، نو پاكستانی، هندی او ايرانی هم ورته ډېر قريب او عزيز معلومېږي، هوټـل تـه پورته شوم، همغه دلاهور فضا خوره وه، خو دومـره وه چـې دلتـه غذا او فضا دواړه پاک وو.

دچرګ يوه ټوټه او يوه پيپسي مې راوغوښتل، ډوډۍ مې ښـه پـه مړه خېټه وخوړه، دهوټل خزانه دار ته مې وويل څو روپۍ شوې؟ هغه وويل (۷) درهمه، هغه مې ورکړل او بېرته دهوټـل پـر لـوري روان شوم، كله چې دسړک پر غاړه روان وم، نو هـم دخلكـو ګڼـه ګونه او هم د موټرو تګ راتګ ډېر زيات و، دلته ماته هغـه دخپـل ملګري خبره رايادې شوه، چې عـرب د ورځـې خـوب كـوي او د شپې عياشي، نو ډېر شيخان مې له ښځو سره وليدل چې ګرځېدل خو بيا هـم تـر كورنيـو عربـو بهرنـي خلـک، ښځـې او نـر زيـات ګرځېدل، خصوصاً په تور لباس كې سـپينې ايرانـۍ مېـرمنې، كلـه چې هوټل ته لاړم، نو يو ځل بيا مې دلاجان ته له ريسپشن څخـه تليفون وكړ او دټكټ پوښتنه مې وكړه، هغه وويـل د جمعـې ورځ امكان لري سبا به درته ټكټ راوړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ریسپشن څخه تلیفون ډېر قیمته و، تقریباً یو تلیفون پنځه درهمه تمامېده ما څو تلیفونونه وکړل په همدې وجه بلاخره ریسپشن راته وویل چې تلیفون کارت واخله او له خپل اتاق څخه یې ډایل (دایر) کړه داسې ارزانه تمامېږي، بیا مې همداسې وکړل د شلو درهمو کارت مې واخیست او ښایسته کار یې راکړ.

څو دقیقې دهوټل په ریسپشن کې ناست وم او چرت وړی وم، په دې وخت کې راپه یاد شول چې سبا ته خو دهوټل وخت هم پوره کېږي، نو بایده دي چې ددریو شپو لپاره نور هم اتاق بک کړم، ریسپشن ته مې وویل چې زه درې شپې نور هم پاتې شوم، هغه زما کارت راوویست او درې شپې یې نورې هم په کې زیاتې کړې او شپږ سوه درهمه بل مې تحویل کړ، دې وخت کې بېرته پر څوکۍ کېناستم، تر لږ ځنډ وروسته دمو سیقۍ بېلابېلو اوازونو ته متوجه شوم، ښي لاس د ایراني موسیقۍ او سندرغاړو اوازونه وو او چپ لاس دهندي، پردې وخت دهندي ډسکو خونې ور چابېرته کړ ډېر خلک ناست وو، له خونې شاوخوا د سګرټو لوګي له ورایه ښکارېدل پر مېزونو ښځې او نر ناست ښکارېدل، ما چې دسګرټو دا حال ولید نو ان له لرې مې ترې بد راغلل، الکولي څښاک، څکاک او نشه کوونکي څښاک سره زما له ډېرې پخوا ورانه ده، دخدای(ج) فضل دی د هېڅ ډول نشه کوونکي څښاک او څکاک عادت او عمل نه لرم، له شرابو او نورو نشه کوونکو توکو سره خو مې ځکه ورانه ده، چې د انسان دفکر دثقل مرکز له منځه وړي او له نورمال حالته یې باسي، زه غواړم چې په فکري ثبات دخپلې ټولنې ناخوالې له منځه یوسم او اسلام هم چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان حرام کړي دي د انسان د دې او هغې نړۍ دواړه ګټې یې تضمین کړي دي.

له سګرټو سره مې له پخوا ورانه وه، خو هغه وخت مې ورسره حساسیت لا زیات شو، چې په (هیله) مجله کې مې دسګرټو او له هغو څخه د راولاړېدونکو ناروغیو په باب دښاغلي پوهندوی ډاکټر بشیر نورمل څو پرله پسې مقالې خپرې کړې. ښاغلي بشیر نورمل په یوه مقاله کې دیوه لوی او پرمختللي هېواد په باب لیکلي وو، چې په کال کې د اتو ملیاردو ډالرو په ارزښت سګرټ څکوي او تر دې زیاتې پیسې بیا له هغو څخه دراولاړو شویو ناروغیو دتداوۍ لپاره لګوي، داپیسې چې ماتولې محاسبه کړې، د افغانستان تقریباً دپنځوسو کالو بودجه جوړوي، ماته دا تصور پیدا شو چې زموږ دمملکت دپنځوسو کلونو د بودجې په اندازه یو بل هېواد په کال کې په سګرټودوړه کوي، کله چې مې ښي لاس ته وکتل، دلته د ایرانۍ سندرو غږ راته، دا هغه ځای و چې عبدالحفیظ ورته پر اوله ورځ سر ورداخل،کړ خو بېرته ترې راووته.

ما ویل راځه دې سندرو ته خو به کېنو چې څه وایي که دخوراک یا څښاک ست یې وکړ، نو ورته به ووایم چې د چرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي راوړئ او بس. کله چې دې ځای ته ورداخل شوم، نو په دروازه کې هرکلیوال ماته ښه راغلاست وواېه، هال ته یې د ورتګ بلنه راکړه، هال ته ورداخل شوم، یو څو ایرانۍ جونې دهال په اخره برخه او یو دوه شیخان دهال په بله برخه کې ناست وو، ګڼه ګوڼه ډېره نه وه، خو ورو ورو د ښځو او نارینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو تعداد زیاتېده، وخت تقریباً دشپې دولس نیمې بجې وې، دستېج پر سر یو ځوان ایراني هلک په فارسي ژبه سندرې ویلې او نورو دموسیقۍ الې لکه جاز او نور غږول، اوازونه دومره تېز وو چې دڅنګ سړي خبره دې هم نه شوه اورېدلای، زه تر ټولو لرې د یوه تش مېز خواته کېناستم، لـه ناستې سره سمې دوه چینـي جونې (ګارسونې) چې په قد ټيټې او خورا بدرنګې وې زما څنګ ته راغلې، دیوې لاس کې قلم او کاغذ او د بلې لاس کې مینو وه، سره له دې چې زه ښه موړ وم، خو چې هوټل کې کېنې او مفته موسیقي اورې، نو ضرور به یو څه خورې او څښې، ماته یې ځان رانږدې کړ دومره پوه شوم چې وایي څه غـواړې اوڅه څښې، ماخپلو غوږو ته لاس ونیو او بیا مو ستېج ته چې څه نه اورم اوازونه ډېر لوړ دي، مانا دا چې مینو کېږده چې زه یې خپله په کې خوښ کړم، مینو یې کېښووده، چکن پیس او یوه پیپسي مې ورته فرمایش ورکړ، هغوی هغه مینو ځان سره یوړه لومړی یې راته پیپسي او یوه قاب کې دجوارو پولۍ راوړې، ما چې دې دواړو چیني نجونو ته وکتل، ما ویل زموږ شاعرانو هم موږ ډېر غولـولي یو، موږ ته یې د چین دختن دښاپېریو څومره صفتونه کړي دي که دا دهغه ځای ښاپېرۍ وي، نو له ښاپېرو نه به هم دخلکـو زړه تور شي.

د استاد الفت هغه خبره هم راپه یاد شوه، چې د پښتنو شاعرانو په باب یې کړې وه او ویلې وو، دوی پښتانه غولـولي دي، چې تاسې ډېر غیرتي، توریالي او جنګیالي یاستئ، علم و معرفت ته یې نه دي تشویق کړي، جنګ او جګړې ته یې هڅـولي دي، مقصد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې شاعران هم له (نه) شي څخه يو شی جوړولای شي.

دپولی‌ يوه يوه دانه مې خوړله او موسيقی‌ ته غوږ وم، څو دقيقې وروسته يې د چرګ يوه سره کړې ټوټه او لږ وچه ډوډی‌ هم راوړه، لږ لږ ډوډی‌ مې هم خوړله او موسيقی‌ ته هم متوجه وم د(ګل مريم) سندره يې هم وغږوله، خو چندان په زړه پورې سندرې نه وې يا يې ماته خوند نه راکاوه، څو شېبې لا نه وې تېرې شوې چې يو شيخ راننووت، سپينې جامې پر تن او چلتار پر سر، ښه چاغ او ودان سړی ښکارېده، ښه پوره نشه و، کله چې ايرانيو نجونو هغه وليد، نو دهال له وروستی‌ برخې ورته راپورته شوې او مخې ته ورته راغلې، له لاسه يې ونيو، شيخ يوه جلی‌ له لاسه ونيوه او د سټيج لاندينی‌ برخه کې يې له ځان سره تاوه کړه، ټولو وخندل بيا شيخ له هغې جلی‌ سره هلته لرې ديوه مېز تر شا کېناستل، موسيقي چالان وه، دې وخت کې زما زړه نور راتنګ شو، خپلې کمرې ته مې پام شو، ما ويل راځه يو عکس خو واخله او نور به ځم، زړه کې مې دا هم وګرځېدل هسې نه چې عکس منع نه وي. خو زړه مې وکړ کمره مې دمېز پر سر عياره کړه او د سټيج پر سر چې کوم ايراني سندره ويله دهغه او سټيج عکس مې واخيست، دکمرې فلش دومره تېز و چې ټول هال يې خبر کړ، دې وخت کې يو دم دا چيني جينی‌ راغله او په ډېره تونده‌لهجه يې وويل ډونټ ټيک پيکچر! (تصوير مه اخله!) ما ويل ولې؟ دا بيا په قهر شوه، دې سره د سټيج پر سر موسيقي هم غلې شوه، سندرغاړی زما څنګ ته راغی او رانږدې شو وې ويل، اغا اهل کجايي؟ ما ويل، افغانم، چرا تصوير ګرفتي، ما ويل چرا تصوير

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممنوع است؟ ده ویل چرانی ممنوع یه، ماته یې وویل تصویر دې له کمرې لرې کړه، ما چې کوښښ وکړ، تصویر مې ډیلیټ (لرې) نه کړای شو، ما ورته وویل وروره دا کمره نوې ده زه یې هم دتصویر په صفا کولو نه پوهېږم، که ته پوهېږې، مهرباني وکړه نو زما نور تصویرونه به نه خرابوې خپل تصویر دې لرې کړه، هغه کمره واخیسته ګوتې یې په کې ووهلې خو خپل تصویر یې ډیلیټ نه کړای شو، بیا یې کمره واخیسته بل چا ته یې یوړه، خو بالاخره تصویر یې ترې لرې کړ او کمره یې بېرته ماته راوړه او راته یې وویل وګوره خپل مخکې تصویر دې په کې شته.

یو څو شېبې نور هم کېناستم، موسیقي ورو ورو بېرته چالان شوه، دخلکو ګڼه ګوڼه هم زیاتېده یو نیم شیخ بل هم رازیاتېده، خو ما هغې چیني جلۍ ته اشاره وکړه چې بل راوړه، هغې بل راوړ (۴۵) درهمه یې په کې لیکلي وو، پیسې مې ورکړې او نور بې خونده له هاله را بهر شوم، څو شېبې مې په اتاق کې دهمدې یونلیک پر لیکلو تېرې کړې او نور ویده شوم.

سهار چې کله پاڅېدم نو یو څو شېبې مې پر یون لیکلو تېرې کړې، بیا راباندې خوب راغی، کله چې راویښ شوم ساعت ته مې وکتل یوولس بجې وې، ریسپشن ته مې تلیفون وکړ، چې چای راته راوړي، هغه لکه چې زما په خبره سم پوه نه شو، نیم ساعت ووت، خو چای رامعلوم نه شو، بیا مې تلیفون وکړ، داخل غوږۍ بل شخص جګه کړه هغه راته وویل لومړي منزل ته لاړ شه، هلته چای تیار دی، لومړی منزل مې پیدا نه کړ، لاندې ریسپشن ته لاړم، هغه راته وویل لفت کې د لومړي منزل بټن ووهه چای هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځښي، هلته لاړم، چای هم اخر و، يوازې يو څو تنه ناست و، چای يې څښه، يوه هم په کې يوه توره افريقايي مېرمن وه چې هغه د چا خبره پوره نندارہ يې کېدله او که پر کوم ډارن سړي دشپې له خوا ورغلې وای نو زړه به يې پرې بوټ کښلی وای. هر چا په خپله ځان ته چای اچوه، يوه دېګ کې لږ شان سره کړې غوښه، يو بل ځای کې لږ پنېر او وچه ډوډۍ ايښې وو، دوو ترموزونو کې ګرمې اوبه وې چې ورسره څنګ ته وچ چای، قهوه او بوره ايښې وو، ما د شين چای يوه ټوټه راجګه کړه، ګيلاس مې له اوبو ډک کړ او چای مې په کې وواهه، چای مې وڅښه او بېرته خپل اتاق ته لاړم.

څو شپې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، خوب راباندې راغی تر يو ساعت خوب وروسته پاڅېدم لمونځ مې وکړ او بيا د پاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم، خو مخکې تر دې چې پاکستاني هوټل ته لاړشم، داخل مې نو يو دوه درې کوڅې اخوا دېخوا هم قدم وواهه او په اصطلاح لږ مې ځان نور هم بلد کړ، خو دا مهال دګرمۍ زور ورو ورو زياتېده، نو ځکه خلک چندان پر سړکونو او واټونو نه ښکارېدل، هلته هسې هم دود دی، چې خلک د ورځې خوب کوي او د شپې چکر وهي تر مازيګر وروسته ماښام نږدې څخه دخلکو ګڼه ګوڼه زياتېږي او ټوله شپه خلک کار وبار کوي، په حقيقت کې ټول امارات په تېره بيا دوبۍ دشپې ښار دی، او دښار ښکلا هم دشپې له خوا د ورځې په انډول څو ځله زياته ده.

ډوډۍ مې په پاکستاني هوټل کې وخوړه او بيا همداسې په دې نيت په واټونو کې ګرځېدم که کوم افغان هيوادوال چېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیداکړم، په لاره کې ځینې څېړې راته اشنا ښکاره شوې، خو دخبرو اترو جرئت مو ونه کړ، یو ځای کې مې له یوه افغان ځخه د اماراتو دبېلابېلو سیمو څو پوستکارتونه واخیستل، هغه کلي بندونه، پوستړونه انتیک زنځیرونه خرځول او د سړک پر سر یې کار وبار کاوه. له هغه ځخه مې پوښتنه وکړه چې د ورځې څو روپۍ ګټې هغه وویل، همداسې ۵۰-۶۰ روپۍ ګټم کله زیاتې کله کمې، مقصد ګوزاره ده روانه کړې موده، څه وکړو، چاره څه ده؟ ډېر مې زړه و چې داسې کوم افغان پیدا کړم چې وزګار وي او ماسره وګرځي او دا پاتې سفر راسره تمام کړي، خو څوک مې پیدا نه کړل، کمره هم راسره وه، د ښار په منځ کې مې دعکسونو داخیستلو ډېره هڅه ځکه نه کوله ماویل چې هغه دهوټل معامله تکرار نه شي. په لاره کې یوه سوپر مارکېټ ته پورته شوم، دژوندانه هر ډول سامان په کې خرڅېده او داسې منظم او په خوند خوند یې سره ایښي وو چې د سړي دومره اشتاه راولي چې جیب دې له پیسو ډک وي نو ته وایې چې ټول راونیسم.

داسوپر مارکېټ مې په نښه کړ، ما ویل څه بله ورځ به په کې ځینې شیان واخلم، قیمتونه خو یې هسې هم فکس دي او درغلي په کې نه شته. ماښام ماښام به و، چې کالیفورنیا هوټل ته راغلم، دریشي مې وایستله او جامې مې واغوستلې، لمونځ مې وکړ او څو شېبې مې بیا پر یونلیک تېرې کړې، تلویزیون مې چالان کړ، کیبل تلویزیون و، یوازې اوه اته چینلونه یې نیول، چې اکثره یې خپله له همدې اماراتو خپرېدل او نور ټول هغه چینلونه چې اخلاق خرابوي سانسور شوي وو، څو شېبې مې خبرونه واورېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسپورتي چینل ننداره مې وکړه، بیا راباندې خوب راغی. په اتاق کې سړي باندې ځکه خوب راته چې بهر ته به ووتلې نو ګرمې هوا دې دمخ پوټکی سېزه، داچې یو څه پلی مزل، دې هم وکړ او وجود به دې خولې شو، نو چې بېرته به اتاق ته راغلې، وجود به دې یخ شو په اتاقونو کې دایرکندېشن داسې سستمونه لګولي وو چې هډو فکر دې نه کاوه چې اوړی هم شته که نه، دشپې له خوا به مې دومره یخ وشو چې کمبله به مې پر ځان راکاږله دشپې مې همداسې یخ وشو، د ایرکنډېشن د درجې په کمولو هم نه پوهېدم، ایرکنډېشن هم نه معلومېده چې چېرته دی، خو کله چې مې پاس چت ته وکتل، نو پاسني چت او د لاندې ورختلي دېوال ترمنځ دیوې لوېشتې په ارتفاع او دځلور اینچو په اوږدوالي یخه هوا راچلیدله، شاوخوا مې وکتل چې ریموټ کنترول پیداکړم، د دېوال په یو تاق کې ریموټ نصب و څو ځله مې راواخیست، خو پر سستم یې پوه نه شوم، بیا مې رسپشن ته تلیفون وکړ یو تن راولېږه، هغه تنکی ځوان هندو، هغه ته مې په ګوډه ماته اردو وویل چې ای سي ډېره لوړه ده، هغه کنترول کړه او بیایې چل راته راوښود، تر هغه وروسته نو په اتاق کې هوا ډېره نورماله وه.

له خوبه چې پاڅېدم، ساعت ته مې وکتل، نو د افغانستان پر وخت دشپې (۱۲) بجې دي او ددې ځای د ماسختن د ډوډۍ وخت دی. مخ و لاس مې ومینځل چې بیا مې دموسیقۍ اواز تر غوږو شو، چې اوازونه نور هم ګرم شول، کله چې مې په ریسپشن کې بیا ښي لاس ته وکتل، نو ایراني موسیقي هال کې ښه ګڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونه جوړه وه، خو زما چې تېره خاطره راپه زړه وه، همداسې بهرته لاړم او دپاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم.

په پاکستاني هوټل کې مې بیا دمعمول په شان ډوډۍ وخوړه او بېرته په کالیفورنیا هوټل کې دخپل استوګنځي پر لوري راروان شوم. په اتاق کې تر یو څه مطالعې او لیکنې وروسته ویده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم نوپلان مې دا و چې دا ځل ضرور کوم افغان پیدا کړم چې ماسره په دې پاتې یوه ورځ کې چېرته وګرځي، دخپل یادښت کتابچه مې راوکښله خو دا زما د تلیفون دیادښت نوې کتابچه وه، چې ماپه کې دخپلو دوستانو دتلیفون نمبرونه اخیستي وو، زما زړه کتابچه چې تقریباً له دریو کلونو راهیسې زما دبېلابېلو ملګرو خصوصاً دبهرمېشتو ملګرو تلیفون نمبرې په کې دي، هغه راسره نه وه، په هغه کې په اماراتو او دوبۍ کې زما ډېر داسې دوستان وو، چې له دې ځایونو به یې هیلې مجلې ته، لیکونه، شعرونه او مضامین رالېږل او موږ به خپرول، ان جلال خپلواک خو په اماراتو کې دهیلې مجلې استازی هم و. خو نوې یادښت کتابچه کې مې په دوبۍ کې د هېڅ بلدي افغان ادرس او تلیفون نمبر پیدا نه کړ. لږ چې هوا بهر ته د وتلو شوه، نو له هوټل څخه بهر شوم کمره مې هم ځان سره واخیسته، تر یوه ځایه چې لاړم، په لاره کې دعمومي سړک پر غاړه دیوه جګ تعمیر سیوري ته درې تنه افغانان چې یو تن سره یې لاس ګاډی هم دی، ناست دي او خپلو منځو کې پښتو خبرې کوي، زړه مې و چې وګرځم، خو بېرته ټکنی شوم، ما ویل هسې نه چې له کاره روزګاره یې وباسم، همداسې مې خپل مزله ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړ، هغه سوپرمارکیټ ته لاړم، چې مخکې مې په نښه کړې و او قیمتونه یې فکس وو.

مارکیټ تـه وختلم، دماشـومانو دلوبـو ځیـنې سـامان، دکـور د پخلنځي ځینې شیان او ځینو اندېوالانو ته مـې څـو بوتلـه عطـر، شامپو او ځینې نور شیان واخیستل، لس کم درې سوه درهمه بـل یې راکړ، پیسې مې ورکړې او بېرته د اتاق پـر لـوري رهـي شـوم، ساعت نیم به په اتاق کـې ناسـت و، چـې بیـا د ډوډۍ پـه نیـت پاکستاني هوټل ته لاړم، داځل ډوډۍ ډېر خوند وکړ، ځکـه چـې زه ډېر پلې ګرځېدلی وم او ډېر ستړی شوی وم.

تر ډوډۍ وروسته مې یو څو واټونه نور هم تر پښو لانـدې کـړل، خو ډېر به خپل ځای ته متوجه وم چې راڅخه ورک نـه شـي. تـر ګېنټې نیمې مزله وروسته بېرته خپل اتاق تـه راسـتون شـوم او تـر دریشي بدلولو ساعت وروسته ویده شوم.

دپنجشنبې ورځ زما دسفر وروستۍ ورځ ده، نور نو دوبۍ ماته پـه زړه پورې ځای نه دی، دسهار چای مې وڅښه، نو یو ځل بیا مـې دیونلیک پر لیکلو پیل وکړ، څو شېبې لا نه وې تېرې شـوې، چـې خوب راباندې راغی، کله چې له خوبه پاڅېدم، نو بیا پخـه غرمـه وه، ډوډۍ مې وخوړه او داځل مې ځان سره پرېکړه وکړه، پـرون چې کوم درې تنه افغانان لیدلي، چې یوه سـره یـې لاس ګـاډی هم و، ټیک به همغه ځای ته ځم، دهمغه ځای په نیت روان شوم، خو په لاره مې په یوه درملتون سترګې ولګېدلې، راپه یـاد شـول، چې لږ څه درمل ته هم ضرورت دی، ورم کال چې زه جرمني ته تللی وم، نو زما ملګري شېرولي شـېر ماتـه ډېـره زیاتـه دوا درمـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل، په دغو درملو کې دلوړ فشار او ټيټ فشار لپاره هم پرېمانه درمل وو، کله چې ما هغه کور او يا لغمان ته يوړل، نو ځينو ناروغانو ته هغه دچاخبره ټک و پټری شول، ځکه چې ځينو دلوړ فشار له امله سرټکاوه او ځينو د ټيټ او ما ددې دواړو لپاره ښه جرمني دوا راوړې وه. نو بيا به هم ډېرو خپلوانو راڅخه هيله کوله چې که چېرته بيا خارج ته لاړې، نو موږ ته به هغه اصله دوا راوړې، نو ځکه درملتون ته پښه نيولی شوم، زړه مې وکړ، چې ورداخل شم، هسې خو ماته په دوبۍ کې پته لګېدلې چې اوله ژبه په کې اردو، دويمه انګريزي، بيا عربي، فارسي او پښتو، ما ويل چې مشکل به خپل حل کړو.

کله چې درملتون ته ننوتم، نو له اټکل سره سم هندوانو په کې کار کاوه، (پاناډول) ګوليو پاکټ ته مې لاس ونيو ما ويل(پور پاکټ سي ضرورت هی) هغه څلور پاکټه راکړل، بيا مې ورته وويل: های پريشر اور ډاوون پريشرکيپسول کی ضرورت هی، خو هغه هندو زما په خبره سم پوه نه شو، دې وخت کې يوه ښځه چې همدې درملتون کې يې کار کاوه، او سپينه چپن يې پرتن وه، راغله، ما ورته خپله خبره تکرار کړه، هغې سر وخوځوه او دوه وړې قوطۍ يې راته راکړې او ويې ويل چې يوې کې دلوړ فشار لپاره دي او بلې کې د ټيټ، دحساب په ماشين يې راته حساب کړې ما پنځه سوه درهمه ورکړل، هغوی ترې څلوېښت درهمه وګرځول او نورې يې بېرته راکړې.

دپنجشبې ورځ دمارچ (۲۴) مه په دوبۍ کې زما وروستۍ ورځ وه، نور نو ډېر په تنګ شوی وم. همغه تکراري حالت و، له هوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووځه، یو څو واټونه وګوره او بیرته راشه، بیا له هوټله ووتلم، پرهمغه سړک لاړم چې دمخه مې څو تنه افغانان چې لاس ګاډي هم ورسره وو او دکار په تمه ناست وو، لیدلي وو. ګورم چې همغه کسان بیا ناست دي او خپلو کې پر خبرو بوخت دي، سلام مې پرې واچوه، هغوی سلام ته وعلیکم والسلام وویل، ما ویل ورونو تاسو کې څوک لږ وزګار نه شته، چې ماسره دلته څو دقیقې وګرځي، زه نابلد یم، خیر دی داچې تاسې له کار روزګاره وځئ، دهغه به زه درته همغومره اجوره درکړم، چې تاسې یې په دې وخت کې ګټئ، دې وخت کې درې واړه رابرګ شول نه وروره دا څه خبره کوې، موږ درې واړه درسره ځو، پیسې څه شی دي، د پیسو خبره مه کوه، پښتو خرابېږي، ته پښتون یې چې هر چېرته غواړې موږ درسره ځو، بغیر له هغه نه هم اوس موږ خپله اتاق ته تللو، ما ویل نه درې واړو ته ضرورت نه یوازې یو تن، چې ستاسو هر یو غواړئ، دې وخت کې یوه وویل: میرولي ځه ته ورسره لاړ شه او ښه یې وګرځوه، میرولي خپل لاس ګاډی هغو نورو اندېوالانو ته ورتسلیم کړ او زه و دی رهي شو، میرولي ته مې وویل اول ځان راته معرفي کړه، دکوم ځای یې دلته څه کاروبار کوې او ګوزاره دې څنګه ده؟ ده وویل نوم مې میرولي دی، دپکتیا ولایت څخه یم او دلته داڅه کم درې کاله کېږي، چې اماراتو کې کار کوم، بیا مې په پکتیا کې دځینو مشرانو او مخورو په باب پوښتنه ورڅخه وکړه، ده ځینې پېژندل او ځینې یې نه پېژندل، میرولي ته مې خپل ځان ورمعرفي کړ، هغه وویل بس استاده ومې پېژندې له بي بي سي او ازادۍ رادیو مې دې مرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدلي او زموږ د اتاق ټولو ملګرو څو څو ځله داخبره کوله، چې دا یون څومره تکړه او زړور دی، چې په هېڅ رایه نه وهي، خدای دې سرته ورته خیر کړي...

خیر نو استاده ښه چې ځان دې راوپېژنده اوس خو به نو ماسره ضرور اتاق ته ځې، هغه زموږ نور انډیوالان چې تا ووینې څومره به خوشحاله شي سبا به کار ته نه ځم او ښه ډېر به دې وګرځوم، ما ویل نه زما یوازې همدا یوه شپه پاتې او سبا ته په خیر روان یم، دلته به هغه وړاندې ځای کې په کالیفورنیا هوټل کې اوسم او نن مې پنځمه شپه ده، هغه وویل هوټل څه کوې راځه چې ځو، کالي به دې هوټل څخه واخلم او لاړ به شو اتاق ته، څومره ښې غورې به وکړو، موږ لس دولس تنه په یوه اتاق کې اوسو، ښه ساعت به دې تېر شي، ما ویل نه همدا یوه شپه پاتې او سبا سهار وختي روان یم، میرولي وویل سبا سهار وختي به دې موږ میدان ته ورسوو ما ویل نه که بیا بل ځل راغلم نو ضرور به ستاسو څنګ ته درځم، له میرولي څخه مې تلیفون نمبر هم واخیست، میرولي ښایسته ټینګ ست وکړ، خو ما خپل ټینګار وکړ. میرولي ته مې وویل چې لومړی به دلته یو څه پیسې ماتې کړو او بیا به ګرځو چکر به ووهو! میرولي فکر وکړ چې زه غواړم افغانستان ته څه پیسې حواله کړم، نو په ډېرو کړو وړو لارو یې څو کوڅې اخوا دېخوا دیوې ودانۍ دویم پوړ ته پورته کړم، هلته یو پاکستانی پښتون، په یوه وړه خونه کې غلی ناست و او لاندې ترې رخت پلورنځی و، ظاهراً داسې فکر کېده چې دا خلک د رخت کاروبار کوي، میرولي ورسره پېژندل، هغه ته یې زه معرفي کړم، هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وويل چې څه ډالر ورسره دي، څنګه به شي، هغه وويل چېرته يې حواله کوې، ماويل نه حواله کوم يې نه، زه غواړم ډالر په درهمو بدل کړم، او بيا دلته څه سودا وکړم،

کې ميرولي هم پوه شو، خير نو چې داسې ده راځه نو چې صرافي ته ځو، له هغه شخص څخه مو رخصت واخيست او صرافي ته لاړو، څلور سوه ډالر مو په درهم بدل کړل او دښار بېلابېلو واټونو ته دچکر په نيت ووتلو، ميرولي زه بېلابېلو ځايونو کې وګرځولم. ماهم ترمخه ښه خوب کړی و او د پلي مزله ښه شيمه راکې وه، ميرولي ته مې وويل ستړی کېږي خو نه، هغه وويل نه بابا ټوله ورځ لاس ګاډی چلوم اوس خو لاتش ګرځم، ميرولي څخه مې پوښتنه وکړه چې څنګه دی روزګار دې او دنورو افغانانو څه حال دی؟ هغه وويل هسې نوم يې د دوبۍ دی او خلک فکر کوي چې پلانکی په دوبۍ کې دی او سختې پيسې به يې ګټلې وي، خو موږ چې دمياشتې هر څومره زور ووهو تر اته نهو زرو کلدارو زياتې نه شو بچت کولای، ټولې زر يوولس سوه درهم ګټو، چې دا څه د اتاق خرچه شي، څه هغه چاته ورکړو، چې زموږ تصديق کوي، کله اوزګار هم پاتې کېږو، خو دا نور ټول مصارف چې ترې وباسو په پای کې همدا اوه اته، نهه زره کلدارې پاتې کېږي، نورڅه نه کېږي، ما ويل چې دومره پيسې خو اوس افغانستان کې هم هر څوک ګټلای شي، هغه وويل زه هم خبر شوی يم، که ماته کوم داسې کار پيداشي، زه يوه ورځ هم دلته نه تېروم، خو چې هلته کار دايمي وي، خبر شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوځ کې خلک نیسي او ښه ډېل معاشونه ورکوي، ما ویل له هره څه سره کېدی شي همدومره برابر شي، همدې خبرو کې وو، چې میرولي دښار منځ یو واټ ته بوتلم راته یې وویل چې استاده راځه دلته به یو څو عکسه واخلو، زه ودرېدلم دا یوه لویه څلور لارې وه، مېرولي مې عکس واخیست دا دشپې اته بجې وې شاوخوا رڼاګانو سیمه دومره روښانه کړې وه، چې له ورځې سره یې تفاوت نه کېده، میرولي تر عکس اخیستلو وروسته اخوا دېخوا کتل، ما ویل څه خبره ده؟ ده ویل دلته په دې ځای کې یو ډېر برېتور سړی ولاړ وي، ډېر غټ او اوږده بریتونه لري، ډېر خلک راځي او ده سره یادګاري عکس اخلي، لس دي که څو درهمه بیا دی ترې غواړي، د ورځې په لسګونو خلک له ده سره یادګاري عکسونه اخلي، ما ویل دا ده دبرېتو حق الزحمه او ګټه، داخو د ورځې تر زرو درهمو زیاتې پیداکوي، میرولي وویل هو که نه! له هر ځایه خارجیان راځي، ښځې او نر ده سره عکسونه اخلي، ښه نمونه یې سړی دی، خو نن فکر کوم نه دی راغلی که څنګه درک یې نه لګي.

میرولي بیا وویل استاده! که ستړی نه یې لږ څه وړاندې هلته بحر راغځېدلی او ښار منځته رارسېدلی، ډېر ښه دسیل ځای دی، راځه هغه به هم وګورو، ما ویل درځه چې ځو، لس پنځه لس دقیقې مزل به مو کړی وي، هلته چې لاړو په سوونو خلک راټول وو، وړې وړې تفریحي بېړۍ په بحر کې ګرځېدې راګرځېدې، مانوګان یې اکثره هندیان او پاکستاني پنجابیان وو، څو تنه به یې په کښتۍ کې سواره کړل او تر اوه اته دقیقو مزله او چکر وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې بېرته همدې ځای ته راوړل، ديو تن پر سر يې څو درهمه اخيستل، دخلکو ګڼه ګوڼه دومره زياته وه، چې يوه بېړۍ هم څو دقيقې وزګاره نه پاتې کېده، يانې دماښوګانو بازار ښه تود و، ميرولي وويل استاده که زړه دې غواړي، سواره به شو، ما ويل نه همدا ليدل يې کفايت کوي، دوه يخې پيپسيانې مو هلته دبحر تر غاړې له کانتين څخه راواخيستې، وموڅښلې او نور بېرته دبازار پر لوري را رهي شو.

ميرولي وويل: که سودا کوې وبه ګرځو، ما ويل سودا مې کړې که بيا هم څه داسې انتيک شی وي سړی يې واخلي، ښه به وي، هغه وويل دوبۍ کې، خو نو ډېر شيان د وړلو دي، خو ځينې شيان له دې ځايه افغانستان کې ارزانه دي هسې نوم د دوبۍ ډېر مشهور دی، دلته خلکو سره پيسې زياتې دي، خو نرخونه ډېر اوچت دي. ميرولي وويل دلته کندهاري دکانداران يو ډول لوکسې چرمې څپلۍ خرڅوي هغه ډېرې کلکې او ښې دي، هلته لاړو دڅپليو يوه دوه درې دوکانه وو، دکانداران يې کندهاريان وو، عيناً لکه دکابل دڅپليو خرڅولو بازار، همغه صحنه يې ذهن کې تداعي کوله، خو دلته ځل وبل، پاکي او صفايي زياته وه که نه نور خو دکندهاري هيوال پهلهجه کې ګرد سره تغير هم نه و راغلی، دڅپليو ځينې شيپونه مو وکتل، خو زموږ په کې څه خوښ نه شول، له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړو، دکاليو يو اتو مو په پنځه ويشت درهمه واخيست، وخت نور دشپې يوولس بجې وې، ميرولي ته مې وويل چې نور به درنه رخصتېږم، هغه يو ځل بيا ډېر ټينګ شو چې ماسره اتاق ته لاړ شه، ما ويل نه دشپې خپلې غوتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارومه او سهار وختي حرکت دی په خیر، میرولي ته مې دېرش درهمه په زوره ورکړل چې زما له خوا پرې خپلو انډیوالانو ته یو څه مېوه واخله، هغه پیسې نه اخیستلې، خو ما په زوره ورته ورکړې او زه دهوټل پر لوري ترې را رهي شوم.

یوځل بیا پاکستاني هوټل ته لاړم، ډوډۍ مې وخوړه او بیا خپل اتاق ته لاړم، دهوټل ریسپشنیست ته مې وویل چې سبا ته زما پرواز دی، سهار شپږ بجې به ما ته زنګ ووهې او که تر هوایي ډګره دټکسي غم راته وخورې، نو ډېره به ښه شي، هغه وویل ټیک ده څه مشکل نه شته، دشپې مې په اتاق کې خپله کړې سودا په یوه لوی او دوو وړوکو بیکونو کې منظمه ځای پر ځای کړه، دریشي مې وکښله، جامې مې واغوستې اودس او لمونځ مې وکړ، یو څو شېبې مې تلویزیون چالان کړ او بیا ویده شوم، سهار وخته پاڅېدم، تر لمانځه وروسته مې دریشي وکړه او کله چې مې ساعت ته وکتل نو لس کم شپږ بجې وې، ما ویل ودرېږه چې ریسپشن نه تلېفون راځي که نه؟ دوه درې دقیقې شپږو ته پاتې وې چې زنګ راغی او ماته یې ویل چې ځان تیار کړه! ما ویل تیار یم، یوبیک مې اوږه کې یو یو لاس او بل په لاس کې ونیول او لفت کې راکښته شوم، له ریسپشن څخه مې خپل پاسپورټ او هغه بل تر لاسه کړل چې څو ورځې په کې زما لګښت لیکل شوی و، له هغوی مې خدای پاماني واخیسته، دوه تنه یې راسره کړل، چې زما بکسونه ټکسي ته انتقال کړي، څو شېبې دهوټل مخې سړک ته ورسېدو، خو ټکسي راښکاره نه شوه، بیا هغوی وویل لږ وړاندې به هغه عمومي سړک ته چې یو پنځوس متره لرې و، لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هلته چې ورسېدو، نو يوه يو سيټه ډاټسن زموږ مخې ته ودرېده، ډريور يې پښتون و، ما ورسره هم سملاسي پښتو خبرې پيل کړې، ما ويل هوايي ډګر ته به مې بوځې، هغه ويل صحيح ده، زما بيکونه يې شاته په موټر کې واچول دهوټل له کاريګرو سره مو خدای پاماني وکړه او دهوايي ډګر پر لوري رهي شو، په لاره کې مو له ډريور څخه پوښتنه وکړه چې دکوم ځای يې او دلته دې ګوزاره څنګه ده؟ هغه وويل دپکتيا يم او ګوزاره مو شکر دی فضل دخدای دی همدغه موټر چلوم ګوزاره مو پرې کېږي، دې موټر کې څه ورې راوړې؟ دې کې مال او سامان ورم راوړم. دا مهال تر رسمياتو دمخه وخت و، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، په خبرو خبرو کې هوايي ډګر ته ورسېدو، ډريور زما بيکونه کښته کړل، ما ويل استاذه څو روپۍ شوې، هغه ويل نه وطندار يې پيسو ته حاجت نه شته، ما ويل نه ضرور به يې اخلې، بيا يې وويل خير نو شل درهمه راکړه هغه ته مې شل درهمه ورکړل او ما يوه ټاير لرونکی لاسګاډی چې لږ وړاندې په ګڼ شمېر کې ولاړ وو، رابېل کړ او خپل بيکونه مې په کې کېښودل، لږ وړاندې مې دهغو خلکو پر لوري حرکت وکړ، چې له ورايه افغانان معلومېدل، هغوی ته ورسېدم، سلام مې واچوه، ځينو سره مې په لاس روغبړ وکړ، دپرواز پوښتنه مې وکړه ټولو ويل په ټکټ کې خو يې نهه بجې ليکلي دي.

تر هغه پورې ايله چکن مکن خلاص شي، څو شېبې انتظار مو وويست چې دترمينل داخل ته يې دننوتو اجازه راکړه، ټول په منظم ډول له خپلو لاس ګاډو سره ترمينل ته داخل شو، د دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوايي ډګر د دنيا له لويو هوايي ډګرونو څخه يو دى، چې دوه نړيوال ترمينلونه لري، موږ دويم ترمينل ته راغلو، کله چې ترمينل ته ورداخل شو، نو خپل بيکونه مو تر چک کوونکي کمپيوټره تېر کړل او دې سره د ودانۍ هغې برخې ته ورداخل شو، چې دلسګونو هوايي شرکتونو سر لوحې دهرې يوې ټاکلې غرفې له پاسه ځړېدلې وې، دا هال دومره لوی و، چې سلګونه مسافرين په کې هېڅ معلومېدل هم نه، کله چې کمپيوټر چک څخه تېر شو، نو زموږ پر هر بيک يې يوه نومره ووهله، يانې دبيک په تسمې پورې يې ونښلوله، بيا هر مسافر دهغه هوايي شرکت دلوحې پر لوري ورته چې ټکټ يې ورڅخه اخيستی و، ما د(کام اير) دهوايي شرکت پر لوري حرکت وکړ، هلته دوه درې تنه ولاړ وو، دلته يې ټکټ کاته او چک کاوه يې او هم يې سامان وزن کاوه، دچا چې به سامان تر ټاکلي حده زيات و، نو هغه ته به يې د اضافي بار دمحصول دتحويلۍ پاڼه ورکوله او تقريباً شل متره ورانـدې بيا هلته په يوه بله غرفه کې دمحصول پيسې تحويلېدلې او دپيسو درسېدو سند يې ورکاوه، خو اکثره افغانان چې د سفر له شرايطو او کړاوونو سره اشنا دي، هغوی همېشه په دوو يا درېو بيکونو کې خپل سامان تنظيموي، يوغټ بکس چې ټول وزن يې تر يوويشت دوه ويشت کيلو زيات نه شي، بل داسې يو بيک چې اوږه کې يې وي او ټول وزن يې تر لس پنځه لس کيلو وانه وړي او بل هم داسې يو لاسي بيک يابکس چې په لاس کې ونيول شي او ايله اوه اته کيلو بار په کې ځاى شي، دې دوو وړو بيکونو ته اجازه ورکوي، چې ځان سره يې الوتکې ته پورته کړې او هغه بل بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالوتکې دبار وړنې برخې (شاته) دوی خپله انتقالوي.

موږ خپل بیکونه یو یو دتول لپاره وړاندې کړل، زما خو تر ټاکلي وزن کم و، نو ژر یې نومرې پرې ووهلې او دا نومرې داسې وي، چې یوه برخه یې ترې شلوي مسافر ته یې ورکوي او بله برخه یې دبیک په تسمې پورې نښلوي. زما ټکټ یې ټاپه کړ او یوه پاڼه یې چې دڅوکۍ نمبر په کې لیکل شوی و، هم په کې کېښوده، لاسي وړوکی بیک مې په دې بل متوسط بیک کې کېښود او اوږې ته مې کړ، خو مخکې تر دې چې زه حرکت وکړم، یوه مسافر افغان د زیاتي بار پر سر دکام ایر شرکت له مامور سره خبره تاوه کړه، خو بلاخره مامور پر زیاتي بار سترګې پټې کړې او لانجه غوڅه شوه.

زه په هغه لین کې ودرېدم، چې مسافرین دترمینل داخلي برخې ته ورداخلېدل، دلته وروستی چک و، پاسپورت او ټکټ یې کتل او په پاسپورت کې یې خروجي ویزه وهله، خو بیکونه یې تر هغه دمخه یو ځل بیا له کمپیوټر چکه تېرول، ما مخکې خپل بیک دکمپیوټر په لین کې کېښود، بیک له کمپیوټره تېر شو، خو مسئولې ښځې زما بیک بلې خواته کېښود، پر کتلو یې پیل وکړ، ټول شیان یې ترې راوکښل، خو څه یې په کې پیدا نه کړل، ما ورنه دلاس په اشاره پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ هغې په ګوتو دبیاتي اشاره وکړه او د کمپیوټر سکرین ته یې متوجې کړم، په کمپیوټر کې یې بیاتي ښکاره کوله، چې په سره لیکه ترې چلیپه راتاوه وه، ما بیک ته لاس کړ او بیاتي مې ترې راوکښله او ماموري ته مې ورکړه، هغې بیاتي ستنه کړه او ما ته یې دتګ اجازه راکړه، هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پته ولګېده چې الوتکې ته له ځـان سـره ان د واړه چـاقو او وړې بياتي د وړو اجازه هم نه شته. تر دې تالاشۍ وروسـته هغـې غرفې ته په لين کې ودرېدم، چې پاسپورټ يې چکاوه او خروجي ويزه يې وهله، غرفه کې دوه عرب مېرمنې ناسـتې وې پـه قـد او ښکلا متوسطې وې، توري جامې يې پر تن وې، يوازې دمخ کاسه يې ښکاره کېدله او بس، پاسپورټ مې دغرفې په ښيښه يـې سـوړه کې ورداخل کړ، زما پاسپورټ يې واخيست کمپيوټر کې يې ثبـت کړ او تر يو دوه دقيقو ځنډ وروسته يې راته ټاپه کړ، يانې خروجـي ويزه يې ووهله او بېرته يې راکړ، هلته يولس ګامه لرې يـو پـوليس ولاړ، هغه ته لاړم خپل پاسپورټ مې ور وښود، هغه پاسپورټ وليـد او تر کتلو وروسته يې دترمينل بهرنۍ برخې ته، چې مسافر په کـې د الوتنې لپاره منتظر وي، اجازه راکړه. هغه نـو ښـه لـوی هـال و تقريباً دوه درې سوه متره پراخوالی به يې درلود، دناستې لپاره په کې په سلګونو عصري او نرمې څوکۍ ايښې وې، يوه خواکې يـې سوپر مارکيټ هم و، چې مسافرو په کې ځان ته سودا کولـه، البتـه دې سوپر مارکيټ کې اکثره انتيک شيان وو، چې خپله د امـاراتو محصول ګڼل کېدل، دالماسـو، سـرو زرو او سـپينو زرو ګوتمـۍ او غوږوالۍ هم په کې پيدا کېدلې، د اماراتو په باب بېلابېل مصور او تشريحي کتابونه، پوسترونه او لنډه داچې هر څه دې غوښتل دلته دې کتلای او اخيستلای شول، خو دې سوپر مارکيټ کـې شـيان دومره قيمته وو، چې دبازار تر نرخه دوه درې ځله پورته اټکلېدی شول، وړاندې يو لوکس کرولا ته ورته موټر هم دسـمپل (نمـونې) په توګه ولاړ و او داسې ښکارېدله چې ډېر قيمتي موټر دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حساس ځای کې یې ځای ورته جوړ کړی دی. څو شېبې په سوپر مارکیټ کې وګرځېدم، داماراتو څو پوست کارتونه مې واخیستل او د اماراتو په باب کتاب مې هم وکوت، چې د اماراتو دېلابېلو ښارونو نقشې، تصویرونه او انکشافي بهیر پـه کـې راغلـی وو، دکتاب دپښتې پر څنډه لیکل شوي وو، (پنځوس درهمه) هغه مې بېرته کېښود، یوازې نهه لس پوسترونه مې واخیستل چې ټول شل درهمه یې راڅخه واخیستل، په دې سوپر مارکیټ کې اکثرو ښځینه کارکوونکو کار کاوه، له څېرو یې ښکارېدله چې له فلپین او یا چین څخه به وي.

تر لږ ګرځېدو راګرځېدو وروسته پریوې اوږدې څوکۍ کېناستم او کمره مې له بیکه راوکښله، ما ویل چې څـو عکسـونه واخلـم، دې وخت کې یو دریشي کړی سپینکی هلک ماته مخامخ ناسـت دی، راته موسک او رانږدې شو، استاده په خیر! لاس یې راکړ، ما ویـل په خیر، ویل یې استاده دلته څه ته راغلی یې؟ ما ویل هسـې! ده وویل رسمي راغلی یې که شخصي؟ ما ویل نه د دوستانو لیدو تـه راغلی یم، ده ویل زه دې ونه پېژندم، ما ویـل نـه والله چـې کـه ځان راته معرفي کړې، نو ډېره به ښه شي، ده ویل زه بـه دې پـه یاد کې پـاتې نـه یم، زه تقریبـاً درې کالـه وړانـدې دپېښـور ګـل حاجي پلازې ته له حنان حبیبزي سره درغلی وم، زه د بغـلان یم نوم مې محمد نسیم دی او تاسو هغه وخت ماته ډېر زیات کتابونه هم راکړل چې بغلان کې یې پښتنو ته ورسوم او ما بیا هغه کتابونه ټول بغلان ته یوړل او ډېرو ښو خلکو ته مې ورکړل. ما ویل ښه نو ته دلته څه کوې؟ ده ویل زه یو کال دمخه دلته شارجې ته راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، شپږ میاشتې دمخه پولیسو ونیولم او بندي شوم، همدا پرون له زندانه راخلاص شوم او نن مې دا دی له اماراتو رسماً باسي، ما ویل ولې بندي شوی وې؟ دلته خو ټول افغانان قاچاقي راځي صحیح اسناد نه لري، زه هم په همدې ډول راغلی وم، شپږ میاشتې مې کار وکړ بیا پولیسو ونیولم او اوس دادی په ډېر تکلیف له زندانه راخلاص شوم، ډېر نور افغانان لا په زندان کې شپې تېروي او خپلوان یې په تمه دي، چې دوی به دلته پیسې ګټي! محمد نسیم د زندان ډېرې اوږدې او ترخې کیسې وکړې، دې وخت کې مې مخامخ له چت نه پر راځوړند شوي سکرین باندې سترګې ولګېدلې، چې ېبلابېلو هېوادونو ته د الوتنو ټایمونه په کې دقیقه په دقیقه لیکل کېدل او مسافرو دخپلې الوتنې وخت په کې کتلای شو، دکابل پرواز ته متوجه شوم دوبۍ- کابل لس بجې لیکل شوی، ساعت ته مې وکتل یو ساعت وخت پاتې و، محمد نسیم ته مې وویل وخت ډېر پاتې څه کوو؟ هغه وویل کمره درسره ده راځه چې څو قطعې یادګاري عکسونه واخلو، ما ویل ټیک ده هغه زما څو قطعې عکسونه واخیستل، ما دهغه عکس واخیست او بیا مو په ګډه یو قطعه عکس واخیست، دترمینل په دې برخه کې مو ورو ورو پر قدم وهلو پیل وکړ، یو ځل بیا سوپر مارکیټ ته لاړو او شیان مو بیا له نظره تېر کړل، محمد نسیم وویل دلته شیان څو چنده قیمته دي، ما ویل هو ما مخکې بیه کړل، محمد نسیم په اماراتو کې یو څه وخت تېر کړی و، دعربو پرخوی بوی یو څه بلد و، نو ځکه یې دعربانو دکلتور او د پانګوالو داخلاقو په باب ډېرې ښې او بدې خبرې وکړې، تر لږ ځنډ وروسته ما یو ځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرین ته وکتل، محمد نسیم ته مې وویل لکه چې د الوتنې وخت رانږدې کېدونکی دی، هغه وویل هو وخت کم پاتې، شل دقیقې به پاتې وي چې مساپرین له ترمینل نه هوایي ډګر ته د وتو پر لاره لیکه شول، هر کس چې تر ترمینله وته نو ټکټ یې دیو پولیس له خوا په نیمه څیرېده، او هغه برخه چې نومره یې لرله مسافر ته ورکول کېدله، ټول مسافرین له ترمینله ووتل نو دوه (۳۰۲) موټر راغلل او موږ په کې سواره شو، تر یو دوه دقیقې مزله وروسته یې دکام ایر الوتکې تر سینې لاندې کوز کړو، الوتکې ته دختو په نیت په لین کې ودرېدو، دوه درې دقیقې به لا وتې نه وې چې ټول الوتکې ته وختو او هر سړی پر خپلې څوکۍ کېناست، له نېکه مرغه چې دمحمد نسیم او زما څوکۍ څنګ په څنګ شوې، زه دښیښې خواته کېناستم او ژر مې دالوتکې له ښیښې څخه په کمره د هوایي ډګر یو څو قطعې عکسونه واخیستل، ما ویل ځه څو چې الوتکه الوتنې ته چمتو کېږي، داعکسونه خو به واخلم، کله چې الوتکه الوتنه کوي، نو یو عمومي اعلان کوي، چې الکترونیکي او مخابراتي وسایل لکه تلېفون، کمره او مخابره ټول باید ګل وي چې داټول الوتنې ته ستونزه راولاړوي.

پوره لس بجې به وې، چې دالوتکې څرخونه وڅرخېدل، دالوتکې عملې لومړی په الوتکه کې له معمول سره سم دکمربندونو د تړلو، دخطر په حالت کې له الوتکې د خروجي دروازې څخه د وتلو لارې او له اکسیجن څخه دګټې اخیستنې لارې چارې په ګوته کړې، په لوکسو الوتکو کې دا چارې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکه کې دلګېدلو تلویزیونو له لارې ښودل کېږي، خو په معمولي الوتکو کې دا چارې خپله دالوتکې دعملې له خوا د وسایلو په ښودلو او دلاس په اشارو تر سره کېږي، تر لارښوونو وروسته الوتکه په نوبت سره دالوتنې عمومي کرښې یا رنوې ته برابره شوه، د دوبۍ هوایي ډګر دومره لوی دی، چې پر یوه وخت دالوتنې څو لیکې لري چې داټولې په کې بیا پرخپل وخت مصروفې وي، دلته له دې کرښې څخه هم په دقیقه کې دوه درې پروازه کېدل، الوتکې د الوتنې پر کرښې ځغاسته پیل کړه، تر یوې دقیقې چټکې ځغاستې وروسته الوتکه له ځمکې پورته شوه، کله چې الوتکه یا له ځمکې پورته کېږي او یا کښې نو دسړي زړه ډېپ لوېږي، داسې لکه په خوب کې چې څوک له بامه اویا هم لوړ ځایه راولېږي، زړه یې ودرزېږي، خو ژوبل نه شي او بیا پوه شي چې دا خوب دی او رښتیا نه دي، یاهم داسې لکه د مهترلام- سرخکانو پر سړک په ګړندي حالت کې چې موټر یو دم په خوړ کې کښته شي او یا هم دکابل – جلال اباد لویه لاره چې موټر په خوړ کې کښته شي، دسړي زړه ډېپ ولوېږي، دالوتکې دالوتنې او ناستې پر وخت هم همداسې یو حالت رامخې ته کېږي.

الوتکه د دوبۍ پر سر وڅرخېده کله چې دې لاندې کتل، نو په زرګونو موټر په واټونو کې تېر وبېر کېدل، نو هلته سړي ته پته لګېدله، چې دلته ژوند څومره ګرم او په تېزۍ سره روان دی، لاندې پاک، لوړ او ستره تعمیرونه چې دې کتل، عقل ورته کار نه کاوه، چې په څه ډول دا جوړ شوي دي. نو هلته سړي ته هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت دا شعر ورپه زړه شي چې:

ډېر تفاوت شته په انسان کې د مانا په لحاظ

واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

دې وخت کې ماته په دوبۍ کې هغه د دوو افغان قومندانانو خبره هم رایاده شوه، چې په جنګ او دځاني ګټو په ترلاسه کولو کې يې ډېر مهارت درلود، ټول ذهن يې د ورانۍ په باب مصروف و او د عمران هېڅ فکر ورسره نه و. دا دواړه قومندانان په دوبۍ کې ګرځېدل پر يوه لوړ شل پوړيزه شيشه يي تعمير يې سترګې لګېدلې وې، نو يوه بل ته يې ويلي وو: ياره چې له دغې زاويې (کونج) څخه يې وولې نو په يوه ډز سره ټول چپه کېږي، قومندان صيب په ويشتلو او چپه کولو کې ډېر مهارت دلود، خو په ودانۍ نه پوهېده، ما ويل خدای(ج) به کله هغه وخت راولي چې زموږ د هېواد ټول خلک د ورانۍ پر ځای د ودانۍ په فکر کې شي.

همدې چُرت کې وم چې الوتکه له وچې دبحر تر غاړې تېره او بلې فضا ته داخله شوه، دبحر ترغاړې پر اوږده ليکه بې شمېره ودانۍ تر سترګو کېدې او په سلګونو بېړۍ ورته را روانې ښکارېدې، الوتکې ورو ورو خپله ارتفاع لوړوله، خو بياهم په بحر کې لويې لويې بېړۍ د وړو وړو کښتيو په بڼه ښکارېدې، بلاخره الوتکه دومره لوړه شوه، چې يوازې دبحر د اوبو شنه سطحه ملعومېدله اوبس، تر څه کم نيم ساعت مزله وروسته داسې ښکارېدله، چې الوتکه د ايران د بندر عباس بندر له لارې د ايران خاورې ته ورداخله شوه، دلته هم څه ناڅه ابادي تر سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، خو تر یو څو دقیقو مزله وروسته تر الوتکې لاندې یوازې یوه سپېره دښته معلومېدله او بس، کله کله به یوه توره نرۍ لیکه هم ترې تر سترګو کېدله غالباً چې عمومي سړک به و، ډېر لرې لرې په دښتو کې کلي ودان ښکارېدل، خو نه دومره ودان چې شینوالی یې د سړي زړه راکاږي، الوتکې همداسې د سپېرې دښتې له پاسه مزل کاوه، چې ماباندې لږ تنده راغله د اوبو بوتل ته مې لاس کړ، ګورم چې اوبه په کې لږ کمې شوې دي، کله چې مې دبوتل سر خلاص کړ نو چس هوا ترې ووته، محمدنسیم راته وویل چې دلته اوبه کمېږي، اکسیجن له لاسه ورکوي او ماته بیا په مکتب کې دکیمیا د استاد خبره رایاده شوه، چې اوبه له دوو عناصرو، اکسیجن او هایدورجن څخه جوړې شوې دي، نو دلته زه پوه شوم چې یو یې په لوړه ارتفاع کې په غاز بدلېږي، نو ځکه په بوتل کې اوبه کمې شوې دي، تر اوبو څښلو وروسته رابانـدې خوب راغی، نیم ساعت خوب به مې کړی وي، چې بیدار شوم، کله چې مې لاندې وکتل له یو خړ ګرد پرته نور څه نه معلومېدل، ما اول فکر وکړ چې دا ګنې وریځې دي، خو وروسته متوجه شوم چې له دښتو څخه راپورته کېدونکی ګرد دی، دافکر کوم د افغانستان او ایران ترمنځ سرحد یانې دنیمروز او د ایران د بلوچو سیمه ده، محمدنسیم وویل چې له همدې لارې اکثره افغانان ایران ته په قاچاقي ډول راځي او مخدره مواد هم له همدې لارې قاچاق کېږي، دلته قاچاق وړونکي اکثره وسلوالې ډلې لري او دپولیسو پرې هم چندان زور نه رسېږي، خو بیا هم د دواړو غاړو ترمنځ سختې نښتې کېږي او ډېر پولیسان او قاچاق وړونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې وژل کېږي، ډېر افغانان هم، دې لارې وخوړل.

همدې خبرو کې وو، چې دالوتکې په دهلېز کې له يوه ګرځنده يخچال ته ورته لاس ګاډي څخه هرې څوکۍ ته ډوډۍ وېشل کېدله، يوې ښځينه کارکوونکې يو يو پتنوس چې څو خونې يې درلودې دهر چا دڅوکۍ دمخه پر مېز چې دمخنۍ څوکۍ له شاتنۍ برخې سره وصل و او د اړتيا پر وخت به بېرته کېده او تړل کېده، اېښوده، دپتنوس په يوه خونه کې وريجې، په بله کې لږ سره کړي کچالو او همدارنګه په وړو وړو پاکټونو کې درومیانو مايع او يو څه وچه ډوډۍ البته روټ ته ورته وچه ډوډۍ، پلاستيکي قاشغې او کاشغېنجې او په يوه خونه کې دپيپسي لپاره يو پلاستيکي ګيلاس ايښودل شوي وو. ډوډۍ يې ډېره خوندوره نه وه، خو بيا هم د افغانستان په شان يو هېواد لپاره دا هم مناسبه غذا وه، په الوتکه کې به ټول دوه سوه شاوخوا مسافرين ناست وو، ماته الوتکه روسي ساخت معلومېدله، پيلوټان يې هم روسان وو، په الوتکه کې غرس هم زيات و، ياني د اريانا افغان هوايي شرکت تر اوسنيو الوتکو يې سرويس لږ کښته و، خو غذا يې په دې ډول ترتيب کړې وه، چې افغانانو او بهرنيانو دواړو ته دمنلو وړ وه، ياني د دواړو ترمنځ وه، په دې الوتکه مو‌ږ سره ګڼ شمېر بهرنيان هم وو، چې کابل ته راروان وو. ددې ډوډۍ پتنوس او سامان يوازې يو ځل د استعمال وړ و او بس. لږه شېبه وروسته يې چاى هم راوړ او چا چې غوښته خپل ګيلاس يې ورنيوه او کارکوونکې ورته ډکاوه. تر ډوډۍ وروسته چې مې لاندې وکتل نو يو نيم ځاى کې به دشينوالي څرک ولګېده او چرته دلوړو غرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر سر به د واورو سپين څادر غوړېدلی ښکاره شو، الوتکې بیا خپل مزله ته دوام ورکړ، یو وخت پیلوټ غږ کړ چې الوتکه کابل ته نږدې کېدونکې ده، انشاءالله چې (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به الوتکه دکابل پر نړیوال هوايي ډګر کښته شي، لاندې ټوله فضا وریځو نیولې وه، هېڅ نه ښکارېدل، کله چې به الوتکه په وریځو کې ننوته، نو سخت ټکان به یې وخوړ، ما محمد نسیم ته وویل: څو موده دمخه په همداسې حالت کې دکام ایر شرکت یوه الوتکه دکابل دخاک جبار په غرونو کې راولوېده، چې بیا خدای مه کړه هغه حالت تکرار نه شي. هغه وویل څه خدای(ج) مهربانه دی. الوتکې یو دوه دورې ووهلې او خپله ارتفاع یې راکمه کړه، تر وریځو راکښته شوه، نو لاندې دځمکې سطح راڅرګنده شوه، الوتکه چې څومره ټیټېدله نو لاندې ځمکه ښه لیدل کېده، دالوتکې وزرو ته مې پام شو چې د باران څاڅکي پرې ورېدل، څو شېبې وروسته پیلوټ په درېیو ژبو: پښتو، دري او انګلیسي اعلان وکړ چې الوتکه ناستې ته چمتو ده، هیله ده چې خپل کمربندونه وتړئ! الوتکه دکابل پر نړیوال هوايي ډګر کېناستله او موږ ترې په نوبت کښته شو، همدې وخت کې مې له الوتکې څخه دهوايي ډګر یو دوه قطعې عکسونه واخیستل او له الوتکې کښته شوم، دالوتکې تر څنګ دوه (۳۰۲) ته ورته موټر ولاړ وو او موږ یې تر ترمینله پورې ورسولو، زموږ غټ بیکونه یې په یوه بل موټر کې ترمینل ته راوړل، په ترمینل کې بیا یوه اوږده انتظار وځورولو، نږدې یو ساعت کې ایله زموږ د دخولي ویزې کار خلاص شو، یانې دا چې اول مو پاڼه ډکه کړه، بیا په لین کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدو او هغې ټاکلې غرفې ته چې تر څو رسېدو ساعت راباندې تېر شو. د دخولي ویزې تر وهلو وروسته چې دې بلې برخې ته راتېر شو، نوهر څوک دخپل بکس په لټه کې و، ما مخکې یو پولیس ته دبکس نمبر ورکړی، هغه زما بکس وختي پیدا کړی، چې یوه تسمه یې لا د واره په همدې تېل ماتېل کې شلېدلې وه. څنګ ته یې دګمرک دچک یوه دروازه هم وه، چې کمپیوټر په کې ایښی و او خپل بیکونه به دې دلته هم چک کول، ماخپل بیکونه کېښودل، ژر یې تېر کړل او څه یې ونه ویل، خو ځینو نورو مساپرو سره یې جنجال و، کله چې مې پوښتنه وکړه، یو تن وویل دا د ګمرک محصولي غرفه ده، ځینې خلک له خارج څخه قیمتي شیان لکه سره زر او نور راوړي، دا باید دلته وکتل شي او محصول شي، نو دا غرفه دهمدې قیمتي شیانو د محصول لپاره ده.

دلته نو دهمدې ځای ډېر زیات جوالیان ولاړ دي، چې له دې ځایه لږ څه وړاندې یانې دسلو مترو په واټن ټکسي پورې درسره په لاس ګاډي کې شیان ور وړي، خو د مزدورۍ په نامه نه، بلکې دشېرینۍ په نامه در څخه ډېلې پیسې اخلي، اکثره افغانان چې له بهر څخه راځي نو دوی سره افغانۍ نه وي، نو دوی چې درې څلور ډالره هم ورکړي، دوی ته ډېر شی دي. زما بیکونه یې په لاس ګاډي کې واچول، زه، محمد نسیم او یو بل په یوه ټکسي کې سره کېناستو، ټکسیوان ته مې وویل لومړی به ما (شش درک) او بیا به دوی خپل خپل ځای ته ورسوې، پر سړک ښه باران شوی و، دختو او ناپاکیو هېڅ کمی نه و، نیم ساعت کې شش درک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېدو، محمد نسیم او هغه بل ملګري ته مې ښه ټيټک ست وکړ، خو هغوی راسره پاتې نه شول، موټروان ته مې پنځه ډالره ورکړل ما ویل چې دا دې کرایه، هغه خوشحاله شو او زه له خپل سامان سره کور ته ور دننه شوم، په کور کې تر روغبړ او ستړي مه شي لږ وروسته يې راته چای کېښود، چای مې څښه چې همداسې ځُرت یوړم، کابل او دوبی، افغانستان او امارات مې سره مقایسه کړل، بیامې سره پرتله کړل، دیوې اوونۍ سفر مې ټول له نظره تېر کړ، دواړه هېوادونه او سیمې هېڅ دپرتلې نه وو، یو ځل بیا ځُرت کې ډوب شوم ما ویل چې زه هېڅ هلته تللی نه یم او دا هر څه چې مې لیدل دا هسې يو خوب او خیال و او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځورونه

حاجي دلاجان

عبدالحفيظ زريني

تاج ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یون په دوبۍ کې د بحر تر غاړې

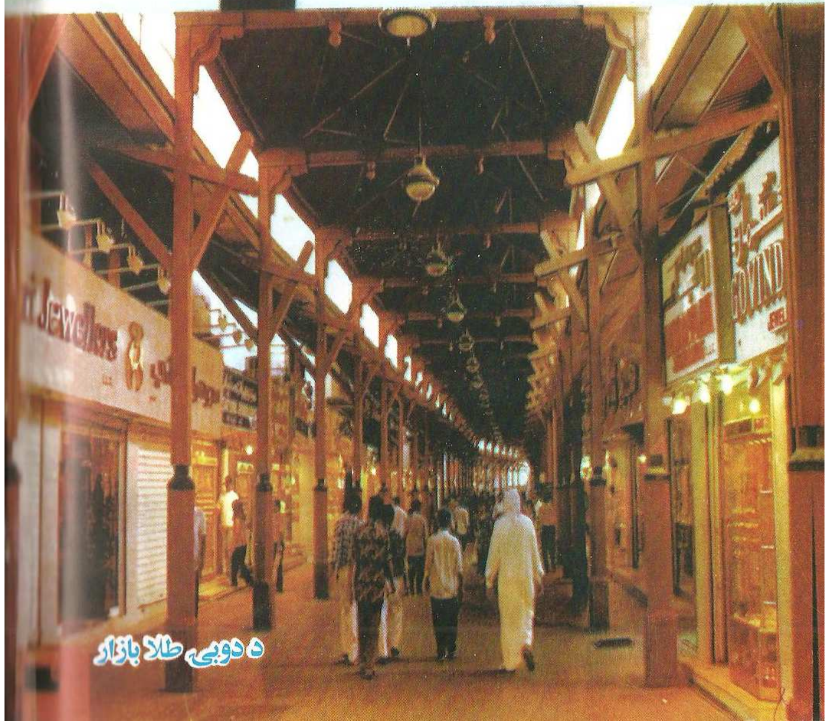

د دوبۍ طلا بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

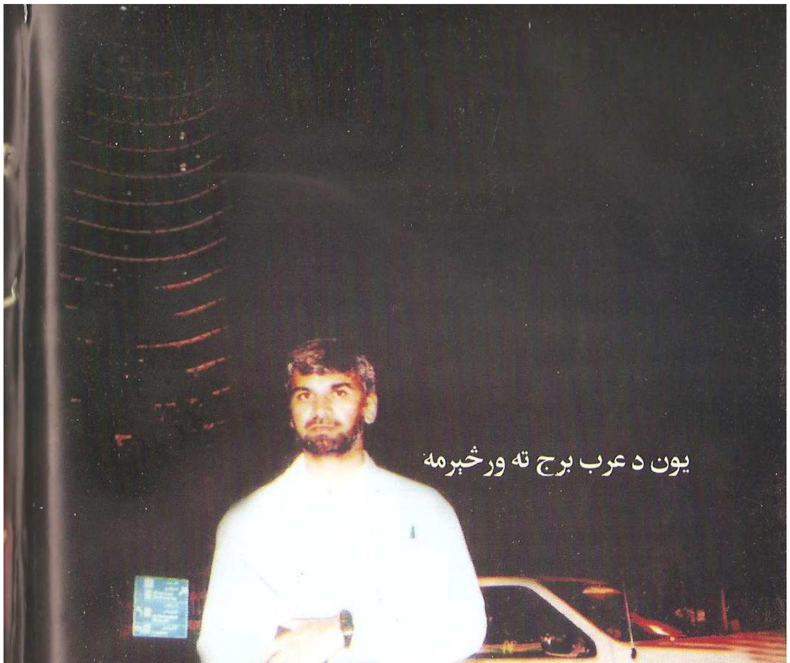

یون د عرب برج ته ورڅېرمه

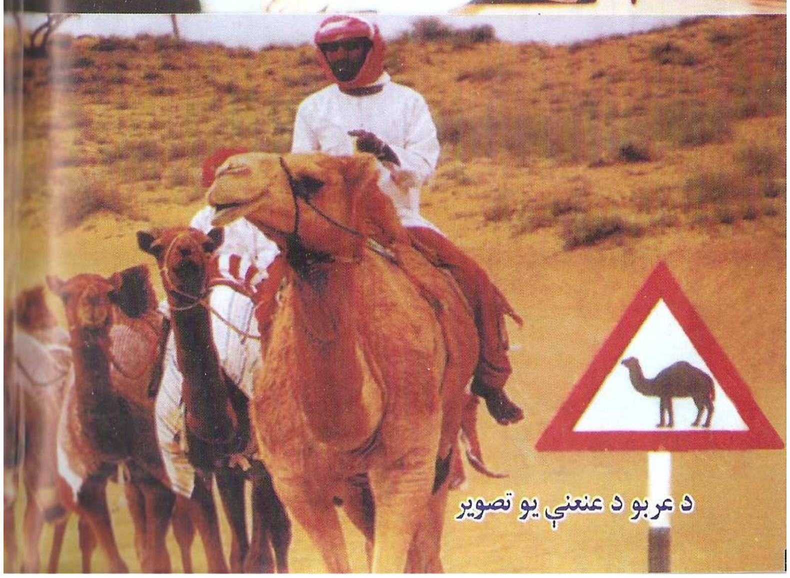

د عربو د عنعنې یو تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

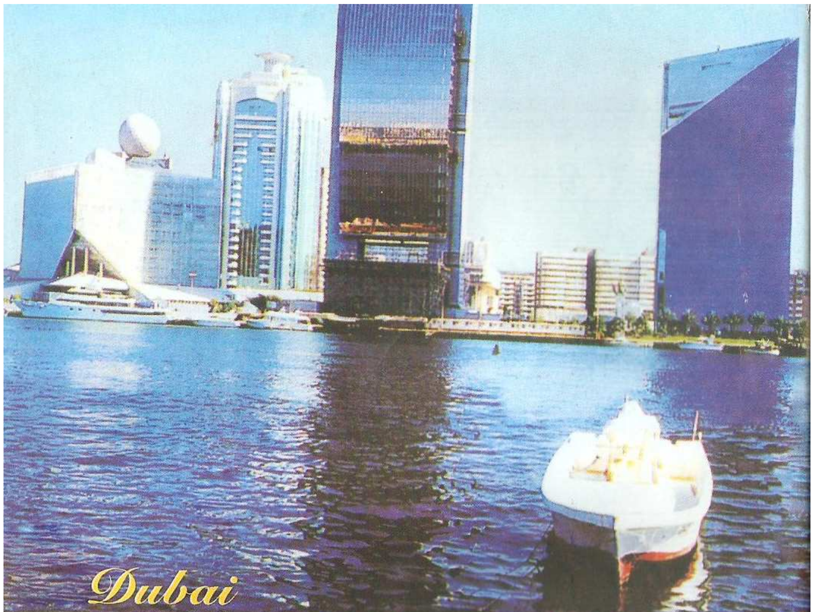

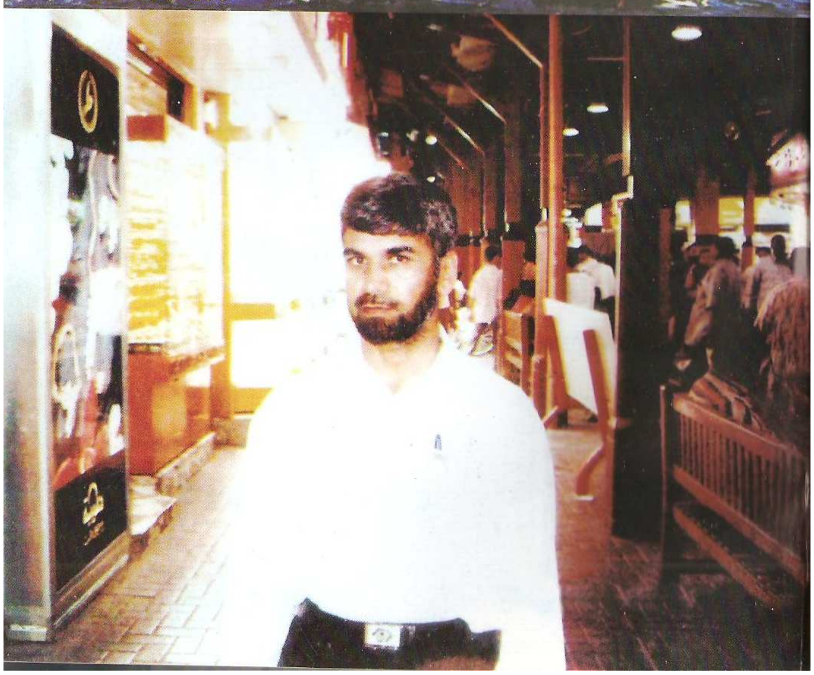

(c) ketabton.com: The Digital Library

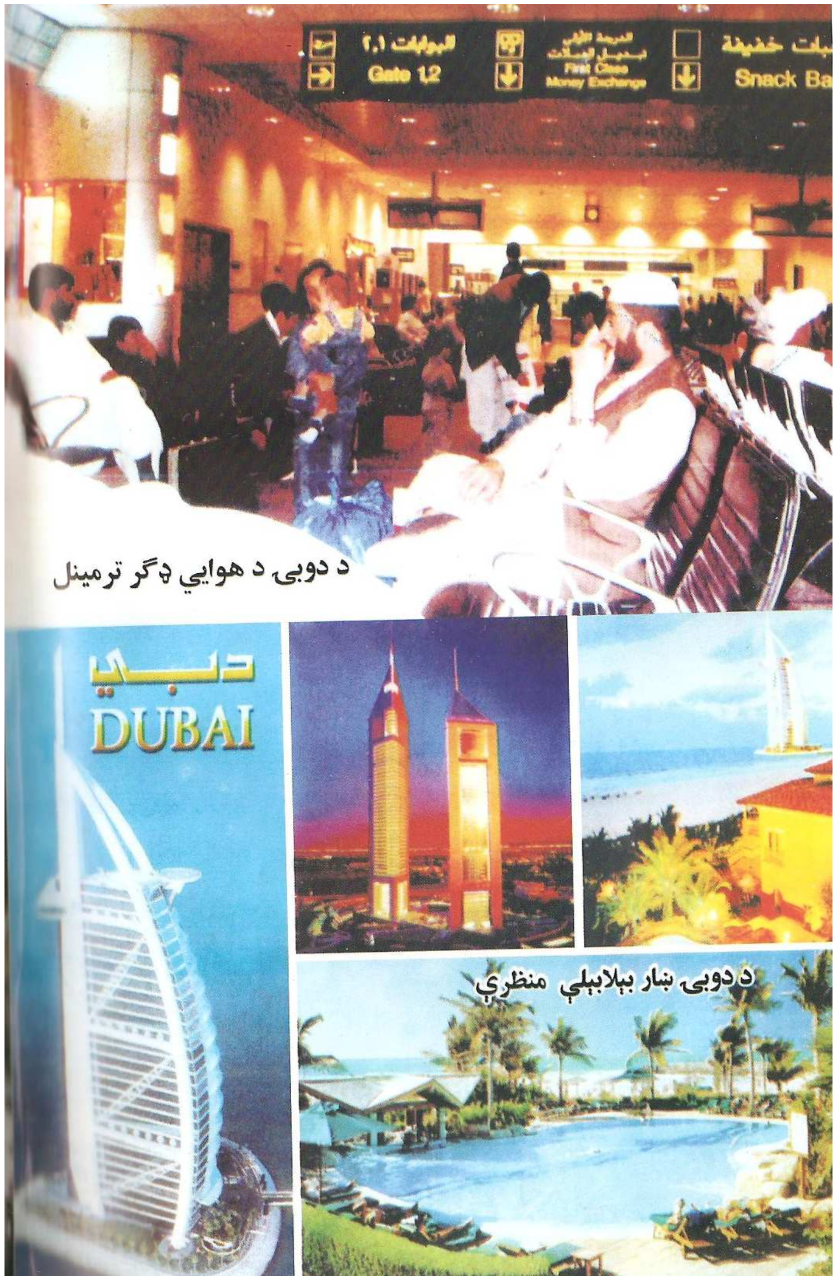

د دوبۍ د هوايي ډګر ترمينل

د دوبۍ ښار ښلابښلې منظرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

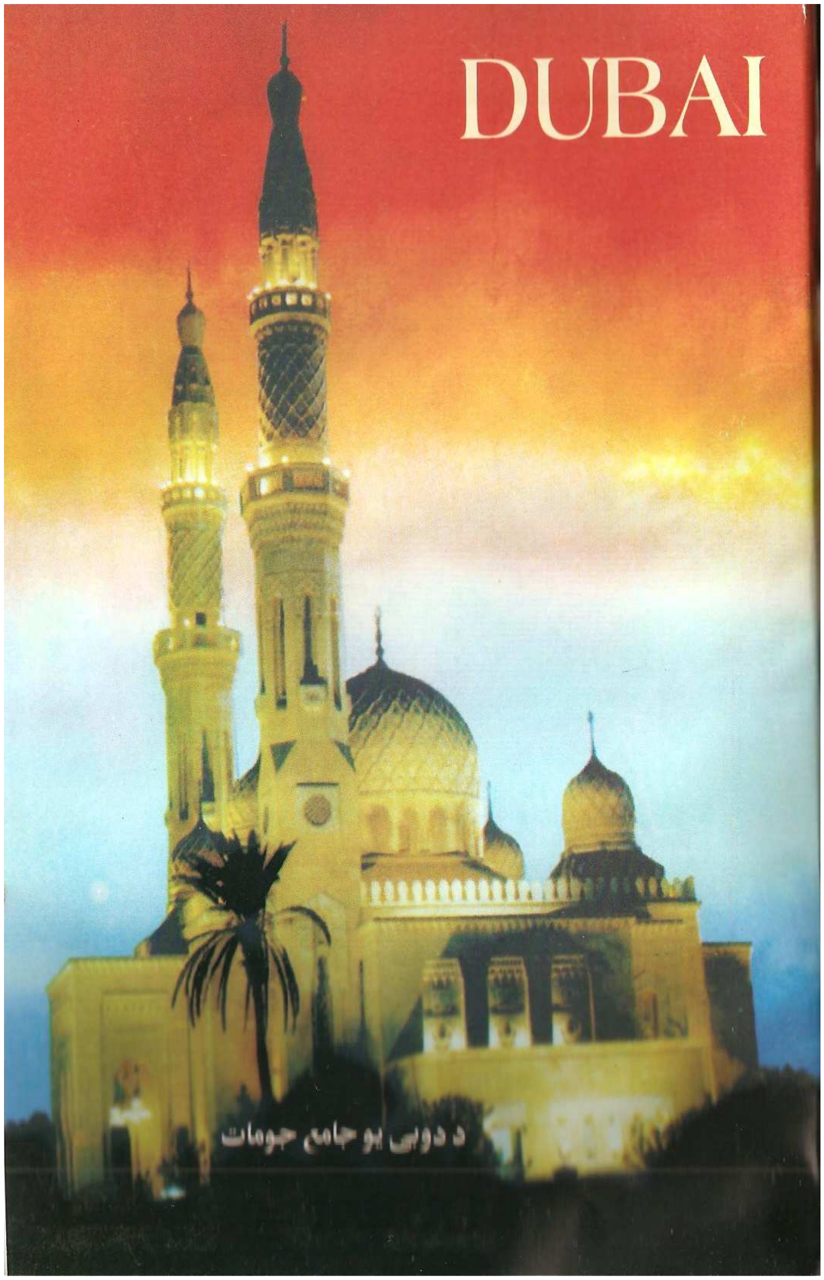

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زیږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د «پوهندوی» علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د «کابل پوهنتون»، «هیلې» او «شمشاد» مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې «معارف» مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیاد جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې دلومړي منشي په توگه انتخاب شو. استاد یون په دې جرگه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرگه کې د نوموړې جرگې د دارالانشا د غړي په توگه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد يون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او تلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرګندېيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اينبودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې» او «د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې» د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	د استاد الفت نثرونه	دریم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق ننګیال شعري منتخبات	دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنگي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- دپنتاګون ترڅنډو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په ورېمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنی رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

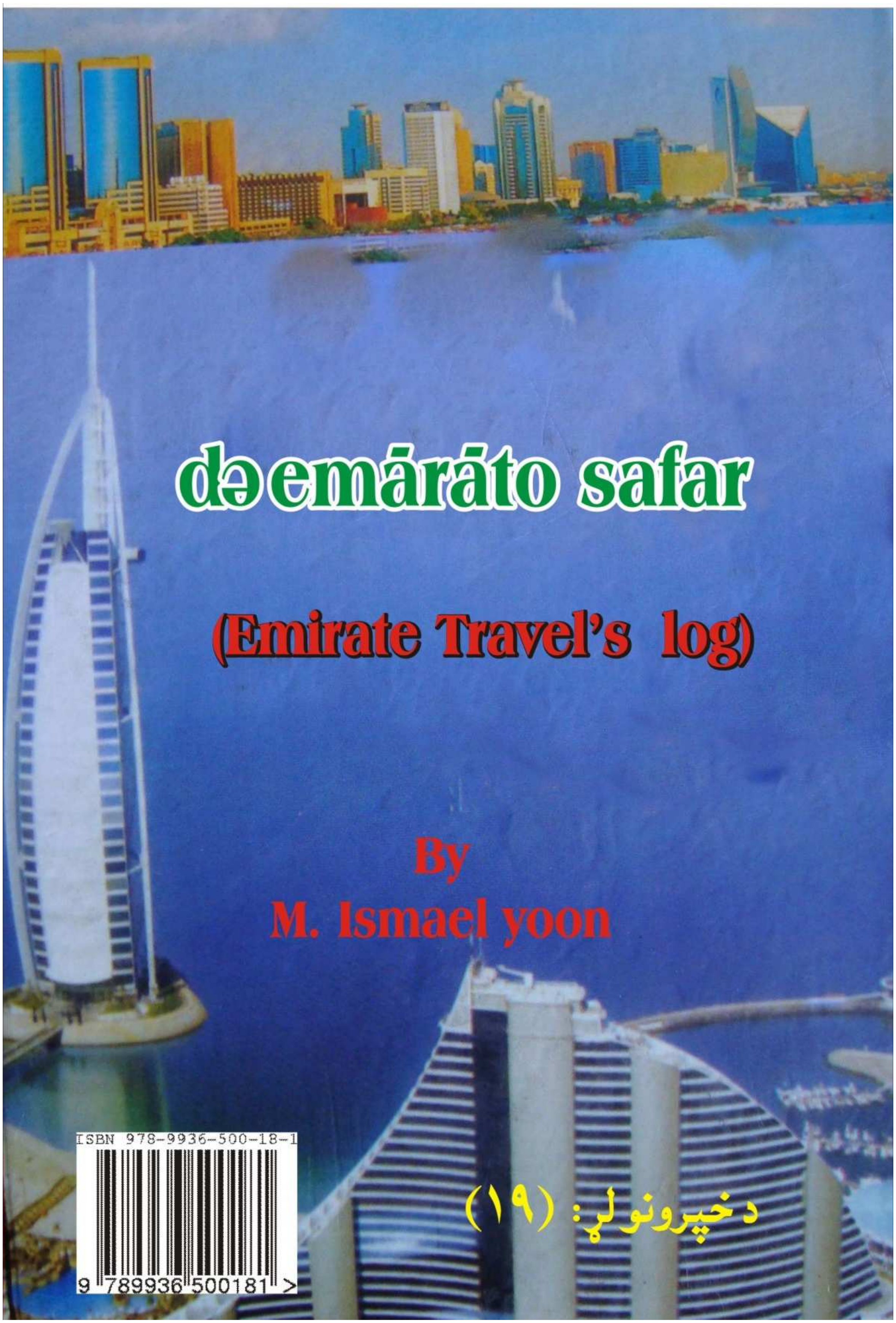

dəemārāto safar

(Emirate Travel's log)

By
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-18-1
9 789936 500181

د خپرونو لړ: (۱۹)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library